E. LOCKHART
SARAH MLYNOWSKI
LAUREN MYRACLE

YOUNG

Cum să fii o fată rea

FICTION CONNECTION

TREI

E. LOCKHART
SARAH MLYNOWSKI
LAUREN MYRACLE

YOUNG 14+

Vicky este fata rebelă al cărei iubit a ales să păstreze o tăcere ciudată de când a plecat de la colegiu; Mel e nou-venita, disperată să fie populară; iar Jesse ar face orice să evite un secret care i-ar schimba viața.
Fiecare dintre ele are propriul motiv să scape de plicticosul lor orășel, chiar și pentru un weekend. Așa că urcă în camioneta „împrumutată" de la mama lui Jesse și pleacă spre Sud.

Inimile se vor frânge, prieteniile vor fi puse la încercare, iar un străin ridicol de atrăgător poate da totul peste cap.

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-719-472-2

TREI

E. Lockhart, Sarah Mlynowski,
Lauren Myracle

Cum să fii o fată rea

Traducere din engleză de
Ioana Filat

3
TREI

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Mihaela Ionescu

Coperta colecției: Faber Studio
Foto copertă: © PeopleImages

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Maria Mușuroiu
Cătălina Ioancea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LOCKHART, E.
Cum să fii o fată rea / E. Lockhart, Sarah Mlynowski, Lauren Myracle; trad.: Ioana Filat. - București: Editura Trei, 2015
ISBN: 978-606-719-472-2

I. Mlynowski, Sarah
II. Myracle, Lauren
III. Filat, Ioana (trad.)

821.111(73)-32=135.1

Titlu original: How to Be Bad
Autori: E. Lockhart, Sarah Mlynowski, Lauren Myracle

Copyright © 2008 by E. Lockhart, Sarah Mlynowski, si Lauren Myracle

Copyright © Editura Trei, 2015
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

În cinstea prietenelor bune.
Fii bună, curajoasă şi mănâncă mult mango.

VINERI, 20 AUGUST

1. JESSE

La sfârşitul lui iulie, pe vremea când încă îmi mai ardea de glume, i-am luat lui Vicks două smocuri de păr fals pentru subraţ de la magazinul *Glume la Greu*. Erau un fel de plasturi blănoşi. Vicks s-a pus pe chicotit şi i-a purtat toată ziua, luându-şi numele de *Femeia Supremă din Fantastica Floridă*, şi nu i-a dat jos nici măcar seara, când avea întâlnire cu prietenul ei, Brady McKane. Purta un maiou.

A doua zi mi-a spus că Brady a rămas cu gura căscată ca la dentist când a văzut-o, însă probabil că a înfloriţ un pic povestea. Brady o adoră; şi dac-ar vedea-o cu păr fals ieşindu-i din nas, tot l-ar durea în paişpe. Ce mai, ar adora-o liniştit şi dacă părul ăla n-ar fi fals.

La asta mă gândesc când opresc în parcarea de la Waffle House, restaurantul unde lucrez cu Vicks. La plasturii blănoşi, nu la cât de mult o adoră Brady pe Vicks. Pentru că n-am uitat cum eram pe vremea când mă ţineam de caterincă şi cât de bine mă înţelegeam cu Vicks, cât mai râdeam împreună, ca două prietene la cataramă ce eram. Acum parcă scârţâie ceva între noi şi nu mai suport.

E şi vina mea, nu neg. De când şi-a descoperit maică-mea gâlma aia, n-am mai fost deloc în apele mele. Asta s-a întâmplat acum şapteşpe zile — cam multişor ca să mă tot fâţâi de colo-colo în toane proaste, ţinând totul în mine.

Însă şi Vicks e cu capsa pusă de la o vreme, mă gândesc că i se trage de la Brady, care a plecat din oraş acum două săptămâni. Oricum ar fi, chiar nu e-n stare să uite o clipă de propriile probleme şi să observe că nici mie nu mi-e prea bine? Doar n-a plecat din ţară, e în Miami, nu Timbuktu.

Vreau să fiu iar prietenă cu Vicks. Am *nevoie* de ea, mai ales acum.

Opresc motorul Opelului verde-sorbet al maică-mii, îmi iau inima-n dinţi şi intru în restaurant, chiar dacă vineri am liber şi am tot dreptul să lenevesc pe canapea, uitându-mă la un serial din ăla de pe Lifetime, cu femei care nasc bebeluşi în pericol iminent de moarte, dar care sunt salvaţi în ultima clipă, aşa că toată lumea plânge de fericire că viaţa le-a mai dat o şansă. Ce frumos e să trăieşti, ia uite ce degeţele micuţe şi desăvârşite are! O adevărată binecuvântare. Slavă Domnului!

Numai că în ultimul timp nu prea mai am de ce să înalţ rugi de mulţumire.

— Of, scumpa mea, cre' că Dumnezeu e ofticat rău pe mine, mi-a zis maică-mea săptămâna trecută, când oncologul i-a dat vestea finală.

A râs ea, însă ochii parcă i se afundaseră în orbite de îngrijorare, cu cercurile lor de rimel negru-tăciune.

Şi clar e ceva putred în sufletul meu sau ceva, pentru că ghici ce i-am trântit atunci?

— Mda, cre' şi eu.

Asta a fost a doua zi după concursul de tricouri ude, țin să adaug. Maică-mea, *maică-mea* a luat parte la un concurs de tricouri ude! Cu camionagiii ăia care-o împroşcau cu apă rece ca gheața pe sâni! În timp ce R.D. se umfla în pene, pun pariu. Îşi dădea coate cu tovarăşii lui şi le zicea rânjind: „Femeia mea. E dată dracului, este?" Şi mai mult ca sigur că îşi servea clienții cu Gatorade cu gheață de la standul cu băuturi reci — i se pare că standul ăla conferă un aer stilat popasului pentru camioane pe care-l are.

Ei bine, țin să zic că la popasul ăla nu e absolut nimic stilat.

Mama vrea să mă convingă că ştia ce-o să-i zică doctorul de la clinica de fițe şi că în concursul ăla pentru camionagii a avut şansa să le lase pe „fete" să se zbânțuie ultima oară. Plus că s-a ales cu o sută de coco. Nu se cheamă că a făcut limonadă din lămâi?

Păi, *nu*. Se cheamă că R.D. e un pervers, maică-mea e o păcătoasă şi că toți camionagiii ăia care le-au ținut isonul sunt nişte perverşi păcătoşi.

Ce n-aş da să pot să-mi şterg din minte tot ce s-a întâmplat săptămâna trecută: maică-mea, rezultatele analizelor şi neapărat pe R.D. Biggs, care mi-a lăsat ieri un ditamai bacşişul de douăzeci de dolari absolut degeaba, doar pentru că sunt fata maică-mii şi pare că vrea să se-arate afectuos.

Pe vremuri îmi plăcea de R.D. În fine, îmi plăcea mai mult decât de unii dintre foştii maică-mii. Îmi plăcea râsul lui zgomotos şi că juca Pictionary cu mine şi maică-mea în seara noastră obişnuită de jocuri. Însă acuma nu mai am chef să-l văd pe-aici, urmărindu-mă cu ochi îngrijorați de colo-colo când servesc ouă, pâine

prăjită, cartofi gratinați și terci de porumb pe la mese. Și gofre, desigur. La Gofra Grețoasă — așa îi zicem eu și Vicks restaurantului. Deși gofrele noastre sunt, de fapt, delicioase.

— Uite ce, Jesse, mi-a zis el, după ce-a ras tot din farfurie.

S-a lăsat pe coate, cu o mutră părintească, așa că pe loc am știut că mai bine nu-l ascultam mai departe.

— Maică-tii îi e cam greu în ultima vreme.

— Nu. Ne-ne-ne, am făcut eu, apoi m-am dat lângă el, aproape, și i-am șoptit furioasă printre dinți, pen' că n-aveam niciun chef să ne-audă careva: Să nu te văd că vii acuma la mine să-mi zici ce greu îi e, asta după... după ce-ai pus-o să facă!

— Jesse, ce mama na...? Și-a răşchirat degetele unsuroase pe tejghea. Zici de aseară? N-am pus-o să facă nimic. E femeie-n toată firea... n-are dreptul să hotărască singură ce vrea să facă?

L-am lăsat baltă, oricum nu merită să-mi pun mintea cu el. Însă când am ajuns acasă, am anunțat-o pe maică-mea că nu mai vreau să am de-a face cu boul ăla în rulota mea.

— Rulota *ta*? a făcut ea.

— De ce te-a mâncat să-i zici și lui? am întrebat-o.

— Ce să-i zic?

M-am uitat urât la ea. Știa ea. Cretinul ăla de R.D. n-a avut altă treabă decât să vină peste mine și să dea din gură despre problemele ei de sănătate.

— Puiule..., a oftat ea, când suferi te mai bazezi și pe prieteni.

— Pe ăsta îl consideri tu prieten? După ce te-a pus să te destrăbălezi pentru băieții din gașca lui de camionagii?

— Ba nu m-am... nu m-a... S-a întrerupt. Uite ce, Jesse, n-o fi el prietenul pe care ți l-ai dori tu pentru mine, dar tot pe-acolo e. Ba chiar mai mult decât atât. Și știi ce? Mai mult, știi ceva? Nu refuz pe nimeni dacă se oferă să fie prieten cu mine.

— Ești cam slabă la refuz, am zis, coborând glasul.

— Poftim? a făcut ea, lăsând cârpa de vase din mână.

Am ieșit din chicineta rulotei și m-am dus în livingul la fel de neîncăpător, puțind a câine. S-a luat după mine și m-a prins de braț.

— Crezi că m-ajută cu ceva dacă te văd cum mă judeci? mi-a zis ea. Dacă fiică-mea mă crede o...

— Curvă?

A tras adânc aer în piept.

Parcă nu-mi venea să cred ce-mi ieșise pe gură — însă nici n-am dres-o.

— Doamne, Jesse, a zis într-un final. R.D. era *lângă mine*. N-ar fi permis să-și bată nimeni joc de mine, numai să fi încercat. Dacă el e-n stare să-mi fie sprijin acuma, tu de ce nu poți?

— Nu-i frumos să iei numele Domnului în deșert, am zis.

S-a holbat la mine de parcă nu mă recunoștea, nu știa cum de s-a ales cu așa o fiică haină.

— N-am ce să fac, a zis până la urmă. Nici tu n-ai. Nu ne rămâne decât să sperăm în mai bine, atâta tot.

— Și să ne rugăm, am zis.

A izbucnit în râs. A râs!

— Bine, a spus, roagă-te tu pentru mine. Ar fi drăguț din partea ta. Și știi ce-ar fi și mai drăguț?

Am stat locului, simțind că mă ia tremuratul.

— Dacă ți-ai vedea de viața ta în loc să mă judeci pe mine. Pe bune, Jesse, mă jur, așa te ții cu dinții

de poruncile Domnului, că te-ai făcut o afurisită de mironosiță.

— Mamă...

— Nu. Te dai atât de specială, de parcă strângi bile albe acolo, sus, în rai, la cât de *bună* eşti tu şi strâmbi din nas când te uiți la noi, restul, numai că tot tu pierzi când vine vorba de cele pământeşti.

Mi-am ferit privirea, însă m-a prins şi mi-a întors iar fața spre ea.

— Serios, Jesse. De-abia reuşea să-şi controleze vocea. Mai bine te-ai bucura de viață cât mai poți — de viața *pe bune*, adică să te mai mânjeşti din când în când pe nimbul ăla al tău —, pentru că, scumpa mea, nimeni nu ştie câte zile i-au mai rămas de trăit.

Bine, mamă, i-am zis în sinea mea. Nu atunci, mai târziu, când s-a îngroşat de tot gluma şi s-a lăsat cu o durere ascuțită, nemiloasă, cu lacrimi. *Bine, dacă asta vrei.*

Soarele dimineții îmi arde pielea prin parbriz. O zăresc pe Vicks în restaurant, pun pariu că nu-şi vede capul de treburi. *Patru ouă moi. Două cu gofre. Trei porții de cartofi gratinați nelipiți, înăbuşiți şi tăiați bucăți.* E singura fată de serviciu la plită dintre toți bucătarii şi singura sub douăzeci de ani. Are şapteşpe, e de-o vârstă cu mine, numai că eu doar servesc la mese. Oricine e-n stare să servească la mese.

Din locul meu a-ntâia de parcare o văd şi pe fata cea nouă, Mel. Stă la recepție de doar două luni, ceea ce-nseamnă că-i cea mai de jos angajată din tot restaurantul. Însă nu s-ar zice, după cum se poartă. Bine, nu-i de-a dreptul melteană, numai că stă cu ochii ei mari şi albaştri pe toată lumea şi văd ce-i coace mintea, cât de

țărani ne crede pe toți. Ce țărăncuță mă crede *pe mine*, pentru că nu port blugi de patru sute de dolari ca ea.

Pe bune, patru sute de coco! Imediat i-am ochit. Vezi tu, noi purtăm uniforme — pantaloni negri și cămăși cu dungi gri cu alb. Cămășile le primim din dotarea restaurantului, cu tot cu papioanele alea urâte cu spume. Pantalonii însă sunt de la noi de-acasă. Cei mai mulți ne cumpărăm o pereche de la Kmart sau Mervyns, nici nu stăm să ne gândim prea mult, și-așa o să fie jegoși când ieșim din tură.

Pantalonii mei sunt nașpa, recunosc. Au talia prea înaltă, închiși cu capsă sus, și au niște buzunare de toată jena, care stau lăbărțate; arăt grasă din cauza lor, deși nu-s deloc. Dacă-mi dai să pun pe mine niște blugi tăiați și un maiou, gata, te prinzi cum arăt de fapt.

Bună-mea — bunică-mea adică — preferă să mă vadă în hainele cu care merg duminica la biserică, însă n-o să mă vezi în fustă și pantofi eleganți când am liber. Doar și-n pantaloni scurți pot să-l simt pe Domnul aproape, nu doar în fustă, zic eu.

În fine, săptămâna trecută Mel a apărut îmbrăcată în niște blugi negri și i-am zis că-i stau bine. Încercam să fiu drăguță, după ce Vicks mă certase că prea mă iau de toată lumea.

— Mersi, mi-a zis Mel.

Părea mirată că vorbeam cu ea.

— De unde ți i-ai luat? Eu nu găsesc deloc blugi ca lumea în orașu' ăsta.

— Ăă..., a făcut ea.

A apucat o șuviță de păr între degete și și-a vârât-o în gură, de parcă nu-i venea să mărturisească secretul blugilor.

— Ei, şi ce marcă sunt?

S-a sucit, căutând eticheta de firmă.

— Ăă... Chloé?

Chloé? Era o marcă de blugi?

În după-masa aia am mers cu autobuzul până la biblioteca publică şi am căutat pe internet marca de blugi Chloé. Nu se găseau la niciun magazin din Niceville, însă puteam să mi-i comand de la o firmă cu numele de Bergdorf Goodman la un preţ de nimic — trei sute nouăzeci de dolari, başca taxa de transport. M-am simţit ca o cretină când mi-am dat seama că de-asta nu-mi zisese Mel nimic.

A doua zi am întrebat-o pe Mel de ce lucra la noi până la urmă. Mi-a scăpat şi gata, iar Vicks s-a uitat la mine de parcă voia să-mi spună: *Aoleu, Jesse. Da' arţăgoasă mai eşti!*

Da' pe bune acuma. Toţi am văzut-o când s-a dat jos din Merţanul argintiu al lui taică-su, şi ţintele alea cu diamante din urechi îi lucesc de-ţi iau ochii, zirconiile mele cubice sunt zero barat pe lângă ele. Şi l-am mai auzit şi pe Abe, managerul, cum stătea la taclale cu ea despre safariul din Africa în care fusese chiar înainte să se angajeze la noi. S-a codit ea cât s-a codit, dar tot a recunoscut că văzuse lei, zebre şi girafe în habitatul lor natural.

Eu, ce să zic, n-o să pun prea curând piciorul în Africa. Maică-mea are enşpe milioane de ciobăneşti scoţieni care ne-mput rulota zi de zi. Numai de genul ăsta de aventuri sălbatice am parte.

Cum ziceam, atunci am întrebat-o pe Mel ce aş fi vrut să aflu încă din prima zi de serviciu: Cum de lucra la Gofra Greţoasă dacă era cine era?

Şi ghici ce mi-a răspuns.

— Păi... pentru că aici nu mănâncă nicio cunoştinţă de-a mea?

Vicks crede că probabil n-a vrut să spună chiar asta, numai că fix aşa s-a exprimat.

Mă dau jos din Opelul maică-mii şi închid portiera cu un scârţâit. Maică-mea o să se oftice rău de tot când o să afle că am luat-o fără să-i cer voie, da' ce să zic, mă doare la baschеţi.

Trag bine de pantalonii scurţi şi îmi netezesc maioul. Îmi trec mâinile prin păr ca să-l descâlcesc. Am şi eu un atu ca să-i iau faţa lui Mel — nu că stau eu acuma să-mi număr atuurile — pletele super-blonde, ca mătasea porumbului.

Mel are un păr şaten lunguţ destul de frumos, numai că-l ţine tot timpul legat, aşa că nu profită deloc de el. La fel şi faţa — e destul de drăguţă, poate chiar atrăgătoare, însă dacă s-ar da un pic cu dermatograf şi cu gloss, ar fi altă viaţă. Cât despre corp... of, bine. E bună. Ce să zic, îşi ţine umerii de parcă nimeni nu i-a zis în viaţa ei să nu mai stea cocoşată, însă e slabă şi pare sportivă, cel mai probabil după ani întregi de partide de tenis cu instructorul personal. Bravo ei!

Vicks arată mult mai cool. Nu-şi dă ea seama, dar aşa e. Are o tunsoare super-tare pe care şi-a tras-o cu mâna ei, o coamă de păr pe care a vopsit-o negru ca pana corbului, cu câteva şuviţe albe doar. Mai întâi s-a făcut brunetă şi după aia s-a plictisit, aşa că, cică: „Cre' c-o să-l oxigenez iar". Şuviţele decolorate îi încadrează faţa şi-i scot în evidenţă ochii negri. Şi, în plus, n-are nicio greaţă să se dea cu dermatograf, nu ca Mel.

Clopoţeii de la uşă clinchetesc când intru în restaurant. Mirosul de gofre şi bacon mă izbeşte în nări şi, cât ai clipi, iar încep să lăcrimez ca o proastă.

— Bună, Jesse! îmi strigă Abe, ridicând ochii de la casa de marcat. Te trage ața înapoi, este?

— Așa-i, îi zic, clipind din ochi în timp ce-mi trag un zâmbet pe față. Nu pot fără pâinea aia arsă a ta.

— Îhî, face el.

Vine de după tejghea și se face că vrea să mă pocnească, iar eu îl fentez.

Îi strig un „hei" lui Dotty, care ține două meniuri cu specialități All-Star în echilibru pe brațe și îi arunc un *„Hola, amigo"* lui T-Bone.

— O cauți pe Vicks? mă-ntreabă T-Bone de lângă plită.

— Da, adineauri era aici. Unde o fi dispărut fata asta?

— A luat o pauză, deși nu-i deloc în program, se plânge Abe. Zi-i să nu-și mai distrugă plămânii și să se-ntoarcă la muncă, bine?

O iau spre ușa din spate, apoi mă opresc și mă-ntorc.

— Hei, Abe. Se poate să-mi iau mâine liber? Și duminică?

— Glumești, zice el. Zi-mi că glumești.

— Chestia e că... Îmi trebuie o pauză, asta-i tot.

Îmi simt inima bătându-mi tare în piept. Dacă mă refuză?

— Of, Abe, ce te ataci și tu acuma, îi strigă Dotty. Pot să iau eu tura ei. În weekend era vorba să stau cu copiii, însă Carl Junior îi duce la Disney World. Mi-a cerut cumva voie să-i ducă la Disney World? Nu, nu mi-a cerut. A stat cumva o clipă să se gândească la faptul că poate vreau să-i duc eu la Disney World? Nu, n-a stat.

Disney World! îmi zic în sinea mea, semn că mintea îmi sare de la una la alta. De când îmi doresc să merg să văd Disney World și mai ales Epcot — Prototipul Experimental de Comunitate a Viitorului. Din broșuri se înțelege că tot parcul e o întreagă lume în miniatură, cu

țărișoare mici-mititele, înghesuite una-ntr-alta: Franța, Germania, China, atâtea și atâtea locuri minunate. Au chiar și un turn Eiffel care se-ntinde până hăt sus, în văzduh.

Miami, îmi spun singură, ca să nu uit. *La Miami tre' să-ți stea mintea, nu la Epcot sau la turnul Eiffel. Dă-o-ncolo de treabă, fată, nu mai sta cu capu-n nori!*

— Mersi, Dotty, zic.

— Se poate? face ea, punând un morman de bacon pe farfuria unei femei în tricou roz. L-am tot bătut pe Abe la cap — așa-i, Abe? — să-și aducă aminte cât te-ai muncit în ultimele săptămâni. Îmi fac griji pentru tine, iubita.

Își șterge mâinile pe șorț și-o ia spre mine — simt că are de gând să mă îmbrățișeze, ceea ce m-ar da peste cap rău de tot.

— Păi, să nu-ți faci, i-o tai.

Pe loc îmi pare rău, doar știe că maică-mea are probleme de sănătate și știe că știu că știe. Joacă bingo cu maică-mea, așa că sigur stau de vorbă. Numai că nimeni nu mai știe de la Gofra Grețoasă — nici Abe, nici T-Bone și nici măcar Vicks.

Maică-mea nu-nțelege de ce nu i-am zis lui Vicks. Nici eu nu știu. Și nici n-aș putea să-i explic.

— N-am nimic, îi zic lui Dotty. Nu-mi place cum se uită la mine, așa că mă uit în altă parte. Pe bune. Păi, atunci, ăăă... adio și n-am cuvinte, copii!

Vicks e în parcarea din spate, rezemată de peretele de beton, cu țigara între degete. Mel e cu ea. Îmi sug imediat burta, așa îmi vine să fac când e Mel de față.

— Jesse! face Vicks. Se trage de lângă perete și batem palma. Ce faci, dulceață? Credeam că nu lucrezi azi.

Are ditamai zâmbetul pe față, de parcă se bucură sincer să mă vadă — îmi vine să mă întreb dacă nu cumva am visat ultimele faze aiurea dintre noi.

— Hei, o salut şi eu şi mă pun fix în fața lui Mel, numai că nu chiar de-a dreptul, ca să nu poată să zică nimeni nimic. Uite ce-i, Vicks, am o idee.

— Pe bune?

— O idee *beton*, zic, gândindu-mă că Vicks sigur de-abia aşteaptă să se ducă să-l vadă pe Brady.

A plecat mai devreme la colegiu, la Universitatea din Miami, pentru că începeau antrenamentele la fotbal, numai că de-acum deja tre' să meargă la cursuri şi tot tacâmul. E în anul întâi şi joacă în echipa Uraganelor din Miami. Mişto cuț. Ce să mai, Miami pare în general destul de tare.

Niceville, pe de altă parte, e un orăşel „cu renume internațional" pentru că găzduieşte Festivalul Peștelui Lumânărică Boggy Bayou. Super-mega distracție, ce să zic. Mănânci peşte prăjit toată ziua şi faci galerie pentru concursul Miss Bebe Pește Lumânărică, Miss Junior Pește Lumânărică şi Miss Liceu Pește Lumânărică — am concurat şi eu o dată, numai că nu m-am descurcat la proba talentelor, aşa că nasol.

Vicks îmi arde un bobârnac.

— Păi, nu ne zici şi nouă ce idee fantastică ți-a venit?

— A, da. Păi... ce mai face Brady?

Mă priveşte suspicioasă, de parcă încerc să schimb subiectul. Numai că nu asta fac, doar pregătesc un pic terenul.

— E ocupat, zice. În fiecare dimineață la şase încep antrenamentul, iar după-masă mai bagă înc-o tură.

— Nu-i bine deloc, spune Mel înțelegătoare, de parcă ar şti ceva ce eu nu ştiu. Nu-mi vine să cred că nu i-a dat decât un amărât de SMS de când a plecat.

Ce? E prima oară când aud asta şi nu-mi place deloc. Şi ce nu-mi place absolut deloc e că Mel a fost aia care mi-a dat raportul.

— Pe bune? o întreb pe Vicks.

— „E marfă la facultate, ce bine dacă erai şi tu aici. Te iubex!", spune Vicks.

Pare jenată, de parcă ar şti că are o bilă neagră de la mine. Dacă eşti prietenă la cataramă cu cineva — chiar dacă nu-i totul chiar roz — *ei* tre' să-i zici secretele tale. Nu fetei noi de la recepţie.

— Şi l-a trimis la două noaptea, zice Mel mai departe. Când ştia că Vicks doarme.

— Nu-mi pasă, spune Vicks. N-am de gând să fiu prietena smiorcăită care se panichează dacă iubitul ei nu se interesează de viaţa ei de două ori pe zi, dimineaţa şi seara.

Vorbeşte cu tupeu, cum o ştiu eu pe Vicks, numai că se-ncruntă când trage din ţigară. Şi tot bâţâie-ntruna din piciorul lipit de beton.

— Bine, dar... cum se poate să nu te sune? îi zic. Sunteţi împreună de aproape un an.

— Întreabă-l pe el, oftează ea.

Nu pot să-mi revin. De câte ori ieşeam astă-vară cu Vicks şi Brady ca să mâncăm aripioare sau la un film, Brady o ţinea de mână şi o pupa una-două, fără să-i pese deloc că mă uitam la ei.

— Hai că eşti topit tot după fata asta, nu? i-am zis odată, şi Brady a zâmbit doar.

— Nu, ia ascultă aici, n-ai decât să-l întrebi *tu*, i-am spus lui Vicks. Uite ce idee genială mi-a venit: hai să mergem cu maşina până-n Miami, ca să-l vadă Vicks pe Brady. Hai să dăm o tură ca să vezi ce mai face haimanaua. Universitatea e la doar şase ore de-aici.

— Şase? pufneşte Vicks. Mai degrabă nouă.

— *Ştii* doar că te iubeşte, Vicks. O să-l luăm la şuturi că nu se poartă ca lumea cu tine!

— Şi cum ajungem până acolo? întreabă Vicks. Cu autobuzul? De mare clasă, ce să zic. O să cobor din autocar jegoasă şi împuţită şi o să-i zic: *„Băiatu', eu sunt, gagica ta stilată. Nu vrei să mă iei cu tine la cursu' de engleză?"*

— Am maşina maică-mii, îi zic. E la dispoziţia mea tot weekendu'.

Pufneşte iar. Ştie ce poate Opelul pe pielea ei.

— Nu fi aiurea, îi zic — prea mă strofoc, deja am transpirat. Ia gândeşte-te puţin cum ar fi: amândouă pe autostradă, libere să facem fix ce-avem chef, când vrem noi. Plus c-am reparat radioul, aşa că o să putem s-ascultăm muzică.

— Trebuie neapărat să găsesc un post de radio ca lumea prin zonă, se bagă şi Mel în vorbă, de parcă stăm de poveşti. Nu nimeresc decât muzică country, aşa că de la o vreme stau doar cu iPodul la urechi. Hei, maşina maică-tii are vreun iPod din ăla la bord?

Mă uit urât la ea.

— Nu-i niciun iPod în Opel, îi răspunde Vicks, cu regret ţi-o spun.

— Dar un CD-player ceva? întreabă Mel, şi mă uit şi mai urât la ea.

Plus că încep să-mi ardă obrajii.

— Nu, fiinţă nevinovată ce eşti, Opelul are dotare minimalistă, o informează Vicks. Nu tu geamuri electrice, nu tu aer condiţionat, nu tu suport de pahar, nu tu CD-player şi categoric n-o să găseşti vreun iPod încastrat în bord.

Acuma mă uit urât la Vicks.

— Iar ştergătoarele de parbriz sunt bulite, adaugă ea.

— Ba nu-s bulite! protestez. Se mai blochează din când în când, atât. Oricum, ce nevoie-avem de ştergătoare? Suntem în Florida! Statul unde soarele străluceşte tot timpul!

— Mda, bine.

— Statul unde soarele străluceşte tot timpul, repetă Mel. Îmi place cum sună.

Zâmbeşte clipind din ochi, de parcă s-ar strădui să relaxeze atmosfera sau ceva de genu'. Ce treabă are ea, pe bune acuma?

— Mişto că maică-ta ţi-a lăsat maşina pe mână tot weekendu', zice ea, privindu-mă cu ochii ei prea albaştri.

— *Maică-mea*? fac eu. Cine-a zis ceva de *maică-mea*? întreb şi mă-ntorc spre Vicks. Ei, te bagi?

Vicks se uită-n gol.

Mel se foieşte ce se foieşte, apoi, din senin, face:

— Ăăă... eu mă bag.

Mi-a luat piuitul. Cine a invitat-o să meargă cu noi la Miami? Cine a pus-o să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala, când nimeni n-o vrea prin zonă? Pe bune acuma. De unde atâta tupeu pe ea?

Mă proţăpesc fix în faţa ei.

— Haide, Vicks. Nu ne distrăm şi noi un pic înainte să-nceapă şcoala? Putem să dăm o tură pe la...

Îmi vine să zic Disney World, însă mă abţin, pentru că n-am chef să afle Mel că n-am fost niciodată, sau să-i dau de înţeles măcar. Mel a fost în Africa şi eu nici măcar n-am mers până-n Disney World, în cealaltă parte a Floridei? E jalnic, mai ceva ca o căţeluşă fără puii ei.

— Putem să dăm o raită pe la muzeul ăla de care mi-ai zis, improvizez eu. Să vedem şopârla aia imensă.

Vicks stinge ţigara şi-o aruncă pe jos.

— Nu-i şopârlă. E un aligator. Bătrânul Joe.

— Bine, mergem să-l vedem pe Bătrânul Joe, zic. O luăm la drum ca lumea, ca turistele, să vedem tot ce-avem chef prin zonă!

Vicks se dă în vânt după aiureli din astea. Are o carte despre puncte turistice de pe autostradă, cu sirene, veverițe albinoase şi maimuțe costumate în beatleşi, cu peruci pe cap şi tot.

— Tre' să mă întorc la muncă, zice Vicks, uitându-se la ceas.

— Bine, dar... ce zici de ideea mea?

— Şi cine-mi preia turele? oftează ea.

— T-Bone. Ştii că are nevoie de bani.

— Mda, apropo — cu ce bani plecăm în aventura asta? Pun pariu că ai, cât, cinşpe dolari cu totul?

— Treizeci! răspund indignată.

— Iar eu n-am decât zece dolari cel mult, doar mi-am dat toată leafa pe băutură şi ţigări Lucky Strike.

— Ba nu te cred.

— Dar tot i-am cumpărat lui Brady un coş de rufe să aibă la cămin, din ăla care stă în picioare. Şi restu' i-am pus deoparte pentru facultate. Îmi pare rău, Jesse, spune ea dând din umeri. Cu patruzeci de dolari în buzunar n-avem cum să mergem nicăieri.

— Ba putem dacă vrem, spun.

Parcă mi se zbate ceva în piept. Mi-am vârât unghiile-n carne, aşa de tare strâng din pumni.

Mel îşi drege glasul.

— Ăă... am eu bani. Pot să fac cinste.

Mă uit la ea cu gura căscată.

— Cu benzină, mâncare... ce mai trebuie, face ea, ridicând stânjenită din umeri. Pot să fac rost de o cameră la hotel.

Îmi ridic mâinile deasupra capului — e nebună de legat.

— *De ce?!*

— Pentru că vreau să-l văd pe Bătrânul Joe? Când eu şi Vicks ne holbăm amândouă la ea, îşi ridică bărbia. Ce? Chiar *vreau*.

Nu aşa trebuia să meargă treaba. Mel a stricat totul. Numai că de fapt nici Vicks nu prea s-a strofocat să iasă bine. Dacă stau să mă gândesc, mi se pune un nod în stomac. La urma urmei, ea m-a bătut la cap că nu mai ştiu de caterincă — de ce se poartă aşa? Fir-ar să fie, chiar nu vede că ne-am putea distra marfă împreună?

Apoi mă prind cum să fac ca să iasă. E un dar de la Dumnezeu, dovada că, pe bune, căile Domnului chiar sunt tare încurcate. Încurcate, enervante, îmbrăcate de la Chloé, însă cine-s eu să mă împotrivesc voinţei Lui?

— Bine, îi zic lui Mel, ştiind prea bine că Vicks urăşte rău de tot să piardă locul de top în clasamentul Fetelor Dure. Mergem toate la Miami. O să fie marfă.

Mel pare un pic neliniştită că am fost de acord.

— Ei, ce zici? mă-ntorc spre Vicks, încercând să nu mă dezumflu. Te bagi sau nu?

2. VICKS

Jesse mă cunoaşte prea bine. Chiar vreau să văd aligatorul ăla. Am citit despre el într-un ghid turistic — *Fantastica Floridă*. Pe vremea când dormeam în cameră cu frate-meu, Penn, citeam cu voce tare din el — bine, în şoaptă, pentru că la ora aia trebuia să dormim. E o carte plină de ciudăţenii. O clădire în formă de portocală. Un turn pentru lilieci, construit de un tip pe nume Perky, în care n-a trăit niciun liliac vreodată. Cea mai mică secţie de poliţie din lume. O statuie a lui Iisus Hristos înaltă de şase metri şaptezeci scufundată în apă. Xanadu, o casă futuristă care pare construită din bezele.

Pe vremuri, eu şi Penn ne tot rugam de tata să ne ducă în vacanţă în vreun loc sau altul, însă el ne ducea mereu la bunica Shelly, în Aventura. Nu ne opream decât ca să bage benzină-n rezervor.

În *Fantastica Floridă* scrie că aligatorul Bătrânul Joe are trei sute de ani. Pe vremuri, stătea la soare în piaţa centrală a oraşului sau chiar se bălăcea cu copiii în fântâna arteziană. N-a omorât nici măcar o muscă vreodată.

Apoi l-a-mpuşcat un cretin de braconier, iar acum e împăiat, şade într-o vitrină de la un muzeu de istorie din Florida, situat la doar două ore de Niceville.

Poate dăm o raită cu maşina şi pe la Castelul de Coral. Cu mulţi ani în urmă, Ed Leedskalnin, un ins prăpădit, cântărind doar patruzeci şi cinci de kile, din Letonia, a fost părăsit la altar de logodnica lui de şaişpe ani pe nume Agnes Scuffs. Următorii douăzeci de ani tipul şi i-a petrecut clădindu-i un monument din coral, la care a lucrat doar în toiul nopţii. A cărat blocuri de coral cântărind tone, nimeni nu ştie cum de-a reuşit.

Acum e un palat închinat dragostei neîmpărtăşite.

.Ed Leedskalnin. Ce pămpălău!

Dacă Brady nu mă mai sună, dacă nu mă mai sună în veci şi se pune pe călărit majorete la colegiu de parcă n-am făcut prima oară sex împreună şi n-a fost deloc important pentru amândoi, aşa cum am zis că e — şi n-am făcut-o de parcă o să rămânem împreună toată viaţa — şi se poartă de parcă n-am construit împreună casa aia din beţe de chibrit când am sărbătorit şase luni împreună, n-am făcut chipsuri în friteuza maică-sii, n-am stat toată noaptea de vorbă şi nici nu ne-am văzut zi de zi şi ne-am zis toate secretele şi ne-am trimis mesaje din cinci în cinci minute când nu eram împreună... Dacă Brady îmi dă papucii ca letona aia de şaişpe ani care l-a lăsat baltă pe prăpăditul ăla de patruzeci de kile, atunci n-o să mă vezi pe mine că-i clădesc vreun castel de coral.

Nu sunt genul de fată care înghite căcaturi de la băieţi. Dacă ai crescut cu cinci fraţi, ca mine, înveţi să-ţi porţi singură de grijă când vine vorba de sexul opus.

Numai cineva singur la părinţi s-ar apuca să ridice castele de coral.

Eu, una, aş... aş face sigur orice altceva.

L-aş face să se-ntoarcă la mine.

L-aş sili să-şi aducă aminte. Că m-a văzut că stropesc cu oţet pizza luată de la cantina şcolii, ca să pişte mai bine pe limbă. Că a observat când m-am făcut brunetă. Că nici n-a ştiut că şi eu îl aveam în vizor până când nu i-am trântit uşa dulapului aproape peste mână şi am luat-o la fugă pe culoar. Că dintr-odată n-am mai fost sora mai mică a lui Penn Simonoff, ci altceva. Că m-a rugat să vin la un meci de fotbal al lui. Era fundaş în Lamantinii din Travers.

— Nu, mersi, băiatu', i-am răspuns.

— Nu-ţi place fotbalul? m-a întrebat Brady, încruntându-se.

— Ba-mi place la nebunie, i-am zis, bucuroasă că l-am luat prin surprindere. Numai că-mi plac partidele de amatori de duminică sau să mă uit la campionate. Dacă vrei să te uiţi la un meci de Super Bowl, sunt omul tău.

— Pe bune? a zis el ridicând din sprâncene.

Flirta cu mine.

— Problema e, am continuat eu, că deja m-am tot dus ani întregi la meciurile lui frate-miu, Tully, când era la liceu şi, cum să zic cât mai finuţ, Lamantinii au mâncat bătaie la greu înainte să ajungă Martinez antrenor. Nu vrei mai bine să mergem la un film, ceva?

Brady a izbucnit în râs. Atunci i-am văzut prima dată zâmbetul ăla al lui până la urechi şi s-a zguduit toată camera când s-a pus pe hohotit, înveselit de cuvintele mele.

Chiar atunci mi-am propus să-l fac să zâmbească iar şi iar, zi de zi.

— Mda, putem să vedem un film, a zis Brady, însă nici n-am apucat să ne dăm întâlnire sau să ne hotărâm la ce

film mergem, că s-a şi aplecat şi m-a sărutat pe gât, de parcă ar fi vrut să mă pupe pe obraz, dar se rătăcise pe drum, şi tot timpul a chicotit, însă mi-a plăcut şi am ştiut atunci că şi el mă plăcea la fel de tare cum îl plăceam şi eu.

Era pe bune. Nu o simplă întâlnire, nu doar o pasiune de-o clipă, un flirt.

Aşa că, da, o să accept oferta lui Jesse. Vreau să mă duc în Miami şi, când ajung, vreau să-i amintesc lui Brady tot ce pare să fi uitat în zece zile de antrenamente estivale şi juma' de săptămână de cursuri.

Pentru că ştiu doar că n-a uitat nimic.

Însă un singur lucru n-am chef să-l întreb — de ce nu m-a sunat. S-a zis dacă întreb aşa ceva. Am învăţat lecţia asta de la Steve, Joe Jr., Tully, Jay şi Penn. Ieşeau cu atâtea fete, că mă durea gâtul tot sucindu-l după ei când veneau şi plecau cu ele pe uşa casei; o singură chestie îi făcea pe fraţii mei să li se ia imediat de-o tipă — când începea câte una să facă nazuri: „De ce nu m-ai *sunat*?"

Până la urmă, ce poţi să răspunzi la aşa o întrebare? „Nu te-a sunat pentru că n-a vrut să te sune", le răspundeam dacă mă-ntrebau pe mine când ridicam receptorul. „Cred că mai bine ai pricepe şi singură ce-nseamnă chestia asta." „Păi, zi-i că l-am sunat", spunea micuţa smiorcăită, „şi-ntreabă-l de ce nu m-a sunat cum mi-a promis."

„S-a-nţeles", îi ziceam eu şi lăsam un bilet pe frigider cu litere de-o şchioapă: „Iar te bate gagică-ta la cap. Sun-o pe pisi, să mă mai scutească".

Iar atunci Steve, Joe Jr., Tully, Jay, Penn sau cine era n-o mai aduceau în veci pe fata aia în casă. Nu pentru că scrisesem eu ce scrisesem. Puţin le păsa lor că nu le suportam pe prietenele lor sau că voiam să fiu ca ei. Nu sunau

pentru că băieților nu le place să le scoți ochii când se poartă urât. Vor să te faci că uiți sau să-i faci să te bage iar în seamă venind cu ceva mai bun, nu cu vorbărie despre relații și din astea.

Iar prietena, sărmana pisi, probabil că se-apuca să clădească și ea un mic castel de coral, să scrie în jurnal și să se smiorcăie la telefon cu alte prințese sau strecura în cutia poștală poze drăgălașe sau bilețele în formă de inimioară, pe care frații mei le uitau de cum le deschideau, lăsându-le pe masa din bucătărie, să le vadă oricine.

Tipii răspund doar dacă intri în acțiune. Răspund dacă te-așezi lângă ei pe canapeaua veche cât butonează la telecomandă. Răspund dacă fata se pricepe la fotbal și-și ține gura, nu turuie despre ce-a cumpărat de la Target în după-masa aia. Dacă fata mănâncă așa cum trebuie când o scot în oraș.

Jesse tot așteaptă să-i răspund, să vin cu un da sau nu după ce-a copt tot planul ăsta nebunesc. Deja pare îngrijorată, mă simt ca o fufă.

Știu că s-a întristat că nu i-am zis nimic de Brady după ce-a plecat la colegiu. N-am zis nimic zile la rând și apoi i-am spus tocmai micuței Mel.

De fapt, habar n-am de ce m-am purtat așa.

Prietenele de la Travers au impresia că eu și Brady suntem perechea perfectă. Mergeam împreună pe hol, cu mâinile vârâte în buzunarul de la spate al celuilalt. Ne-am costumat de Halloween în Superman și Lois Lane. Ne sărutam pe la adunările școlare. Stăteam la masa celor din a douăspea înconjurată de prietenii lui Brady, îmbrăcată în vechiul tricou al lui Brady cu Mr. Bubble. Eu și Brady eram nedespărțiți.

Nu vreau să le văd reacțiile. Nu-mi trebuie înțelegerea lor. E mult mai ușor să-i zici unei fete că nu te-a mai sunat prietenul dacă părerea pe care și-a format-o despre tine nu se bazează pe faptul că ești iubita unui fotbalist proaspăt selecționat într-o echipă de campionat.

Lui Jesse aș fi putut să-i zic. I-aș fi zis. Suntem prietene apropiate încă de când ne-am angajat la restaurant, anul trecut. Ea învață tot la un liceu de stat, însă nu la Travers, și așa a fost mai ușor să ne împrietenim. Pentru că Jesse nu mă vede la pachet cu Brady, ca fetele de la Travers. Pentru Jesse sunt fata care o așteaptă cât răscolește ea după cosmetice prin ditamai cutiile cu solduri de la Eckerd. Stau și mă uit cu ea la emisiunile ei plictisitoare pe teme creștine și-o las să mănânce toate alunele caju din punga cu mix de alune. Eu o ajut să găsească întrebări pentru sondajele haioase pe care le lipește pe perete în sala angajaților, în care îi pune să scrie cuvântul preferat, sunetul pe care-l urăsc cel mai tare sau cântecul pe care-l iubesc cel mai mult. Îi iau înghețată cu migdale prăjite când mă duc cu bicicleta la supermarket în pauza de prânz pentru că știu că e preferata ei și chiar ies în oraș, la Applebee's, cu ea și cu maică-sa, o femeie un pic cam într-o ureche, și o-ntreb chestii de genul: „A, doamnă Fix, ce s-a întâmplat cu pitbullul ăla trist de care ne ziceați data trecută?" și o ascult când îmi povestește, pentru că maică-sa e-n stare să vorbească despre câini câte o oră jumate fără oprire.

Pentru Jesse nu sunt doar jumătate din cuplul Vicks-Brady. Sunt doar eu, cea mai bună prietenă a ei.

Nu pot să zic că sunt prietenă cu Mel, doar că m-am trezit turnându-i tot ce-am pățit cu Brady când a ieșit

după mine ca să... habar n-am ce-avea de gând să facă, de fapt. Să se uite cum fumez o țigară.

Îmi pare rău că nu i-am zis lui Jesse mai întâi. N-am pe nimeni mai de-ncredere ca Jesse când mă scot din minți ai mei, când intru în panică înainte de o lucrare sau când am nevoie de o ședință terapeutică de cumpărături — însă n-am fost deloc sinceră cu ea când vine vorba de relația mea cu Brady.

Jesse e ultra-creştină. Când i-am bătut un apropo acum vreo cinci luni că am de gând s-o fac cu Brady — *sex* adică — şi am rugat-o să vină cu mine la cabinetul de planificare familială, s-a apucat să-mi facă morală, că sexul înainte de căsătorie e un păcat şi că tocmai cabinetul de planificare familială sprijină genul ăsta de imoralitate. După care, parcă şi-a dat seama că a vorbit gura fără ea, pentru că n-a mai zis nimic.

De parcă era atât de grav, că nici nu putea să vorbească despre aşa ceva.

Mă-ntreb dacă s-a crizat aşa pentru că maică-sa e nemăritată. Şi evident că face sex, odată ce doamna Fix o are pe ea. Sau poate are de-a face cu tatăl lui Jesse, pe care nici nu ştiu cum îl cheamă, cu faptul că a-ntins-o pe vremea când Jesse era încă-n faşă.

Brady n-ar face niciodată aşa ceva, însă nici n-am de gând să-i dau ocazia. Doar pentru asta există cabinetele de planificare familială. Oricine poate să meargă la ei şi nici nu costă cine ştie ce.

Jesse s-a prins de-acum că nu mai sunt virgină, însă cum mi-a dat clar de înțeles că nici nu vrea să audă de-aşa ceva, n-o să m-apuc să-i zic vreo chestie.

De la o vreme — de fapt, chiar înainte să plece Brady — a început să bage strâmbe. De parcă Dumnezeu

o preocupă ceva mai mult, aşa că îi mai scapă câte o învăţătură creştină. De parcă vrea să-mi dea o mână de ajutor să-mi mântuiesc sufletul.

Şi pe bune că nu mai are niciun haz.

Şi totuşi, uite-o aici, în parcarea din spatele restaurantului, aşteaptă să zic ceva. Şi s-a supărat sigur că i-am spus lui Mel că nu m-a mai sunat Brady, în loc să-i zic ei, însă nici nu lasă să se vadă, poate doar un pic i se citeşte în ochi. O simt în ce hal tânjeşte după ceva, tot scuturând brelocul cu chei şi a venit după mine în localul ăsta unsuros, deşi azi are liber. Doar, doar o s-o las să mă ia la plimbare cu maşina.

Cum să n-o iubeşti? Nu mai zic că vreau atât de tare să-l văd pe Brady, că mi se bate ochiul. Şi se mai şi preface că vrea s-o ia pe Mel cu noi, deşi ştiu că nu vrea *absolut deloc*; încearcă doar să mă convingă să vin — aşa că nu mai pot s-o ţin pe jar.

— Ce naiba, zic, haidem!

Jesse vrea să plecăm la drum direct de la Waffle, de cum ieşim din tură, numai că nu vreau să apar la căminul lui Brady unsuroasă, mirosind a chiftele şi ouă. Aşa că decidem ca Jesse să vină să mă ia de acasă la trei jumate şi apoi să trecem pe la Mel, care ne scrie pe un şerveţel adresa ei din Fort Walton şi îşi notează numărul meu de telefon. Cred că vrea să aibă cum să ia legătura cu mine în caz că Jesse încearcă să-i tragă clapa.

După ce prăjesc vreun milion de ouă ochiuri, pedalez până acasă, unde dau peste un bilet lăsat de ai mei. S-au dus la magazinul pentru bebeluşi să ia chestii pentru copilul lui Steve, care nici nu s-a născut încă. Ştiu că o să mă lase fără probleme să merg la Miami dacă le zic unde

sunt şi-mi iau mobilul cu mine. Chiar dacă nu privesc cu ochi buni relaţia mea la distanţă cu Brady, ba chiar deloc, nu au nici timp şi nici energie să facă mare caz de ea. Odată ce ai adus pe lume al şaselea plod, eşti nevoit să-ţi relaxezi la greu regulile.

Ai mei sunt electricieni. Au firma lor, Simonoff Electrics, numai că maică-mea a stat o groază acasă, tot rămânând gravidă. Steve, fratele meu cel mai mare, le-a călcat fix pe urme, şi lucrează acuma ca ucenic electrician în Broward. Joe Jr. e înrolat la marină, Tully e în ultimul an la Universitatea din Florida, în Tallahassee. Jay, care merge la colegiul comunitar, e în vacanţa de vară, stă cu prietena şi cară cutii la Wal-Mart încă vreo două luni. Iar Penn, fratele meu favorit, a terminat liceul odată cu Brady şi s-a mutat cu doi prieteni pe vară într-o magherniţă de vizavi de mall. Lucrează ca ajutor la P.F. Chang, adică mult mai sus în ierarhia restaurantelor decât Waffle, iar din septembrie o să meargă la şcoala de bucătari, la trei oraşe de-aici.

În fine, s-a mutat din casă în iunie. Ceea ce înseamnă c-am rămas singură cu babacii.

E aiurea să rămâi singură. O să termin şi eu liceul în iunie, însă tot e nasol.

În timp ce-mi fac bagajele, îl sun pe Penn.

— Hei, eu sunt.

— Vicks.

— În casa asta e linişte ca la morgă. Mă duc în Miami, să-mi văd prietenul plecat în lume.

— Păi tocmai ce-a plecat, nu?

— Nu, asta a fost acum două săptămâni.

— Cum ziceam, tocmai ce-a plecat. Nu poţi să trăieşti fără el?

— Tacă-ți fleanca, îi zic cât se poate de serios.

Penn se prinde, aşa că schimbă subiectul.

— Şi cum ajungeți acolo?

— Cu maşina lui Jesse.

— Jesse e tipa pe care ai invitat-o la noi de 4 Iulie? întreabă el pe un ton nevinovat.

— Îhî. Tipa care îți dă Cola moca de câte ori vii la Waffle.

— A, da, râde el, Jesse.

— Ei, şi ce mai faci? îl întreb.

— Sunt la Publix, răspunde Penn. Tocmai am ieşit din tura de prânz.

— Şi eu. Sunt super-transpirată şi unsuroasă.

— Şi eu! exclamă el. Vrei să-ți zic în ce hal e tricoul meu?

— Pas.

— Tricoul meu e dezgustător. Sunt la detergenți acum, caut cutiile de... ah, am găsit. Care ți se pare mai bun, Tide sau All?

— Care e ambalat mai frumos? îl întreb.

— Nu vreau un ambalaj frumos. Vreau un ambalaj mai de băieți aşa.

— Îhî, zic eu sec. Vrei detergent de rufe în ambalaj de băieți.

— Da, asta vreau.

— Multă baftă!

— Bun, anunță el. M-am decis.

— Ce-ai luat?

— Nu-ți zic. Te iei de detergentul meu de băieți.

— Când mai vii pe la noi?

— De-abia în weekendul viitor.

— Vino mai devreme. Vino luni la masă.

— N-o să fii în Miami, ținându-te după coada lui Brady?

— Tacă-ți fleanca! Nu, tre' să fiu la muncă luni-dimineața. Așa că, ce faci, vii?

— Nee, sunt ocupat.

— Haide, Penn. E plictiseală mare pe-aici. Dacă nu vii tu, n-am pe nimeni.

— Vicks, tre' să-nchid. Sunt la casă.

— Bine, zic. Numai nu mă lăsa prea mult singură în casa asta, o să mor de plictiseală. Dacă mor n-o să mai ai nicio surioară cu care să faci pe șeful, este?

— Scoate-mi ochii mai încolo, spune el. Tre' s-o tai.

Și închide.

Penn chiar are impresia că două săptămâni sunt nimica toată de când a plecat? Dar Brady? Pentru că, în capul meu, două săptămâni sunt o veșnicie.

Mă duc în cămară, care dă pe-afară. Sunt vreo opt saci de cartofi aici. Ai mei nu concep nicio masă fără un cartof acolo și încă își mai fac cumpărăturile la Wal-Mart de parcă au cinci băieți de hrănit, nu o fată care lucrează pe vară la un restaurant. Șterpelesc o pungă de prăjiturele cu gem de smochine și încă una de prăjiturele cu ciocolată.

Apoi deschid frigiderul și vâr mâna pe după salata de cartofi, cartofii la cuptor și o caserolă cu o invenție dezgustătoare de-a maică-mii intitulată cartofi à la King. Hei, mango! Preferatele mele. Le iau pe toate.

Jesse claxonează de la volanul Opelului parcat în fața casei, le las un bilet proprietarilor Simonoff Electrics și mă car.

3. MEL

— Hei, Nik? strig ca să acopăr zgomotul uscătorului de păr. Ai terminat?

Nimic.

Bat la uşa băii comune. A doua oară.

— Alo?

— Îmi aranjez părul!

— Nikki, *chiar* tre' să fac duş! Nu poţi să-ţi usuci părul în camera ta?

— Îmi trebuie oglinda! Fă duş în baia lui Blake!

— Rosita face curat acolo!

— În baia lui mami?

— E ocupată. Închid ochii şi respir adânc. Haide, Nikki, te rog eu!

— Mai am un pic şi termin. Nu mă mai freca la cap.

Mă las încet pe covor. E acolo de trei sferturi de oră.

Mă izbeşte ceva moale în nas. Când ridic ochii îl văd pe Blake urcând cu paşi mari scările în echipamentul de escaladă: încălţăminte din aia bizară, ham de căţărat, şort sport, tricou. Încă un ham zace lângă mine pe covor, unde a nimerit după ce mi-a ricoşat în faţă.

— Poți să mă ajuți cu echipamentul? mă întreabă.

A construit cu taică-meu un perete de escaladă în spatele casei.

— Îmi pare rău, Blake-barosane, îi zic clătinând din cap. Sunt prinsă.

— Ce faci?

— Plec la Miami.

Își întinde brațul în spate până trosnește.

— Cu cine?

— Niște prietene de la serviciu, îi zic, încercând să-mi iau un ton nonșalant.

— Pe bune?

— E un adevărat șoc, știu, zic cu un râs chinuit.

Din ianuarie, de când ne-am mutat aici, nu prea m-a bătut nimeni la cap cu telefoane. Nici măcar Corey Perkins nu m-a mai sunat. Nu că m-aș fi așteptat.

M-a mai sunat Tara, o colegă de la biologie, însă doar ca să mă-ntrebe de școală, nu ca să facem chestii împreună. Sigur, i-am zis că sunt prinsă cu ai mei și tot, ca să nu mă creadă de toată jena. Probabil s-a prins oricum, pentru că și-a pus prietena să mă invite la petrecerea ei. M-am simțit atât de stingheră, îngrijorată că toată lumea se-ntreabă ce caută acolo fata cea nouă din clasă, că am turnat în mine punci la greu, până am uitat că mă simțeam prost și m-am trezit cu limba lui Corey în gură. Ce-o fi fost în capul meu? Bine, tipu' e frumușel, în stilul ăla șleampăt al fumaților, numai că de-abia dacă-l cunosc. Acuma am ajuns fata de-abia aterizată în școală care se-mbată și și-o trage cu necunoscuți pe la petreceri.

Super.

Bine, nu că ne-am fi tras-o pe bune. N-am făcut-o niciodată, deși nici nu pot să zic că aștept să apară nu

ştiu cine sau ceva de genul ăsta. Când eram în Montreal aş fi făcut sex cu Alex Bonderman dacă lucrurile ar fi stat altfel. După ce am mers cinci ani de zile în aceeaşi maşină la şcoală şi ai mei mai că l-au adoptat — ai lui erau mai tot timpul la Paris sau Hong Kong —, după ce am fost îndrăgostită cinci ani de el, m-a sărutat în sfârşit într-o seară de miercuri, la unşpe jumate, în timp ce mâncam bomboane de Halloween şi învăţam la mate pentru lucrare. Răsuflarea îi mirosea a drajeuri cu unt de arahide Reese's. În următoarele săptămâni ne-am mozolit de câte ori rămâneam singuri. Pe scări la şcoală. Pe drum spre casă de la şcoală. La noi la subsol.

Până la un moment dat, când n-a mai venit pe la mine.

Am trecut eu pe la el, să văd care era faza şi, ce să vezi, l-am prins în camera lui cu Laurie Gerlach, prietena mea cea mai bună, vorba vine — sutienul ei bej, cupă C, se încurcase între rotilele scaunului de birou. Le pare îngrozitor de rău, au zis. Dar se plac şi asta e acuma.

Asta s-a întâmplat cu o săptămână înainte de ziua lui Laurie — făcea şaişpe ani. M-am dus, deşi n-ar fi trebuit. Am băut punci în buda clubului, cu câţiva colegi de clasă. Aşa am rezistat cât de cât să-i văd dansând împreună pe balade de John Mayer.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Alex nu ţine cu adevărat la mine. Să fim serioase, făcea pereche bună cu de-alde Laurie, cu pletele alea lucioase ale ei şi tot restul.

Şi ar mai fi trebuit să nu pun bază într-o prietenie întemeiată pe faptul că purtam amândouă acelaşi model de cojoc de iarnă. Când eram în clasa a şaptea, Laurie a venit într-un suflet la mine, ţipând: „Dumnezeule, ia

uite! Suntem gemene!". Şi gata, în clipa aia am devenit cele mai bune prietene.

Pun pariu că Laurie a făcut-o deja cu Alex.

Nu mai vorbesc cu niciunul dintre ei. Rar mai iau legătura cu cineva din Montreal. Încă suntem prieteni pe MySpace, însă toată lumea pare super-prinsă.

Pun pariu că şi Vicks a făcut-o. O fată ca Vicks sigur a făcut sex după un an de relaţie. Nu prea cred că Jesse s-a culcat cu cineva până acum. Dacă mă iau după cruciuliţa de aur care-i atârnă la gât, aş zice că e genul de fată care nu-şi dă centura de castitate jos decât după nuntă. I-ar prinde bine un masaj, ceva. Vicks e total altfel. Super-relaxată, „n-am nicio treabă, frate". Nimic n-o dă peste cap. Dacă prietenul meu nu m-ar suna două săptămâni, m-aş smiorcăi ascunsă sub pătură.

Vicks nu se teme de nimic. Nici de băieţi, nici de ce crede lumea.

— Ei, haide, poţi să m-ajuţi şi tu cinci minute, tocmai îmi spune Blake.

— Ba nu pot. În cinci minute plec.

Plec la drum cu prietenele mele. *Prietenele mele.* Sau cam aşa ceva. Zâmbesc, nu pot să-mi şterg zâmbetul de pe faţă. Vicks mi-a destăinuit chiar azi povestea cu Brady şi tot restul. Bine, Jesse nu prea pare să mă aibă la inimă, dat tot ea m-a invitat, corect?

Bine, de fapt m-am autoinvitat. Şi practic m-am oferit să fac cinste cu tot, numai să mă ia şi pe mine.

Of, Doamne, nu-mi vine să cred că am făcut una ca asta. Am încercat să-mi mituiesc prietenele.

— Hei, Nikki! urlă Blake bătând cu pumnii în uşă. Vino să mă ajuţi cu escalada!

— Nici nu mă gândesc, popândău mic ce eşti!

Nikki urăşte peretele de escaladă din spatele casei. La fel şi maică-mea. Mama îşi face tot timpul griji că o să-şi crape Blake capul, însă tata e înnebunit după senzaţii tari, fix ca Blake — şi-au luat amândoi certificatul de scufundători în Aruba, acum doi ani. Aşa că mama şi Nikki nu prea au mai avut ce face, au fost doi contra trei. Am votat pentru construcţia peretelui chiar dacă sunt prea stângace ca să mă cațăr. Blake e fericit, aşa că ce naiba mai contează?

Cam tot ce se întâmplă pe la noi se bazează pe votul publicului. Somon la grătar sau pizza cu blat de grâu la masă; Honolulu sau Mexic în vacanța de iarnă, un BMW X3 nou sau o decapotabilă pentru puştii din familie. Blake ar fi vrut o camionetă; Nikki făcuse obsesie pentru decapotabile. Mie mi se fâlfâia. Însă, aşa cum s-a întâmplat şi cu peretele, al meu a fost votul de departajare. M-am văzut pe autostradă, cu capota lăsată şi pletele fluturându-mi în vânt... iar apoi am văzut cum mă răstorn cu tot cu maşină şi îmi sparg capul. Am ales modelul X3.

Se întâmplă des să fiu votul de departajare. Sora-arbitru, aşa m-am autointitulat în timpul şedinței cu doctor Kaplan, psiholoaga la care ne-au trimis ai noştri pe toți trei, ca să ne adaptăm mai bine la noul liceu unde mergem din ianuarie. Blake e în a noua, eu sunt în a zecea şi Nikki, în a douăşpea. Kaplan a râs când am zis asta. Însă n-a înțeles de fapt cum vine treaba. Ea a spus că votul de departajare e poziția de putere. Am încercat să-i explic că dacă trebuie să aleg între propunerea A a lui Nikki şi propunerea B a lui Blake nu am nicio putere, pentru că eu nu pot să sar cu nicio propunere C. Atunci m-a întrebat dacă mă simt nesigură pe mine şi aiurea ca fiică mijlocie şi atunci mi-am zis: *Păi, da, Nikki e fiica frumoasă,*

cu note bune şi îndrăgită de toată lumea, Blake e copilul rebel, iar eu sunt doar... cealaltă fiică. Votul de departajare. Însă apoi s-a apucat Nikki să se plângă ce aiurea se simte *ea* în Florida şi nu s-a mai oprit. Nikki trebuie să fie tot timpul în centrul atenţiei.

Blake şi-a dat ochii peste cap şi era să izbucnim amândoi în râs. I-am tăiat-o din priviri, altfel Nikki ar fi făcut crize că râdem de ea. Nu-i place deloc când ne aliem împotriva ei. Blake s-a prins şi şi-a luat o moacă serioasă.

Numai Blake înţelege de ce am vrut să lucrez la Waffle House. Nici Nikki, nici mama n-au priceput deloc de ce vreau să fiu recepţioneră acolo, în loc să mă angajez la biroul tatei, ca Nikki, ca să pot să decid eu când lucrez. Sau — dacă mă iau după faptul că Nikki îşi aranjează freza în toiul după-amiezii — când nu lucrez. Numai că la tata la serviciu toată lumea ar şti că sunt fata domnului Fine. Toţi s-ar purta frumos cu mine, pentru că sunt odrasla şefului, însă pe la spate m-ar bârfi că sunt o fată de mahăr răsfăţată. Nu, mersi. Mai bine stau la recepţie la Waffle House. Sigur, debarasatul meselor îmi cam distruge manichiura, însă îmi place că nimeni nu mă bagă în seamă. Clienţii abia dacă îmi simt prezenţa. Am încercat să-i explic şi lui Jesse când m-a întrebat ce-i cu mine acolo, însă nu cred că am reuşit să mă fac înţeleasă.

Sper că lui Abe o să-i parvină biletul în care-i ziceam că lipsesc mâine. Sigur, mi-am cerut scuze că l-am anunţat aşa din scurt.

Nu-mi vine să cred că m-am autoinvitat. Însă când Jesse a propus călătoria aia, nu voiam decât să merg şi eu cu ele. Vicks e o tipă atât de puternică şi de mişto, iar Jesse e atât de sigură pe ea tot timpul. Unde mai pui şi

că amândouă sunt total altfel decât cunoştinţele mele de acasă şi de la Rawling Prep. Vicks n-o să-l prindă niciodată pe Brady cu sutienul lui Jesse încurcat în rotilele scaunului de birou din camera lui. Şi nu doar pentru că Jesse e o conservatoare creştină. Sunt două tipe loiale. Au încredere una în cealaltă.

Vreau şi eu să fiu prietenă cu ele.

Am mințit când am zis că vreau să văd aligatorul ăla.

Când am fost în safari, în iunie, a trebuit să stăm într-un jeep şi să ne uităm cum sfâşie patru gheparzi o gazelă. Pentru Blake şi tata a fost cea mai tare experiență din toată călătoria aia — să vadă nişte animale omorându-se între ele. Patru ore am mers cu maşina de colo-colo ca să vedem aşa ceva.

I-am povestit asta lui Vicks o dată, când căutam să-i spun ceva interesant. A ridicat o sprânceană şi a comentat:

— Ce demență.

Mie-mi zici? Sânge. Piele. Măruntaie împrăştiate peste tot. A trebuit să-mi duc mâinile la ochi.

Săptămâna trecută am visat că eram în safari. Numai că eu eram gazela.

Nikki deschide în sfârşit uşa.

— Cum arăt? mă întreabă ea, înfoindu-şi părul, proțăpită în uşă.

— Perfect, numai că tre' să intru.

— Uite ce bine l-am netezit. Îți vine să crezi? Pe căldura asta? Tre' să încerci neapărat gelul meu de descrețit părul. E fantastic. Am făcut o obsesie pentru el.

— Sigur. Pot să intru acum? Te rog?

Iese pe lângă mine.

— Nu sta o veşnicie, tre' să mă machiez.

După duş deschid uşile rulante, ies din jacuzzi şi mă înfăşor într-un prosop moale, cu miros de lămâie. Rosita tocmai ce le-a spălat, probabil. Când dau buzna în cameră, o găsesc pe Nikki scormonind prin şifonierul meu.

— Îţi iau rochia asta de vară Alice + Olivia, bine?

— Sigur, da' parcă mami ţi-a luat şi ţie una la fel, nu?

—Mda, numai că a ta e mai fainâ. Par grasă cu dungile alea.

— Ba nu pari.

Nikki e ridicolă, e doar cu cel mult două kile peste greutatea ideală. Are sânii mari, o claie de păr blond superb şi lumea a zis de la început că e una dintre cele mai frumoase fete din clasă. Băieţii o adoră. Pe bune, se bat pe ea. Chiar dacă tocmai se transferase, deja a primit cinci invitaţii la balul absolvenţilor.

Însă nu contează, Nikki e tot timpul la regim. La fel şi mama. Cum amândouă au făcut obsesie pentru dieta South Beach, mâncăm tot felul de ciudăţenii, cum ar fi piure de conopidă pe post de piure de cartofi.

Nikki ia rochia de pe umeraş şi se uită la etichetă.

— Of, e mărimea S, ce slăbănoagă eşti.

Îmi cuprind prosopul cu mâinile la piept. Urăsc când îmi zice asta. Dacă mănânc din piureul lor de conopidă sau ce mai au ele în meniul South Beach, sunt anorexică; dacă dau o tură cu Blake şi tata pe la McDonald's fără să ştie ele, sunt o trădătoare.

— Nikki, tre' să mă îmbrac. Ies cu prietenele.

— De când ai prietene?

Atunci îi sună telefonul şi fuge să răspundă. Nikki e prinsă cu amicii ei din Florida, din Montreal şi viitorii prieteni de la colegiu.

Trag sertarul ca să mă îmbrac. Chiloții albi de bumbac sunt împăturiți frumos de mâna Rositei. Trag pe mine un șort negru și un tricou alb ultra-moale, probabil mi l-a cumpărat maică-mea, nu l-am mai văzut până acum. Apoi scot din debara o geantă roșie și mă apuc să arunc tot felul de lucruri în ea. Ginși, pantaloni scurți, câteva tricouri. O pereche de adidași. Poate va trebui s-o tai din loc în viteză, mai știi? Ha-ha. Sigur o să fie bine. Chiar o să ne distrăm.

Aud cum trage o mașină în fața casei și când arunc o privire printre jaluzele văd un sedan cu două portiere din timpuri imemoriale parcat în rondul din fața casei. Jesse se zgâiește la casă de la volan, iar Vicks admiră modelul X3. Deschid fereastra și le strig:

— Mă scuzați, cobor în trei secunde!

Iau două prosoape din dulapul cu lenjerie — unul pentru duș și celălalt în caz că mergem la plajă —, apoi fug la dulapul cu articole de toaletă, de unde iau o periuță de dinți nouă pentru drum și câteva sticluțe cu balsam de păr, șampon și gel de duș. Le bag în geantă, după care bat la ușa băii maică-mii.

— Am plecat!

— Unde pleci iar? mă întreabă ea prin ușă, pe fundalul muzicii de relaxare pe care o ascultă de obicei în baie.

— La Miami. Cu niște prietene de la serviciu.

— De la Waffle Shop?

— Waffle House, mamă, Waffle House. Îți tot zic. Parcă nu-i intră nimic în cap, serios.

— Când te-ntorci?

— Duminică seară.

— Cine e la volan?

— Jesse.

— Conduce bine?

— Da, mamă, tre' să plec.

— Ai destui bani la tine?

— Vreo sută. O sută cincizeci?

— Ia cardul meu AmEx de pe comodă, zice. Trebuie doar să semnezi cu numele meu. Distracție plăcută! Să fii cuminte!

Lui Blake sau Nikki nu le-ar lăsa niciodată cardul de credit pe mână. Şi-ar face griji că Blake şi-ar cumpăra un jet schi, iar Nikki, o brățară de tenis cu diamante sau mai ştiu eu ce. Însă în mine are încredere.

— Mersi!

Poate chiar ar trebui să cumpăr un jet schi. Sau o brățară cu diamante. În fine. Poate aş face bine să-mi iau iPodul. Şi perna. Da, categoric. Fug iar în camera mea, azvârl iPodul în geantă, iar apoi mă chinui fără succes să-mi îndes perna în ea. Până la urmă o iau sub braț.

— Pa, Blake! Rosita! Nikki!

Îi aud pe Blake şi pe Rosita răspunzându-mi.

Bat la uşa soră-mii.

— Nikki? Am...

— Vorbesc la telefon!

— Bine, doar...

— Mel, vorbesc la telefon!

Nu mai contează.

— Weekend frumos! Plec.

— Stai aşa. Doar nu iei maşina, nu? Îmi trebuie.

Aha, acuma îi pasă ce fac.

Eu nu conduc niciodată. Nikki e convinsă că o să fure careva maşina din parcarea restaurantului, aşa că dimineața mă duce tata şi de adus, mă aduce cine e liber pe parcurs. Azi am chemat un taxi. De fapt nici nu-mi

place să conduc. Mi-am luat carnetul acum câteva luni şi mi-e prea frică la volan.

— Nu iau maşina, zic şi o iau repede pe scări în jos.

Când aud maşina claxonând de două ori, îmi pun şlapii în picioare, geanta pe umăr şi închid bine uşa după mine, lăsându-i pe ai mei în urmă şi casa unde tot timpul merge aerul condiţionat.

Cobor vioi treptele de beton, făcându-le cu mâna fetelor. În loc să-mi răspundă se holbează amândouă la mine ca la o extraterestră. Jesse îşi bălăngăne pe geam mâna stângă, ciocănind în portieră cu unghiile lungi, date cu ojă roz şi ornate cu îngeraşi argintii. Nikki nu m-ar lăsa în veci să port ornamente pe unghii, deşi îmi cam plac.

— În sfârşit, îmi zice Jesse prin geamul coborât.

— Îmi cer scuze că aţi aşteptat, zic şi dau ocol maşinii, păşind prin arşiţă ca prin apă, ca să ajung la portbagaj. Eşti drăguţă să-l deschizi?

— Tocmai l-am deschis, spune Jesse pe un ton enervat. Încerc să-l salt, însă nu vrea să se deschidă.

— Ce-are de nu se descurcă singură? o aud pe Jesse mormăind şi simt cum mi se strânge spatele.

— Nu fi aşa, ştii că se blochează, spune Vicks, apoi urmează: Mă ocup eu.

Vicks vine să mă ajute. Şi aplecată de spate, tot pare mai înaltă ca mine. E ca un zgârie-nori care se înalţă mai sus decât restul, genul de om care-ţi sare în ochi orice-ai face. Genul de om care nu poate fi ignorat.

— Fain BMW-u', zice, hâţânând portbagajul cu ochii la maşină. E al lui taică-tău?

— Al soră-mii, zic. Şi al meu. Şi o să fie al lui frate-meu, numai că acum are cinşpe ani şi nu poate să conducă încă.

— Ce bulan pe voi!

Deschide cu greu portbagajul, aruncă în el geanta şi apoi îl trânteşte la loc.

— Mersi, zic.

Mă chinui să-mi dau seama cum să-i împing în faţă scaunul, însă Vicks rezolvă problema pentru mine şi mă urc pe bancheta din spate.

Jesse dă în spate.

— Mel, te caută cineva, spune Vicks arătându-mi cu degetul veranda.

Nikki se holbează nedumerită la maşină. O fi crezut că pe ea o claxonează. Îmi face semn să vin în casă.

Acuma şi-a găsit să vorbească cu mine? Când sunt pe picior de plecare?

— Hai să plecăm şi gata, zic şi-mi cobor privirea, făcându-mă că n-o văd.

Şi gata, am pornit la drum.

4. JESSE

— În sfârşit!

Mă-nfig în pedală simţindu-mă dintr-odată în culmea fericirii.

Aerul după-amiezii năvăleşte prin geamurile coborâte ale maşinii şi scot un chiot de bucurie, fără să-mi pese că Mel mă crede vreo ţărăncuţă. Mel cu căsoiul ei de fiţe şi maşinile ei de fiţe — n-am întâlnit de când sunt o fată mai bogată. Nu că mi-aş dori să fiu în locul ei. Cum scrie în Biblie: „Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechile acului decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu". Soră-sa chiar aduce cu o cămilă, proţăpită la uşă cu nasul pe sus, de parcă e gata să ne scuipe sau să ne muşte sau ce-or face cămilele când li se pune pata pe cineva.

Râd cu poftă, iar Vicks mă întreabă ce-i. Clatin din cap. Încă nu mă prind deloc de ce vrea Mel să meargă la Miami cu noi şi degeaba mi-am făcut iluzii c-o să dea înapoi în ultima clipă. Ce-i al ei e-al ei, s-a urcat fără nazuri pe bancheta din spate, de parcă ştie că acolo-i de ea. Vicks e pe scaunul din dreapta, la locul ei de cinste,

aşa că mi-am propus s-o tratez pe Mel ca pe un ţânţar sau aşa ceva. Dacă mă bâzâie la cap, pleosc şi gata.

— E super-tare, nu? zic. Nu-i aşa, Vicks? Nu te bucuri că te-am luat un pic la şuturi?

Vicks nu răspunde. Îşi face de lucru cu butonul radioului, care, e drept, nu merge chiar cum i-am făcut reclamă. Şi-a încreţit fruntea în aşa hal, că aduce un pic cu o ursoaică.

— Băăi, face ea.

Nu reuşeşte să prindă decât Klassic 103, 9, unde dau numai cântece vechi. *These Boots Are Made for Walkin'* urlă din boxă şi încep să mă zbânţui în scaun.

— *Cizmele-astea sunt numai bune să calce lumea în picioare!*, cânt eu odată cu solista. *Şi aşa o să facă!*

— Vai, ce porcărie, se plânge Vicks.

— *Într-o zi cizmele-astea o să te calce în ...*

Vicks suceşte de buton.

— Hei! protestez.

Încerc să prind iar cântecul, însă nu se-aud decât paraziţi, şi bâzâit, şi iar bâzâit.

— *Nuuuuu*, se smiorcăie Vicks. Parc-ai zis că o să putem să ascultăm muzică! Cum să mergi undeva cu maşina fără muzică?

Apoi Mel îşi strecoară mâna pe lângă mufa de la bord, făcându-şi de lucru cu un cablu, şi din senin în maşină răsună *Drive*, al celor de la Incubus. Se revarsă din boxele Opelului, însă ştiu că nu e la radio, pentru că staţia de rock alternativ din Niceville e pe o frecvenţă mai mică, pe când prostia de indicator roşu e fixată la o sută şi ceva.

— Lasă-l acolo, îmi strigă Mel când duc mâna la buton. Nu schimba staţia, altfel nu merge.

— Clar, zic.

Ştiu cum e cu recepţia, numai că nu pricep cum am dat de staţia asta. Sucesc din buton şi Incubus nu se mai aude. Vicks îmi dă mâna deoparte şi reglează iar radioul. Incubus se aude iar şi Vicks îşi descreţeşte fruntea.

— iTrip, explică Mel.

Întinde mâna cu iPodul printre scaunele din faţă. Pare un iPod normal, doar că e conectat printr-un cablu negru la mufa electrică din bord.

— Vedeţi? face. Acum putem să ascultăm ce vrem.

E mult prea încântată de sine, iar Vicks e prea recunoscătoare.

— Mel, eşti cea mai tare, îi zice.

Mi se rupe. Mă irită că Mel a ales tocmai *Drive*, pentru că Vicks e înnebunită după rock din ăsta indie. Frate-su, Penn, a învăţat-o.

— Aş fi zis că eşti genul care ascultă numai megastaruri pop, zic.

— Ei, îmi place şi muzica pop, spune Mel. Însă cântecul ăsta e numai bun de ascultat în maşină, nu? Cred că l-am auzit pe coloana sonoră a unui film sau poate la *American Idol*.

Mă uit la Vicks ca să mă asigur că e pe fază. Lui Vicks nu-i place deloc *American Idol* şi, în mod normal, aş face-o harcea-parcea, pentru că *American Idol* e, gen, visul american. Sunt înnebunită după *American Idol*. Însă de data asta o las pe Mel să se ardă bine.

Numai că Vicks nu-nghite deloc momeala.

— *These Boots Are Made for Walkin'*?! mă ia ea la mişto.

— Te rog, zic. Eram ironică.

— Îhî. Îşi ridică palmele în sus, ca nişte talgere de balanţă. *American Idol*... cântece vechi — şi îşi balansează

palmele ca să-mi dea de înțeles că ambele sunt la fel de kitsch.

— Nu ştii ce-i aia ironie? o pocnesc eu în umăr.

— Nu-nțeleg, zice Mel. Ce tot vorbiți acolo?

Eu şi Vicks râdem doar.

— Poftim? face Mel.

— Nimic, zic şi dau sonorul mai tare.

La următoarea intersecție, când dau s-o iau pe banda din stânga, Vicks se uită la indicatoare şi face:

— Nu, băi, fă la dreapta.

— I-10 e la nord, clatin eu din cap.

— Da, numai că n-o luăm pe I-10.

— Eşti cu capul? La Miami se ajunge...

Mă întrerup când o văd că se apleacă, scotoceşte prin rucsac şi scoate de acolo exemplarul ăla ferfeniţit din *Fantastica Floridă*. Aha. Ghidul ei turistic.

Deschide la o pagină îndoită şi citeşte în viteză.

— Ha! face pe un ton triumfător. Nu sunt nici trei ore până acolo.

— Bătrânul Joe? întreb.

— Ăă, ziceai ceva de un aligator uriaş... începe Mel aplecată în față, ai putea să explici despre ce e vorba exact?

Vicks simte un anumit ton în vocea lui Mel — şi eu, de altfel — şi se întoarce spre ea.

— Doar nu te-a apucat frica, nu? Chiar aşa, la început.

— Ce? Nu!

— Credeam că vrei să-l vezi pe Joe Bătrânul.

— Vreau!

Vicks ridică din sprânceană.

— *Vreau!* face Mel.

Aha, îmi zic în sinea mea. *Vrei de nu mai poți.*

— Nu, pe bune, nu mi-e frică deloc, zice ea. Aş vrea doar să ştiu dacă-l ţin în cuşcă, atâta. Înghite în sec. E-n cuşcă, nu? O cuşcă cu gratii şi tot? Nu e un habitat din ăla natural cu un şanţ sau aşa ceva în el, nu?

— Ei, haide, cui îi place să stea în cuşcă? zic. Oricum, credeam că ai fost în safari, continuu lungind cuvintele bombastic. Ce-i un aligator în libertate pe lângă o haită de lei în sălbăticie?

În oglinda retrovizoare o văd pe Mel că se face albă la faţă. Bătrânul Joe e împăiat — nu s-a mai bucurat de libertate de o veşnicie —, însă Vicks nu mă corectează. Îmi place că o tachinăm împreună pe domnişoara Tremură-chiloţii-pe-ea.

Se face verde. Semnalizez şi trec pe banda din stânga.

— Acum pe unde-o iau? o întreb pe Vicks.

— Pe White Point Road, îmi zice ea şi se întoarce în spate. Nu-ţi face griji, Mel. Nu mergem să-l vedem pe Bătrânul Joe.

— Nu mergem? fac eu. Atunci despre ce vorbeaţi?

— Ajungem noi şi la Bătrânul Joe, mă lămureşte Vicks. Apoi ridică arătătorul în aer, de parcă ar preda în faţa unei clase absorbite. Întâi şi-ntâi, mergem la cea mai mică secţie de poliţie din lume.

— Vai, fată! zic. M-ai spart cu asta!

— Pe bune? zâmbeşte ea. Cum aşa?

— Cea mai mică secţie de poliţie din lume?!

— O să fie super-tare. Birouri mititele, maşini de poliţie mititele... mai ştii, poate dăm şi peste nişte poliţişti mititei! Cum să nu-ţi placă aşa ceva?

— Îhî, zic. Ştiu ce coci acolo. Tragi de timp, asta faci.

— Ce tot zici? Spuneai că putem să vedem chestii din astea! „Unde vrei tu, acolo mergem", aşa ai zis.

— Hei, sigur, cu mare plăcere. Atâta zic: Mel se teme de Bătrânul Joe şi tu de Brady, băiatu' bun. De-asta ai în plan atâtea opriri pe drum.

O tachinez doar, aşa facem noi două, ne tachinăm.

Numai că Vicks scoate un „Doamne, Jesse" şi îşi întoarce faţa spre geam.

Asta chiar mă doare. Plus că mă simt acuzată pe nedrept, doar mă hâţân aici pe şoseaua asta plină de hârtoape, în loc s-o iau spre I-10, nu? Mă „bucur de viaţă", ce mama naibii. Nu mă laudă nimeni măcar un pic că mi-am mânjit prostia asta de nimb?

Şi mai bine n-ar lua numele Domnului în deşert. Atâta lucru refuz şi eu să fac, indiferent dacă pic de mironosiţă sau nu, altfel o să nimeresc în locul cel rău. Aşa zice buna. Buna se roagă non-stop pentru mama, pentru că se teme că acolo o să nimerească mama dacă nu-şi schimbă năravul. Mama nici măcar nu merge cu noi la biserică. Buna şi bunu' mă iau de acasă duminica şi miercurea şi mergem toţi trei.

— Nu mă tem de Bătrânul Joe, zice Mel cu glas pierit.

Nu mă sinchisesc să-i răspund.

Incubus se aude tot mai stins şi începe *Oops!... I Did It Again* de Britney Spears. Însă, deşi îmi vine, refuz să mă strâmb când se strâmbă Vicks. E un privilegiu pe care l-a pierdut când a fost nesimţită.

Mă seacă la inimă că nici măcar nu pare să observe.

Pe la şapte încep să-mi ghiorăie maţele, însă nu zic nimic, fiindcă nu vreau să zică că mă gândesc doar la nevoile mele. *Wheat Kings* se aude din boxe, e un cântec canadian pe care ni l-a pus Mel. E o melodie vaporoasă, despre singurătate, şi Mel începe să ne povestească de

Canada, țara ei de origine. Pe lângă faptul că e prima persoană bogată pe care am întâlnit-o în viața mea, mai e și prima canadiancă — cum îşi zice Mel. Mie-mi sună mai degrabă a înjurătură.

Ne povesteşte că în Canada au monede de un dolar în loc de bancnote — un *loonie*, aşa i se zice acolo. Apoi mai au monede de doi dolari — adică *twoonie*. Unele cuvinte din engleza canadiană se scriu altfel decât aici. *Color* şi *favor* au un *u* în plus, *gray* se scrie *grey*. În Canada au asigurare medicală universală. În Canada nu tre' să treci niciun examen de aptitudini ca să intri la colegiu. În Canada poți să bei alcool de la optâşpe sau nouăşpe ani, în funcție de provincia în care te afli. În Canada „statele" se numesc „provincii".

Prea se chinuie, parcă are impresia că o s-o simpatizăm dacă face pe sofisticata. Sau poate îi e dor de casă. Însă, spre mirarea mea, vorbăria ei nu mă calcă pe nervi. Tot ce aud despre țara asta străină, cu oameni care scriu altfel decât noi şi îşi fac alte speranțe şi visuri mi se pare interesant. Mă întreb dacă Epcot are cumva un colțişor canadian printre atâtea alte țări.

Pe lângă alte poveşti din Canada, Mel trece la chestii culinare, iar aici se bagă şi Vicks în discuție. Uneori mi-o imaginez pe Vicks cu o tichie din aia albă şi umflată de bucătar, spărgând ouă pe muchia spatulei sub ochii unui juriu care o cronometrează. Cum se cheamă emisiunea aia? *Iron Chef*? E pe Food Network — îl prindem şi noi, pentru că maică-mea e înnebunită să aibă televiziune prin cablu. Ştiu că e risipă de bani, însă nu zic nimic. Pe cablu avem şi Praise Network, canalul cu emisiuni pentru creştini, şi aşa sunt la curent cu toate talk-showurile pe care le urmăresc.

Maică-mea nu vrea să se uite cu mine la talk-showuri, nici măcar la *Word!*, unde gazda e Faith Waters, o tipă cu limba foarte ascuțită. Preferă emisiunile de pe Animal Planet, în special aia cu dresorul ăla de câini care vine şi pune cu botul pe labe potăi care muşcă şi se pişă peste tot. Maică-mea nu-i aprobă metodele, însă recunoaşte că e eficace. Într-o zi vrea să se facă şi ea dresor în loc să fie coafeză canină ca acuma.

Dacă o să mai aibă zile, îmi zic atunci şi pe loc schimb canalul. Nu. Nu-nu-nu. Dau înapoi pe Canada.

— *Poutine*? întreabă Vicks.

— *Poutine*, zice Mel.

— Ce-i asta? Sună dubios.

— Cartofi prăjiți cu sos de carne şi caş deasupra, răspunde Mel, de parcă combinația asta de cuvinte nu-ți întoarce automat stomacul pe dos.

— Ce scârbos, face Vicks.

— Nu, e super-gustos, crede-mă. Îngraşă rău de tot, însă îşi merită toate caloriile. Până şi soră-mea e înnebunită după aşa ceva şi ea e la regim non-stop.

— Nu zic de cartofii prăjiți şi sos, spune Vicks. Zic de cuvânt. *Poutine* — parcă-l aud pe Tully cum îl întreabă pe Penn ce-a făcut azi-noapte. „Băi, ai stat târziu azi-noapte", continuă Vicks cu glas gros. „Aşa-i că ți-ai tras un *poutine* mic acolo, pe bancheta din spate?"

— Bleah, face Mel.

Izbucnesc în râs, aşa cum se întâmplă de obicei când zice Vicks ceva de Penn. Deşi nu-mi place să mă gândesc cum ar fi să-şi tragă aşa ceva pe vreo banchetă din spate. E super-scârbos.

— Doar nu iese iar cu Liza, nu? întreb.

— Nu. E singur. De ce, eşti interesată? face Vicks.

Mă înroşesc.

— Ooooo, ia uite ce s-a înroşit! se prosteşte ea.

— Scuteşte-mă!

De parcă am putea fi vreodată împreună. Penn nu e genul care vrea să se însoare şi, dacă e să mă iau după scripturi, am voie să ies doar cu cineva cu care mă văd mai încolo unindu-mă la altar. Ceea ce îmi limitează serios relaţiile romantice, pe bune. Practic, la zero barat. M-am sărutat cu Matthew Pearson la Şcoala Biblică de Vară anul trecut şi cam la asta se reduce aventuroasa mea viaţă amoroasă. Iar Matthew nu-i ajunge lui Penn Simonoff nici la degetul mic.

Mă înroşesc şi mai tare, rugându-mă din toată inima ca Vicks să nu-mi citească gândurile. Însă nu-i niciun pericol pentru că, ce să vezi, s-a întors la subiectul ei preferat — mâncarea, mâncarea şi iar mâncarea.

— Păi, dacă am cartofi prăjiţi şi sos, nu-i problemă, zice. Da' vreau să ştiu o chestie, ce-i aia caş? E un soi de brânză proaspătă?

— Sunt un fel de cocoloaşe de cheddar moale, spune Mel. Hei, m-a apucat foamea tot vorbind de mâncare. Nu oprim să mâncăm undeva?

— Poftim, face Vicks şi-i aruncă o pungă de celofan cu prăjiturele de ciocolată Ding Dong.

— N-avem nimic mai, ăă, sănătos?

— Vrei ceva sănătos? Nicio problemă, spune Vicks şi-i aruncă un mango.

— Au!

Vicks râde. După câteva clipe de tăcere, se uită peste umăr comentând:

— Nu aud niciun plescăit. De ce n-aud niciun plescăit ceva?

— Te faci varză de la mango, spune Mel cu glas stins.

— Nuuu, cred că n-am auzit bine. Te faci varză de la mango?

— Păi... deh... nu vreau să mânjesc bancheta cu zeamă. Mangou' are multă... zeamă.

— Băi, ai încurcat-o, te-ai luat de fructu' care nu trebuie, îi zic. Vicks e *topită* după mango. Ia întreab-o cum se taie — cică ştie ea metoda perfectă.

— Păi, chiar ştiu! face Vicks.

— Era să mă bată o dată când am tăiat un mango ca pe o pară. Mă dau mai încolo, să nu mă pocnească. Hei! Nu da în şofer!

— Ştiu de la Rachel Ray, spune Vicks — tipa aia care are o emisiune la televizor.

— Uuu, Rachel Ray! fac eu.

— Tre' să le decojeşti ca-n Cuba, tăind în aşa fel încât să se desprindă pulpa de pe sâmbure. Am văzut într-un episod din *Călătorii cu gust*.

— Uuu, călătorii cu gust!

— Crezi că dacă decojeşti un mango se cheamă că găteşti? întreabă Mel.

Chicotesc înfundat şi fix atunci mă pocneşte Vicks.

— Sunt gurmandă, asta e, zice Vicks, e vreo problemă?

— E *gurmandă*, îi zic lui Mel.

— Gurmandă, repetă Mel pe un ton serios.

— Mai avem o oră şi ajungem în Carrabelle, pufneşte Vicks. Putem să mâncăm acolo.

— Ce? se smiorcăie Mel. Nu!

— Putem să ne oprim şi acum, zic, ce mare chestie?

Mă simt în vervă — îmi place. Şi îmi mai place şi să-i trântesc lui Vicks faza cu „ce mare chestie?" pentru că de obicei ea îmi tot zice să mă relaxez şi să nu mai stau

cu bățul ăla înfipt în fund. Doar că foloseşte un cuvânt mai urât.

Ies de pe autostradă, luând-o pe un drum cu un indicator din ăla cu furculiță şi cuțit. Însă se pare că nu-i niciun restaurant în zonă, ci doar o rulotă trasă lângă o benzinărie Texaco cu o gheretă de lemn. Pe o plăcuță scrie de mână: HOT DOG DE VITĂ ADEVĂRAT! CHIFLE PRĂJITE ADEVĂRATE!

Parchez în fața pompei — dacă tot suntem aici, putem să facem plinul. Eu şi Vicks ne dăm jos din Opel ca să ne dezmorțim — ce bine e — şi Mel coboară după noi ceva mai nemulțumită.

— Ăă... nu e chiar la ce mă gândisem eu, zice ea.

— Hopa, face Vicks. Acuma cine face pe gurmanda dintre noi?

Mel îşi răsuceşte o şuviță între degete. Vânzătorul de la standul de hot dogi poartă un tricou pe care e desenat un cârnat care dansează într-o chiflă tăiată, iar pe gambă are un tatuaj şters cu un cârnat roşiatic.

— Mişto tatuaj, îi strigă Vicks.

— Marfă, nu? face el şi se ridică de pe scaunul din aluminiu. Stă sub o umbrelă de soare. Ce pot să zic, ador cârnații.

— Te cred, îi zic, deşurubând capacul rezervorului, după care m-apuc să bag benzină.

Bunei nu i-ar plăcea deloc aşa ceva — *corpul e un templu*, alea-alea —, însă eu mă simt în largul meu cu tipi din ăştia. Dacă nu-i prind că le curg balele după maică-mea, în tricoul ei ud, n-am nimic cu băieții ăştia.

Vânzătorul se scarpină pe burtă. Benzina gâlgâie în rezervor şi apoi se opreşte cu un păcănit. Furtunul se bălăngăne.

— Paişpe dolari, mă minunez eu. Of, fir-ar să fie, ce lume!

Mel tace chitic.

— Bine, păi, mă duc să plătesc, zic ca să-i mai dau o şansă.

Mel a amuţit. Oftez. Intru în benzinărie şi îi dau vânzătoarei mai bine de jumate din bănuţii mei, başca un dolar jumate pe o hartă a Floridei. Cum am ieşit de pe autostradă, mă gândesc că s-ar putea să ne trebuiască. Când ies, Mel e tot încremenită unde era, pe când Vicks îşi face de lucru cu telefonul, probabil vrea să vadă dacă a primit vreun mesaj.

— Aţi comandat? întreb. Vreau un meniu special cu Cola, îi zic tipului de la standul cu hot dogi.

— Şi eu vreau la fel, spune Vicks închizând telefonul, după care şi-l îndeasă bine în buzunar — e foarte clar ce se-ntâmplă. Ei, ia zi, lucrezi de mult în industria alimentară?

Industria alimentară. Hai că m-a omorât. Tipul de la stand apucă cleştii şi se pune să-şi istorisească povestea vieţii, iar eu mă împing jucăuş în Mel.

— Nu mănânci nimic?

Mel se face albă la faţă când tipul scoate doi cârnaţi rozalii din cazanul încins. Chiar par din cale-afară de... roz.

Tipul cu cârnaţii îi zice lui Vicks ceva despre „produse procesate", iar Vicks îi răspunde:

— Eu, una, o ard pe gofre la greu. Nu mă sperie chestiile unsuroase, pe bune.

— O să... Mel înghite cu noduri, e clar. Eu vreau doar o chiflă prăjită, vă rog. Şi un Sprite dietetic.

— O chiflă? fac eu. Cine comandă o chiflă şi atât?

— Eu, răspunde ea.

Îşi saltă bărbia şi se uită fix în ochii mei, aşa că nu pot să nu simt un dram de admiraţie. Aşa deci, nu vrea decât o chiflă. Bine.

Achit nota — nici de data asta n-o văd pe Mel scoţând portofelul şi oferindu-se să ne facă cinste — şi mă aşez pe bordură. Mel vine şi ea cu chifla şi sucul ei — Vicks trăncăneşte mai departe despre mâncare cu Tipul cu Cârnaţii. Îl întreabă ce fel de garnituri merg cu cârnaţii, timp în care mă gândesc: *Garnituri? Ce-i aşa de captivant la garnituri? Doar e vorba de ketchup şi muştar, nu de caviar.*

Apoi tipul începe să ne spună că l-au invitat la *The Today Show* — e celebru, ce mai —, mă umflă râsul. Chiar îmi place de băieţaşul ăsta? Sigur, de ce nu? Chiar îl cred că l-au invitat la o emisiune de celebrităţi? *Vezi să nu*, îmi zic în sinea mea. *Şi pe mine tot atunci m-au invitat, prietene.*

Însă când Mel se arată sceptică, fac pe avocata diavolului.

— Tipu' toarnă gogoşi, îmi zice. Tocmai pe el l-au invitat la *The Today Show*?

— De ce nu? fac. Ce, dacă e de la ţară nu poate s-ajungă la *The Today Show*?

— N-am zis că e de la ţară şi de-asta nu poate.

— Bine, dar ai gândit-o.

Şi eu am gândit la fel, însă nu tre' să afle.

— Pare improbabil, atâta tot.

Cu degetul mare şi arătătorul rupe un pic din pâine şi o ciuguleşte cu mişcări delicate. Eu mă-nfig ca lumea în hot dog.

— Dac-ar avea un restaurant din ăla fiţos de cinci stele l-ai crede? o-ntreb cu gura plină. Pentru că ţin să-ţi

amintesc că nu eşti un om mai bun dacă ai bani. De fapt, de obicei înseamnă că eşti mai rău decât restul.

Îmi amintesc de doctorul Aberdeen, oncologul maică-mii, care-a pus-o să aştepte două ore când s-a dus la el cu analizele. Pe mama lui Mel sunt sigură că n-ar fi lăsat-o să aştepte. N-am nici cel mai mic dubiu.

— Cine-a zis ceva de bani? întreabă Mel.

— Hă?

— Despre cine vorbeşti, despre *mine*?

— Ce? Nu!

Îmi simt inima bătându-mi tare în piept — nu-mi place deloc întorsătura pe care a luat-o discuţia.

— Doar că mi se pare greşit să etichetezi automat oamenii.

— Jesse, tocmai mi-ai zis că toţi oamenii bogaţi sunt naşpa.

M-a luat gura pe dinainte.

— Ăă... păi...

— Băi, ia uitaţi-vă aici, ne spune Vicks.

Tipul cu Cârnaţii are o fotografie în mâini, pe care o admiră şi Vicks. Mă ridic şi-mi scutur firimiturile de pe pantalonii scurţi. Mel îşi împătureşte şervetelul şi-l aruncă la gunoi. Mergem să vedem şi noi poza.

În ea e Tipul cu Cârnaţii, fotografiat cu Al Roker, prezentatorul meteo de la *The Today Show*. Tipul negru care a slăbit mult. Arată chiar şi mai mic în fotografie, zici c-a intrat la apă şi doar capul i-a rămas surprinzător de mare. Ţine deasupra capului un hot dog. „Nu pot să cred", spun. Mă uit la Tipul cu Cârnaţii în persoană. Nu-mi vine să cred că am de-a face cu cineva care a stat aproape lipit de un star TV.

— A fost cea mai frumoasă zi din viaţa mea, se făleşte tipul şi închide portofelul.

— Păi, tre' s-o luăm din loc, spune Vicks şi dă mâna cu el. A fost o plăcere să te cunosc.

— Să nu uiți ce ți-am zis de sosul picant, o avertizează el. Există o întreagă gamă de sosuri.

— Gamă de sosuri, repetă Vicks. Am băgat la cap.

În Opel e ca-n iad de cald când ne urcăm toate trei.

— Cineva ar fi făcut bine să parcheze la umbră, ce naiba! zice Vicks.

— Cineva ar face bine să-şi țină părerile pentru ea, i-o întorc.

Dar are dreptate. Ar fi trebuit să mut maşina după ce-am făcut plinul. Mă arde scaunul prin blugii tăiați şi mă enervează că am făcut aşa o greşeală.

— Chiar că-ți prăjeşti chiflele pe scaun, chicoteşte Mel.

— Ce spui? face Vicks.

— Ştii tu, chifle prăjite adev'rate, repetă ea.

Aah — aşa scrie pe plăcuța aia.

— Cre' că te trădează accentul, canadianco, îi zic.

— Chifle prăjite adevăărate, spune iar Mel lungind cuvântul.

Vicks râde şi cât ai clipi mă simt mai bine. Îmi cam vine să-i arunc o privire lui Mel, pe bancheta din spate, ca să-i mulțumesc sau ceva.

În schimb, doar pornesc motorul.

5. MEL

Nu cred că mai rezist mult.

Mai avem juma' de oră până la Carrabelle, unde se află cea mai mică secție de poliție din lume, și de-abia dacă mai pot să respir.

Vicks are... probleme cu stomacul.

Grave de tot.

Lor li se pare foarte haios.

— Nu știi că e ilegal să tragi pârțuri în Florida după ora cinci în zilele de marți, joi și vineri? întreabă Jesse.

Vicks râde cu picioarele cocoțate pe bord.

— Și ce, sâmbăta e legal?

Cred c-o să vomit în curând.

— Să știi că nu mint deloc! zice Jesse. Chiar au dat o asemenea lege în statul ăsta. Am aflat când jucam Balderdash cu maică-mea.

Se simte o nouă rafală mirositoare.

— Ai mai tras una! chițăie Jesse, făcându-și vânt.

— Te izbește mortal fără s-o auzi măcar, spune Vicks fără nicio jenă.

Dacă aş face eu aşa ceva, gata, m-aş muta înapoi în Canada. Încerc să respir pe gură şi mă ia tusea.

— Sărmana Mel tre' să stea în spatele meu, clatină Vicks din cap a regret.

— Nu-i nimic, zic sufocându-mă.

— Nu-i vina mea, zice ridicând din umeri. E de la hot dog. Şi Al Roker a mai scăpat nişte gaze.

— Adică eşti conectată psihic la intestinele lui Al, nu? întreabă Jesse.

— Nu ţi-ai fi închipuit că am atâtea lucruri în comun cu Al Roker, este? Uniţi în cuget şi-n flatulenţă.

Flatulenţă. Sunt într-o maşină unde se discută despre flatulenţă. Ai mei mai bine mor decât să discute despre flatulenţă. Vicks se întoarce spre mine.

— Cum ţi s-a părut hot dogul? Eşti cam palidă.

— Mel a mâncat un hot dog fără cârnat, spune Jesse, deşi aş fi preferat să-şi ţină gura.

Cred că s-a supărat pe mine pentru că n-am plătit mâncarea. Nu m-am oferit pentru că, ei bine, m-am gândit că nu m-au invitat să vin doar pentru că am portofelul burduşit cu bani. Mi-am zis că a fost doar un pretext şi că, de fapt, chiar şi-au dorit să vin şi eu.

— Ce? ţipă Vicks. Fără cârnat?

— Fără cârnat, repetă Jesse. Ai ratat faza. Erai prinsă în discuţia despre proprietăţile sosului picant.

— Da' ce-ai, femeie? ţipă Vicks. Credeam că ţi-e foame.

— Nu-mi plac hot dogii, zic simţind că-mi ard obrajii.

— Cum aşa?

— Am auzit că bagă în ei resturi de vacă, porc şi chestii din astea, bâigui eu.

— Cine zice? întreabă Vicks.

— Soră-mea zice.

— E doctor? întreabă Jesse.

— Nu, însă v-am zis că e mereu la regim.

Imediat mă simt prost c-am dat-o pe soră-mea ca expertă. E doar obsedată de mâncare. Şi de cât mâncăm amândouă. Mă fac mică pe banchetă. Când o să mă prind şi eu cum tre' să vorbesc cu fetele-astea ca să mă placă?

— E trist dacă nu poţi să mănânci un cârnat amărât, spune Jesse. Dacă viaţa-ţi scoate un cârnat în cale, mănâncă-l şi gata.

— Băi, face Vicks şi începe să râdă.

— Ce? zice Jesse.

— Nu vreau să-ţi spulber visurile, da' când ai mâncat tu cârnatul?

Bleah.

— Eşti cu capu'? zice Jesse. Mi-am mâncat cârnatul. Apoi se prinde. Aaaah, face ea dându-şi ochii peste cap. Foarte amuzant.

— Dar tu, Mel? mă-ntreabă Vicks. Ai mâncat cârnatul?

Mai întâi discuţii despre flatulenţă şi acuma despre... aşa ceva.

— Hai, mă fetelor, fac eu cu obrajii arzându-mi rău.

— Ei, haide. Pari tu nevinovată, da' de fapt eşti o fată rea, aşa-i?

— Nu chiar, spun.

În maşină se mai furişează o rafală de *vânt* — Vicks *clar* a mâncat cârnatul — şi de data asta chiar s-ar putea să-mi vărs maţele.

— Mamă-mamă, femeie! face Jesse. Îţi zic ultima oară, nu mai călca pe broască atâta!

Şi cu toate geamurile lăsate tot ne asfixiem aici.

— Al Roker! Eşti de-ai mei! ţipă Vicks.

— Dă-ți picioarele jos de pe bord, îi porunceşte Jesse bătând-o peste pulpe. Mută-ți mufa în altă direcție!

Vicks se hlizeşte. Jesse bagă viteză să scape de mirosul greu şi, spre uşurarea mea, trage în fața unei cabine telefonice goale. Coborâm repede din maşină.

Slavă Domnului, aer curat!

— Asta-i tot? face Jesse clar dezamăgită. Asta-i cea mai mică secție de poliție din lume?

Vicks ne arată o plăcuță cu un scris frumos pe ea — într-adevăr scrie POLIȚIE. Însă în rest nu-i decât o cabină telefonică anostă.

— Unde-s polițiştii? întreb.

— Polițistul, mă corectează Jesse. Mai mult de unul nu încape.

— Poate are liber, spune Vicks.

— Poate tot oraşul are liber, zice Jesse.

Pe stradă nu-i nici țipenie de om, se aude doar țârâitul asurzitor al cicadelor. Peste drum e un minimarket cu o firmă de lemn tocit atârnată într-un cui. Înăuntru nu-i nimeni.

Ne uităm lung la cabina telefonică goală.

Vicks pare jenată. Se mută de pe un picior pe celălalt şi dă afară încă o rafală şuierătoare şi grețoasă. Jesse se dă cu un pas mai încolo.

Fără să vreau, şi mie mi-e jenă de Vicks.

— Ați admirat destul peisajul? spune Jesse într-un sfârşit.

Domnişoara Indigestie se pocneşte cu pumnul în palmă.

— Şi acuma mergem să-l vedem pe Joe, Bătrânul Aligator, spune. E la jumătate de oră de-aici, în Wakulla Springs, sigur e mai mişto decât ce-avem aici.

Jesse se suie înapoi în Opel, şi Vicks îşi dă scaunul în faţă ca să-mi facă loc.

— Haide, fuguţa, spune Vicks.

— Deci aşa, Bătrânul Joe... încep eu.

Sperasem c-o să uite de aligatorul ăla.

— Parcă săptămâna trecută un aligator a mâncat pe cineva care ieşise la alergat, spune Jesse.

Întoarce cheia în contact şi bagă în viteză cât se apucă Vicks să studieze harta.

— În Pensacola, adaugă ea. Se zice că au prins curaj, nu glumă.

— N-au zis la ştiri c-au murit trei oameni de curând, mâncaţi de aligatori? se întreabă Vicks.

— Fetelor, fac eu.

— O prietenă a tipei care ieşise la alergat a fost de faţă când s-a întâmplat, numai că n-a avut ce să facă, spune Jesse când intrăm iar pe autostradă. *Cranţ* şi s-a zis cu ea.

— În Orlando un aligator a furat un copil de trei ani, adaugă Vicks. Foarte trist, zău.

— Închipuiţi-vă numai cum ar fi să vină aligatorul şi să-ţi răpească singurul tău copil în fălcile alea ale lui, spune Jesse. Nici măcar n-ai ce să-ngropi.

— *Fetelor*, mă rog eu de ele.

Izbucnesc amândouă în râs, şi Vicks dă muzica mai tare.

Bătrâne Joe, ne vedem curând!

Când ajungem, destinaţia lui Vicks e doar un mic muzeu. Nu un habitat natural cu tururi nocturne pentru turişti, cum mi-am închipuit. Nu-i decât o clădire micuţă cu o plăcuţă la uşă pe care scrie ÎNCHIS, situată lângă un minimarket Stop-N-Go şi un supermarket Piggly

Wiggly închis pe ziua de azi. Locul ăsta e mai mort decât Niceville, ce mai, mai mort decât Carrabelle, deşi n-aş fi crezut că se poate. Pe stradă nu-i nicio lumină aprinsă în afară de farurile maşinii noastre.

Slavă Domnului!

— Ei, asta e, zic, străduindu-mă să nu-mi trădez uşurarea. Mai bine-am lua-o din loc. E trecut de nouă de-acum şi mai avem mult până la Miami, nu? Nu-i bine să conduci după unu noaptea, corect? De vreme ce n-avem optâşpe ani. Cred că aşa-i legea în Florida. Nu vreau s-aveţi probleme.

— La naiba, spune Vicks, fără să mă ia în seamă. Chiar vreau să-l văd pe Bătrânul Joe.

— Nu obţii tot timpul ce vrei, spune Jesse.

Vicks se dă jos din Opel şi se duce întins până la muzeu. Încearcă uşa. Încuiată. Dispare după clădire şi apare iar repede.

— Hei, fetelor, ne zice în şoaptă. Haideţi încoa'.

A, nu.

Jesse stinge farurile, şi în jur se lasă întunericul. Se dă jos. N-am niciun chef s-o urmez, dar nici nu vreau să rămân singură în maşină, aşa că mă iau repede după ele.

— Care-i faza? o întreabă Jesse.

Vicks ne conduce în spatele clădirii şi ne arată o fereastră din dos pe care nu s-a sinchisit nimeni s-o închidă. E un model din alea care se deschid în afară în loc să tragi de ele în sus; între geam şi pervaz e o deschizătură de vreo zece centimetri. Plasa de ţânţari e ruptă. Fereastra e chiar deasupra uşii din spate.

— Cineva care are mâinile mici poate să vâre braţul pe-acolo şi să tragă de zăvorul dinăuntru al încuietorii, spune Vicks.

Îmi împreunez strâns mâinile la spate.

— Asta dacă persoana respectivă chiar vrea, spune Jesse.

— Nu mi se pare o idee prea bună, zic cu inima bătându-mi tare în piept.

— Mie mi se pare, spune Vicks.

Arunc o privire de-a lungul străzii. Nu e absolut nimeni în zonă. Dar dacă ne prinde cineva? Dacă ne arestează? Ce-o să zică lumea?

Că sunt o infractoare? Că sunt varză?

Clar n-o să mai am acces la cardul de credit al maică-mii.

Dar dacă nu vreau? Ce-o să creadă Jesse şi Vicks? Că sunt o laşă? Că sunt plictisitoare?

Ce bine-ar fi dacă nu mi-ar păsa ce crede lumea.

— Nu facem nimic naşpa, spune Jesse. Vrem doar să-l vedem pe Bătrânul Joe.

— Bătrânul Joe are nevoie de noi, spune şi Vicks pe un ton solemn şi-şi duce mâna la inimă. Simt asta.

— Haide, continuă Jesse. Te rog?

Vicks îşi face mâinile căuş chiar sub fereastră şi dă din cap de parcă ar vrea să zică: *Vezi ce uşor e?*

Închid ochii. Nu vreau să fiu o laşă. Dar nici portofel ambulant nu vreau să fiu.

Vreau să deschid prostia aia de fereastră. Îmi pun piciorul încălţat în şlap în palmele lui Vicks şi ea mă saltă bine. Mă clatin. Vai, nu. O să cad. O să cad. O să-mi sparg capul şi o să mor.

Jesse mă prinde de talie ca să-mi găsesc echilibrul.

— Mamă, ce tricou moale, face ea. Gen... super-moale.

— Ăă, mersi? zic.

— Ce-ar fi să ne concentrăm? face Vicks. Ai nimerit?

Îmi vâr braţul pe fereastră, însă nu dau de încuietoarea din interior.

— Nu, răspund cu glas tremurător.

Ating ceva lipicios. O fi vreo pânză de păianjen? Vai, Doamne!

— Da' acum? mă întreabă iar Vicks.

Nuuuuuuu, îmi vine să urlu, dar mă abțin.

Nu pot, nu pot şi gata.

— Hai că poți, Mel, îmi zice Jesse, parcă citindu-mi gândurile.

Când întorc ochii spre ea, dă din cap şi atunci chiar îmi zic că pot. Îmi desfac degetele şi atunci simt ceva tare şi neted.

Asta e! Asta e! Trag de zăvorul încuietorii şi auzim un clic.

— Am reuşit!

Râzând uşoară ca un fulg, mândră nevoie mare, îmi eliberez brațul moale ca piftia din fereastră şi fetele mă lasă la pământ.

Vicks urcă în fugă scările şi deschide uşa din spate a muzeului.

Jesse mă strânge uşor de umăr.

Mă-ntreb dacă mi-am câştigat în sfârşit locul în maşină.

6. VICKS

În încăperea în care intrăm e întuneric, însă prin ferestre pătrunde lumina unui singur felinar de stradă. Pe tejgheaua de lemn a recepției se află câteva suporturi cu cărți poştale, o casă de marcat de pe vremuri şi o veioză cum găseşti prin casele oamenilor, în camerele de zi. Pe pereți sunt hărți şi postere turistice vechi. În centrul încăperii e o machetă reprezentând canalele navigabile de pe coastă.

Nu prea ai ce admira aici. Parc-ar fi colecția anostă a vreunui tată de familie, nu un muzeu în toată regula.

Dăm tiptil colțul, spre sala din față, cât ne permite lumina slabă strecurată pe geamuri. În sală sunt expuse în mare parte mărfuri de doi bani pe care le poți cumpăra de oriunde în statul nostru. Tricouri colorate într-un albastru viu, decorate cu peştişori şi portocale, căni pe care scrie „Bunicii mei mi-au cumpărat prostia asta de cană din Florida", imitații de plăcuțe auto cu nume de copii pe ele (numai că n-am văzut niciun „Vicks", doar „Victoria"), ursuleți de pluş cu eşarfe pe care scrie „Statul Însorit" pe piept.

Nici picior de aligator.

— Unde e? şopteşte Jesse.
— Tre' să fie pe-aici pe undeva. Doar aşa scrie în ghid.
— Oare cât de vechi o fi? mă-ntreabă Jesse.
— Ghidul?
Mă uit la an — e de acum cinşpe ani.
La naiba.
— Aici e, îți zic eu, insist.

Nici nu concep să le las cu buza umflată pe-amândouă, acum că Jesse se distrează în sfârşit ca-n vremurile bune şi micuța Mel a deschis uşa, deşi e clar moartă de frică.

Mă întorc în încăperea cu macheta şi m-apuc să scotocesc după tejghea. Aha, uite o lanternă pe raftul de jos. O aprind şi cercetez pereții. Chiar lângă uşa pe care am intrat e un holişor ce duce spre toalete. Iar pe peretele dintre uşi dau de o plăcuță mică neagră, pe care scrie cu litere roşii: SPRE ALIGATOR PE SCĂRI ÎN JOS.

La subsol e beznă de-ți bagi degetele-n ochi — aici nu se găsesc decât ferestruicile de la nivelul solului, sus de tot pe pereți.

Ajunsă jos, luminez cu lanterna centrul încăperii: Bătrânul Joe e întins într-o vitrină de sticlă cât e el de lung — măsoară aproape cinci metri de la bot până la vârful cozii —, cu colții dezgoliți într-un rânjet cât toate zilele, de parcă ți-ar zice „Te iubesc, dulceață" şi „Te-aş mânca eu de vie, numai că nu-mi vine chiar acuma".

Mel scoate un țipăt ascuțit când lanterna luminează fălcile căscate ale aligatorului, însă Jesse se duce țintă la vitrină. Se lasă în genunchi şi se-apucă să-l studieze foarte concentrată.

— Joe! îl salut, ducându-mă lângă ea. Ce faci? Mamă, da' mare mai eşti, băiatule!

— Ia zi, cine-i ditamai reptila? îmi ține Jesse isonul. Tu eşti! Tu eşti!

— Ia vino tu la mămica, îl alint eu. Da' ce dinți mari ai! Şi nici măcar o carie. Ce băiat cuminte!

Mă simt tare fericită că eu şi Jesse ne purtăm iar ca-n vară, cât am lucrat cot la cot la Waffle. Glumim între noi pe-aceeaşi lungime de undă, cum făceam mereu, doar că dintr-odată s-a făcut tare urâcioasă.

În fine, în vreme ce noi două stăm îngenuncheate la căpătâiul lui Joe, cu nasul aproape lipit de sticlă, admirându-i frumusețea de rânjet carnivor, Mel rămâne mai în spate, părând cam îngrețoşată. Dintr-odată îmi pare rău că am tras atâta de ea, proastă să fii să nu-ți dai seama că se pişă pe ea de frică doar văzând un aligator mort.

— Ia vino, îi zic. Nu tre' să-l mângâi acuma. Te păzesc eu. Joe? Şezi! Stai aşa! Bravo, băiatu'! Nu mişca...

O iau pe Mel de mână şi o duc la vreun metru jumate de vitrină. Ne aşezăm turceşte pe podea şi ne uităm la el, mişcând fasciculul lanternei dintr-o parte în alta pe trupul verde şi noduros. Vine şi Jesse şi se aşază lângă noi.

Îl admirăm în tăcere pe Bătrânul Joe. Mel respiră cam greu, în rest pare OK.

— O fi el mort, da' tot e un dur, îl doare-n *cur* de toată lumea, zic într-un sfârşit.

— Chiar că, spune Mel.

— E ca un zeu, continui. La el te închini dacă te doare-n cur de lume. Ia uitați-vă la el.

— Ce-ar fi să te gândeşti de două ori înainte să zici chestii de-astea? face Jesse plesnindu-mă în glumă peste brat.

— Ce chestii? o întreb.

— Vezi că te-aude!

— Cine? întreb, apoi mă prind. Dumnezeu? fac eu. Te temi că m-aude Dumnezeu?

E aşa o mironosiţă.

— Uite ce-i, eu n-am absolut nimic cu tine dacă te doare în... fund.

— Pe bune zici asta? Tocmai *tu?* mă pun pe hăhăit. Ai auzit-o doar, „poponeaţă".

Mel se pune pe chicotit.

— Numai că e păcat de la Dumnezeu să te-nchini la idoli închipuiţi, îmi aminteşte Jesse.

— Eu sunt atee, îi explic lui Mel. Ai mei nu se-nchină decât la preaslăvitul cartof.

— Aligatorul n-are nimic de-a face cu Dumnezeu şi nici cartoful, îmi spune Jesse. Mai bine nu te-ai închina la aşa ceva.

— Glumesc şi eu, îi spun. Trezeşte-te! Oricum, Dumnezeu — dacă el sau ea există —, s-ar supăra mult mai rău c-am pătruns ilegal în muzeul din Wakulla Springs decât că mă-nchin la un aligator ca la un zeu pe care-l doare-n cur. Un Dumnezeu pe bune nu s-ar oftica pentru asemenea fleacuri când deja are de-a face cu chestii din astea ilegale.

— Cred că Dumnezeu n-ar avea nicio problemă c-am intrat aici, se bagă Mel în vorbă.

— Cum aşa? se-ntoarce Jesse spre ea.

— Doar nu facem niciun rău nimănui. Noi doar... bine, *voi două* admiraţi aligatorul. De-asta l-au şi expus aici, nu? Ca să-l admire lumea.

— Asta să i-o zici celui mai mic poliţai din lume, îi spun.

— Ce?

— Tipului care lucrează la cea mai mică secţie de poliţie din lume. Doar nu-ţi închipui că un poliţist de statură obişnuită ar putea vreodată să lucreze în cabina aia.

Jesse îmi zâmbeşte şi atunci urmez:

— Poate că Dumnezeu n-o avea nimic împotrivă c-am pătruns ilegal aici ca să-l admirăm pe Bătrânul Joe, însă poliţaiul ăla mititel o să facă spume.

— Oare cât de înalt o fi? întreabă Mel. O fi măricel? Unu douăzeci sau mai scund?

— Ehei, e mult mai scund. Doar e cel mai mic poliţai din lume, zic.

— Cred că are vreo cinşpe centimetri, spune Jesse.

— Ce? face Mel. Ăsta nu-i om, e spiriduş.

Nu ştiu de ce, dar replica ne amuză copios pe toate.

— Sigur că nu-i spiriduş! ţip eu. E o fiinţă umană! Puţin respect, te rog!

— E om al legii! chicoteşte Jesse. Are cinşpe centimetri şi e poliţai de pisici, le desparte când se-ncaieră şi din astea.

— De pisici şi... cum se numesc căţeii ăia de buzunar? spun.

— Yorkie, îmi răspunde Jesse, fiică de coafeză canină.

— Terrieri de Yorkshire, răspunde şi Mel, fată de bani gata.

— A, da, intervine când se-ncaieră căţeluşii ăştia Yorkie, zic.

— Şi le trage nişte bețe de acadea pe spinare dacă nu-l ascultă, adaugă Jesse.

— A, şi în pauză nu mănâncă gogoşi, ţipă Mel, ci minigogoşi.

— Gogoşele mici-mici, încuviinţează Jesse. La marele fix!

Ridic solemn arătătorul în aer.

— Dintr-o clipă în alta o să dea buzna peste noi, vânturându-şi bastonul mititel într-o mână şi amenințându-ne

cu pistolaşul: „Mâinile pe cap, daţi-vă de lângă aligator în clipa asta!".

Mel râde aşa de tare, că o apucă horcăitul.

— Numai că atunci, urmez eu, o să-l luăm pe sus şi o să-l drăgălim până moare!

Fetele râd mai departe.

— O să-l îndes la piept, între sâni! ţip. O să moară fericit!

Ne sufocăm de râs.

— Hai să nu-l omorâm, chiţăie Mel. Dacă-l striveşti între sâni, o să facem puşcărie pentru asasinarea unui poliţist.

— Ei, face cât o doişpime dintr-un poliţai de statură obişnuită, zic. O să fie indulgenţi cu noi.

— Crezi? îşi boţeşte Jesse fruntea.

— Ei, sunt sigură, zic. Ai văzut cum arată secţia la care lucrează. E o prostie de cabină telefonică. Nimeni din branşă nu-l respectă. Nici măcar nu-l consideră poliţist în toată regula. N-avem cum să facem puşcărie pe viaţă. Oricum, putem să declarăm că l-am omorât din greşeală, tot drăgălindu-l. O să fie doar, gen, omor prin imprudenţă.

— Păi, bun atunci, face Mel. Ne-am pus la punct strategia.

Luându-ne după moaca ei total serioasă, eu şi Jesse avem la început impresia că nu s-a prins deloc de glumă, însă apoi ne dăm seama că aşa ceva e absolut imposibil şi ne pufneşte iar râsul.

Când pot să respir iar ca lumea, simt nevoia să reglez problema cu Jesse.

— N-am vrut să zic că e un fel de Dumnezeu, spun. Am vrut să zic că e un fel de model în viaţă.

— Bătrânul Joe?

— Polițaiul mititel? zice Mel şi m-apucă iar râsul, cu tot efortul de a rămâne serioasă. (Sigur că nu mi-aş strivi *modelul* între sâni.) Nu, aligatorul. Ia uitați-vă la el. Nu se teme de nimic.

— Asta pentru că e mort, zice Mel.

— Nu, nici când trăia nu se temea de nimic. E un soi de simbol. Nu s-a temut nici măcar o zi din viață, urât în draci cum e, doar a stat tolănit la soare, savurând aerul tropical şi ştiind prea bine că e-n stare să taie-n două cu fălcile pe oricine se pune cu el.

— Nu i-a păsat ce crede lumea, spune Mel ducându-şi o mână la obraz.

— Exact. N-ai cum să nu-l admiri pe tip, este?

— Mda, face Jesse după o vreme. N-am cum să nu-l admir. Mai bine i-am cânta ceva.

— Ce? N-am nicio cântare în plan. Doar nu-i petrecere la iarbă verde. Admirăm un aligator pe care-l doare-n cur de toată lumea.

— Nu, zice ea. Ziceam să ținem un fel de ritual. Ca să-i arătăm lui Joe Bătrânul cât îl iubim.

— Doar n-o să stăm acuma să-i cântăm în cor „Te iubesc, mă iubeşti" ca în tabără sau mai ştiu eu unde. E prea aiurea. Lui Joe Bătrânul nu i-ar plăcea deloc aşa ceva.

— Nu, nu, spune Jesse. O să fie mişto. Mel, cânți cu mine, nu?

— Nu cred c-o să ştiu versurile, răspunde Mel frângându-şi degetele.

— Doar ai un iPod în care poți să încarci două mii de cântece, o ia Jesse de sus. Găsim noi un cântec cunoscut.

— Voiam să zic că nu ştiu niciun cântec bisericesc. Eu sunt evreică.

O clipă, Jesse pare luată prin surprindere, apoi face:
— Şşt, hai că mă gândesc la un cântec.
Rămânem tăcute o vreme, apoi Jesse începe să cânte.

Acum că pleci de la mine din vale,
Şi mă laşi fără soarele meu,
Ce dor o să-mi fie de tine,
De dulceaţa din zâmbetul tău.

Apoi Mel trage aer în piept şi începe şi ea să cânte:

De-ţi sunt dragă, nu te duce pe cale,
Lângă mine rămâi pe-nserat,
Nu uita că fata din vale
Te-a iubit cu suflet curat.

Mel chiar are voce de cântăreaţă, proaspătă şi dulce ca un măr. Jesse se opreşte şi o lasă să cânte singură.
— „Nu pleca de la mine din vale", cântă Mel, apoi se opreşte, dându-şi seama că numai ea se aude. Jesse?
— Cântă tu, clatină Jesse din cap.
— Nu-mi place să cânt singură.
— Ei, haide, zic. Bătrânul Joe vrea să cânţi. Şi Al Roker vrea.
Îşi încrucişează braţele pe piept, închizându-se faţă de lume, de parcă nu se-nvoieşte.
— Te rog? spune Jesse. Cânţi aşa frumos.
Şi Mel continuă cântecul:

Ah, ce trist e totul pe lume,
Ce singură e inima mea,
Mi-ai promis că nu vei pleca.

Simt că mi se pune un nod în gât. Iubitul fetei din cântec pleacă şi o lasă fără soarele ei. Poate o să uite ce i-a promis. Ce mai, s-ar putea să uite şi valea pe care o lasă în urmă, de cum n-o mai vede.

Mă laşi fără soarele meu. Fix aşa m-am simţit de când a plecat Brady la Miami. Parcă a luat soarele cu el.

De ce nu m-a sunat? Cum de a uitat aşa de repede ce simţea pentru mine? De ce trebuie să-mi apară din senin în minte chiar când mă străduiesc din răsputeri să nu mă gândesc deloc la el?

Şi de ce nu-s în stare să-mi fiu propriul soare?

Nu vreau să m-apuc să-mi plâng de milă că sunt varză la capitolul dragoste fix când ne cinstim marele model în viaţă: aligatorul pe care l-a durut în cur de toată lumea, aşa că înghit cu noduri, vâr mâna-n geantă şi scot de acolo un mango.

— Hai să-i lăsăm o ofrandă în semn de admiraţie, zic şi-i întind lanterna lui Mel. O iau înainte în genunchi, fac o plecăciune şi depun fructul la capătul vitrinei lui Joe.

— Bătrâne Joe din Wakulla Springs, vajnic simbol al călătoriei noastre, ţie-ţi mulţumim că ne-ai inspirat. Ai fost mai urât ca un cactus şi te-a durut în cur de ce zice lumea. Ai fost un fioros, cu ditamai colţii în gură. Însă ai fost şi blând, iar lumea s-a simţit fericită lângă tine. Fie să rămâi de-a pururi un super-şmecher!

— Fie să rămâi de-a pururi un super-şmecher!

— Fie să rămâi de-a pururi un super-şmecher!

— A, şi sperăm să-ţi placă mangou'. Pare bun şi zemos.

Când ieşim din muzeu s-a înnoptat bine. Pe stradă e beznă. De undeva din întunecime ajunge până la noi un glas.

— Ați găsit ceva ca lumea pe-acolo?

Pe capota Opelului stă un tip.

La început mă trece un fior. Mă gândesc c-o fi vreun polițai. Însă după ce mi se mai obișnuiesc ochii cu întunericul, îi desluşesc fața fără fir de păr — aproape nici n-are nevoie să se radă încă. Poartă un tricou bleumarin lăsat pe-afară şi ginşii îi sunt tociți jos, de parcă i-a tot călcat în picioare.

N-are mai mult de şaptişpe ani. E doar un adolescent cu o pungă de chipsuri cu sare şi oțet. E lat în umeri şi îngust în şolduri, brunet, cu pielea măslinie, o fi cubanez sau puertorican. Are nasul turtit şi nişte ochi frumoşi, căprui-închis.

Am câştigat la loterie cu tipu' ăsta. Ehei! Dacă tot ne-am propus să dăm piept cu lumea fără să ne doară în cur, e bine să-ncepem cu un tip sexos ca ăsta.

Da, ştiu, sunt combinată deja şi îl iubesc pe Brady — dar asta nu-nseamnă că n-am şi eu ochi.

— Vrei să-ți salți fundu' de pe maşina noastră? o aud pe Jesse.

Mel se holbează la degetele de la picioare.

— Scuze, face el fără să se dea jos. Sunt doar curios să aflu de ce ați dat spargere la muzeu. Înclină din cap zâmbindu-ne larg. N-ați luat nimic, nu?

— Sigur că nu, spune Jesse repede.

— Sigur? întreabă el tot zâmbitor. Au nişte cărți poştale excelente.

— Ia vezi-ți de-ale tale, bodogăneşte ea.

— N-o lua în seamă, îi zic tipului, apropiindu-mă să-l privesc mai bine. Îmi dai şi mie un chips? întreb, rezemându-mă de capota Opelului.

— Vicks! se răsteşte Jesse la mine. Nu poți să te-apuci acuma să vorbeşti cu toți necunoscuții!

De ce-i aşa de înţepată? Mai ce-am stat în beci, am cântat cântece country şi ne-a durut în cur ce cântăm acolo — iar acuma, poftim, s-a întors mironosiţa din ea. Cu o lună în urmă pot să jur că şi-ar fi fluturat pletele alea blonde mătasea-porumbului în faţa tipului şi şi-ar fi lăsat pantalonii mai jos, să i se vadă ca lumea pielea de pe burtă. O crede ea că te mănâncă iadul dacă faci sex înainte de căsătorie, numai că pe vremuri nici nu i-ar fi trecut prin cap că Dumnezeu are ceva cu fetele care flirtează.

— Nu-i un străin, zic. E...

— Marco, se prezintă el şi sare jos de pe capotă, întinzându-mi punga de chipsuri.

— Ei, poftim, îi zic lui Jesse şi-mi vâr un chips în gură. E Marco. Bună, Marco! Mersi, Marco!

Jesse se duce ţintă la Marco, lăsând-o pe Mel să caşte gura de pe trotuar.

— Bine, *Marco*, ce cauţi aici, cocoţat pe maşina mea?

Nu poate să se poarte în halul ăsta de duşmănos. Ce Dumnezeu, doar ne urcăm pe porcăria aia de Opel de cel puţin două ori pe săptămână, când mâncăm îngheţată pe băţ cu migdale prăjite în parcarea de la supermarket.

— Aici locuiesc, ridică Marco din umeri.

— În muzeu? întreabă Jesse.

Tipul zâmbeşte de parcă ar fi glumit.

— În Wakulla Springs.

— Pentru ce chestie te-ai suit pe maşina mea? întreabă Jesse încrucişându-şi braţele.

Marco mototoleşte punga goală de chipsuri şi ne-arată din cap o clădire murdară de ciment, undeva mai jos pe stradă.

— Mă duceam să iau autobuzul când am auzit un zgomot. Am crezut că închidea Morrison prăvălia, când colo voi trei făceați nişte manevre ultrasecrete.

— Am fost doar să vedem aligatorul, îl lămuresc arătându-i *Fantastica Floridă*. Am citit în ghidul meu despre el.

— Aaaaa.

— N-am făcut nimic şi n-am luat nimic, adaug. N-ai decât să mă percheziționezi dacă vrei.

Se uită la mine cum îmi amintesc că se uita Brady, de parcă ar şti că îmi place să flirtez cu toată lumea. Însă e încântat — se vede.

— Ei, haide, doar ai încredere în mine, nu, Marco? îl întreb.

— Nici nu ştiu cum te cheamă, spune el la plesneală.

Ştiu de la frații mei: dacă unui tip i se pare că eşti sexy îți prinde numele din zbor.

— Ba sigur că ştii, fac eu. Prietena mea mi-a zis pe nume acum treizeci de secunde.

— Bine, râde el. *Vicks*.

Ha! Vezi, Brady? Nu eşti tu singurul tip care se uită la mine.

— Tre' s-o luăm din loc, ne taie Jesse vrăjeala şi m-arată cu degetul. Mergem la Miami, la *prietenul ei*.

Vrea să mă simt jenată, numai că eu n-aveam de gând să *fac* nimic. Eram o fată rea, atâta tot.

Ştiu cum să i-o plătesc.

— Încotro mergi? îl întreb pe Marco.

— Până la Fenholloway.

— E pe drumul 98?

— Aha.

— Atunci ai baftă, îi zic. Vrei să te ducem noi cu maşina?

— Nici să nu te gândeşti, se răsteşte Jesse.

— Da' de ce? o întreb.

— Pen' c-aşa zic eu.

— Ce s-a ales de mila ta creştinească? îi zic, privind-o ţintă. Nu-ţi face probleme, îi zic lui Marco. Te ducem noi.

— Sigur? întreabă el.

— Nicio problemă.

Mă uit la Mel să văd dacă îmi ţine spatele sau nu, însă nu prea-mi dau seama. Nu-şi mai studiază picioarele, acuma îi aruncă lui Marco o privire lâncedă şi leşinată.

De parcă nu prea reuşeşte să respire ca lumea cu el prin zonă. De parcă se cam scurge pe picioare după el.

— Ce treabă ai în Fenholloway? se interesează Jesse.

— Tovarăşu' meu Robbie dă ultimul chef pe vara asta şi m-a invitat.

— Faci mai bine de-o oră jumate până acolo, spune Jesse.

— Locuiam acolo pe vremuri, o lămureşte el.

— Îhî.

— Ştii ce? îi zice Marco, aplecându-se să-şi ia rucsacul. Pot să iau autobuzul dacă e aiurea să merg cu voi.

— Nu e aiurea deloc, îi zic.

Jesse se uită urât la mine.

— Doar nu ne urcăm în maşină cu un tip de pe stradă. Dacă e ucigaş în serie?

— Eşti ucigaş în serie? îl întreb.

— Nu sunt.

— De parcă o să ne zică! ţipă Jesse.

Marco îi zâmbeşte strâmb, îngustându-şi ochii.

— Chiar v-aş zice. Sunt un tip foarte cinstit. N-ai decât să mă percheziţionezi *tu* pe mine dacă vrei.

Mel izbucneşte în râs sau mai degrabă scoate un chicotit aproape isteric, la care Jesse se ia de ea, înroşindu-se:

— Ia tacă-ți fleanca, Mel!

Şi Marco îşi întoarce prima dată privirea spre Mel şi-i zâmbeşte. Mel îi zâmbeşte şi ea.

Şi cu asta-basta. Mă prind că Mel îl place, chiar dacă nu zice nimic. Şi observ că şi el se uită la ea — nu cum s-a uitat la mine. Ca şi cum o vede ca om, nu doar ca pe o fată drăguță.

— Bună, eu sunt Marco, zice el întinzându-i mâna. N-am făcut cunoştință.

— Melanie, spune ea. Însă toată lumea îmi zice Mel.

Mel a pus ochii pe el, aşa că de-acuma tre' să-l luăm cu noi şi gata, doar după atâtea ture cot la cot cu fata asta ştiu că i-ar prinde bine un pic de dragoste acolo.

— Urcă, îi zic lui Marco.

— Vicks! urlă Jesse la mine.

— Jesse! urlu şi eu la ea.

— E maşina mea! exclamă ea.

— Nu mă lua cu din astea, îmi dau eu ochii peste cap. E o călătorie de plăcere, tre' s-o laşi mai moale. Hai să votăm. Eu sunt de acord. Tu te opui. Mel, tu decizi. Cum facem?

Mel se uită la mine, apoi la Jesse cu o figură cam chinuită. Apoi se uită la Marco şi se înroşeşte la față.

— Cred că Bătrânul Joe ar vrea să-l luăm, spune.

Ha! Ştiam eu că-l place.

Marco zâmbeşte larg şi ne-ngrămădim în maşină.

7. MEL

Marco stă lângă mine în spate.

Ar trebui să mă bucur — şi chiar mă bucur —, numai că mi-e şi cald şi nu reuşesc să respir ca lumea. Nu ştiu de ce, dar când mă uit la el simt că mi se strânge stomacul. Mi se pune un nod.

Timp de o oră, de la nouă la zece, Vicks şi Marco au tot sporovăit. Ei îi vine aşa de uşor. Vorbeşte şi face glume de parcă i se rupe ce crede lumea. Mie nu mi-ar reuşi în veci faza asta. Până şi acasă, când stăteam cu Laurie şi celelalte fete de la mine de la şcoală, nu puteam să vorbesc şi gata. Nu voiam să mă creadă prea vorbăreaţă, prea prostuţă sau prea plictisitoare.

Cred că doar cu Alex puteam să mă port cum îmi vine, pentru că era tot timpul pe la noi. Se dădea cu rolele cu Blake şi se făcea că flirtează cu Nikki. Mâncam Pringles, jucam şah, ascultam muzică şi ne chinuiam să învăţăm singuri să cântăm la pian.

Mă-ntreb dacă Laurie se pricepe să cânte *Chopsticks* la două degete.

Se pare că Vicks şi Marco au epuizat toate subiectele de conversaţie, acum ascultă *Drops of Jupiter* în tăcere, parcă legănaţi de melodia lină.

Numai că eu sunt în alt film. Tre' să fac pipi neapărat. Însă n-am de gând să recunosc.

Nu vorbesc niciodată despre aşa ceva în public.

Mai ales de faţă cu Marco.

Nu că mi-ar plăcea de el sau ceva. Nu-mi place. Bine, nici nu pot să zic că nu-mi place, numai că de-abia dacă-l cunosc. E doar un necunoscut nimerit întâmplător lângă mine în maşină.

Până una-alta, pot să jur că Jesse dă prin toate gropile înadins ca să mă chinuie. *Buf. Buf. Buf.* Ştie că tre' să merg la toaletă pentru că m-a văzut dând pe gât ditamai paharul cu Sprite dietetic.

— Cum stăm cu benzina? întreb cât pot de nonşalant. Nu tre' să oprim undeva?

— Glumeşti, nu? face Jesse. Avem rezervorul plin pe trei sferturi. De ce, cumva vrei *tu* să ne oprim undeva?

Se poartă aşa pentru că am votat împotriva ei. De-asta mă pedepseşte. Iar e aiurea după toată faza cu votul de departajare. Oricum aş da-o, cineva tot e nemulţumit. Păcat, pentru că la muzeu am crezut că... nu ştiu. Am crezut că începe să mă placă.

Vicks mă place, îmi închipui, însă nu cred c-ar băga de seamă dacă dispar din peisaj.

— Nu, nu-mi trebuie nimic, zic foindu-mă pe banchetă.

Nu se poate să fiu singura care tre' să facă pipi, nu? Fir-ar să fie de Sprite dietetic!

Buf. Buf. Buf.

Au. Au. Au.

Vicks se uită afară pe geam, pierdută pe gânduri, fără să bage în seamă că Jesse mă torturează printr-o metodă cu totul neconvențională.

Iar Marco... Marco stă lângă mine, mirosind a sare şi a mentă. Bate darabana cu degetele în genunchi. Are unghiile roase şi ciobite. Bagă mâna în rucsac, scoate o cutie de bomboane mentolate Cert şi mi-o întinde.

— Nu, mersi, zic, observând că s-a dat un pic mai spre mine, încât genunchii mai că ni se-ating.

— Nu primeşti bomboane de la străini?

— Încerc să refuz, râd eu.

— E mai sigur, spune vârându-şi o bomboană în gură. Ai fi făcut bine să mă percheziționezi când ai avut ocazia. Să vezi dacă n-am bomboane otrăvite la mine.

— Uite un indicator spre Fenholloway, intervine Jesse. Şoseaua 382?

Gata. Adio, Marco.

— Pe-acolo, zice el jupuindu-şi o pieliță de lângă unghia degetului mare.

— Cre' că doare, zic prinzând curaj, acuma că n-o să-l mai văd niciodată.

— Uneori, răspunde el trăgând de ea.

— Prost obicei.

— Ştiu. Am multe din astea.

— Atunci de ce nu te opreşti?

Acum că mă priveşte, parcă mă arde pielea.

— Nu ți se-ntâmplă niciodată să faci ce nu trebuie?

— Păi, sunt aici, în maşină.

— Şi nu trebuia să fii?

Păi, se zice că nu-i bine să mergi cu necunoscuți în maşină, şi totuşi sunt aici. În maşină cu trei necunoscuți.

Nu, mai bine nu spun asta.

— Ăă, nu le-am zis alor mei, mint. Nu ştiu unde sunt.

— Probabil au impresia că te-ai rătăcit undeva prin casă, îmi aruncă Jesse replica de la volan.

Îmi muşc obrazul. Nu-mi place deloc ce-a zis. Vreau să-i las lui Marco o impresie de mister, nu să mă creadă vreo fată răsfăţată, de bani gata.

— Nu-i aşa mare.

— Te rooog, zice ea râzând. E ca un muzeu. Bine, nu ca muzeul lui Joe Bătrânul, mai degrabă ca Luvrul. (Pronunţat *Luuvăr.)* Aţi putea să tăiaţi bilete la intrare.

Mă fac mică, afundându-mă în banchetă.

— Şi cât staţi la Miami? întreabă Marco, cu genunchiul întins bine spre dreapta, aşa că îmi atinge prin blugi coapsa dezgolită.

— Doar în weekend, răspund.

— Unde staţi?

— La un hotel undeva, cred? Nu ştiu. O să vedem când ajungem.

— E deja trecut de zece. Doar n-o luaţi încolo la noapte, nu?

— Nu cred. Nu-i voie să conduci după... Mă întrerup singură — iar sunt penibilă. Ce facem, mergem la noapte?

Sper că nu. Ce mai contează că e ilegal, dacă nu dau curând o tură la budă o să plesnesc.

— Cât facem până la Miami de-aici?

— Cinci ore bune, răspunde Vicks. Tre' să ne oprim undeva la noapte.

— Mel face cinste cu o cameră la hotel, spune Jesse. Nu?

Marco se uită iar la mine.

— Nu, Mel? insistă Jesse. Ai de gând să dai înapoi?

— Pot să fac cinste cu o cameră, zic în grabă, apoi mă-ntorc spre Marco. Ştii vreun hotel bun prin zonă?

— A, da, e un Hilton cum ieşi de pe autostradă, zice el.

— Ştii vreun Marriott? întreb. Taică-meu stă tot timpul acolo, pun pariu că pot să fac rost de o cameră.

— Glumeam, zice el înroşindu-se. Nu-i niciun Hilton pe-aici. E doar un motel Super 8.

Vicks şi Jesse pufnesc în râs.

— Mi-am dat seama, mint iar — îmi vine să mă ascund sub banchetă.

Jesse se hăhăie mai departe, iar Marco se-ntoarce spre mine şi zice:

— Nu vreţi să veniţi şi voi la petrecerea lui Robbie? Aţi putea să rămâneţi la el peste noapte, după petrecere.

Mă trece un val de greaţă, apoi de bucurie, apoi iar de greaţă.

— Oho, ne băgăm, clar, face Vicks.

— Nu ne băgăm, clar, face Jesse.

— Fă la stânga, spune Marco. Nu vreţi să rămâneţi peste noapte sau nu vreţi să veniţi la petrecere?

Jess semnalizează şi virează la stânga.

— Ambele.

— Acum ia-o la dreapta după semafor, o instruieşte Marco.

— Hai să mergem la petrecere şi vedem noi mai încolo ce facem, spune Vicks. Putem să plecăm când avem chef.

— Pe-aici, la stânga, spune Marco.

Jesse virează şi deja se-aude larma petrecerii, o vibraţie joasă de bas care străbate toată strada. Şi mie-mi pulsează măruntaiele, numai că nu de la muzică. Încă îmi atinge piciorul prin blugi.

— E casa de pe...

— Mda, m-am prins, spune Jesse. Te lăsăm şi plecăm.

Curtea casei albe fără etaj în dreptul căreia am ajuns e plină de fete în fuste scurte de blugi şi maiouri în culori

fluorescente şi de băieţi cu pantaloni largi de blugi până la genunchi.

Ei, parchează oricum, face Vicks. Intrăm numai un pic.

Jesse trage pe partea cealaltă, în şirul de maşini parcate, fără să oprească motorul. Se uită ţintă la Vicks.

– Cred că ai uitat care-i faza cu tot weekendul ăsta.

– Tre' să fac pipi, îi spune Vicks. Aşa că dacă n-ai chef să-mi dau drumul pe scaun, fă bine şi parchează odată.

Ha! Ştiam eu că nu-s singura.

8. JESSE

— Marco-omule! Ai ajuns! strigă o haimana de tip blond şi palid la faţă, de se vede prin el.

Stă cocoţat pe masa din bucătărie, lângă o brunetă care mestecă gumă. Beau amândoi bere direct din sticlă, iar eu simt un bolovan în stomac. Nu suport genul ăsta de petreceri. Nu ştiu deloc cum să mă port la genul ăsta de petreceri.

— Bună, face Marco şi întinde braţul spre noi trei. Vi le prezint pe Vicks, Mel şi Jess.

— *Jesse*, zic.

— Jesse, pardon. Vă servesc cu o bere, ceva?

— Sigur, face Vicks.

Mă uit urât la ea. Credeam c-a intrat să facă pipi, nu să-şi facă iar plinul de lichide.

— Vreau şi eu una, mersi, spune şi Mel timid.

E aşa un fir de fată, iar pe lângă Marco pare şi mai firavă. Se uită la el cu ochi mari — cu nişte ochi mari şi albaştri, cât e ea de mică-măruntă —, iar Marco se opreşte locului şi-i zâmbeşte larg numai ei. Mel se face roşie ca racul.

Mel o să se facă pulbere dintr-o bere — un motiv în plus s-o luăm din loc. N-am niciun chef s-o văd pe Mel cherchelită.

— Ce n-aş da să am un păr ca al tău, zice tipa care mestecă gumă. Şuviţele alea sunt pe bune sau te-ai vopsit?

Nu răspunde nimeni şi cuvintele plutesc parcă în aer ca nişte bule de săpun. Apoi îmi dau seama că vorbea cu mine şi scot un „Hă?".

— Nu contează, îşi dă ea ochii peste cap.

— Pe bune, zic. Pe bune.

Marco scoate trei beri din frigider şi ni le împarte, începând cu Mel. Când ajunge la mine, Vicks face:

— Nu te deranja cu ea.

— Nu beau, zic.

Par înţepată. Nu vreau să las impresia asta, dar aşa par, pentru că aşa păţesc mereu în asemenea situaţii. Prefer să stau să mă uit la televizor cu prietenii. Sau să jucăm ceva. Chiar mă dau în vânt după jocuri.

În seara asta am fi jucat de obicei ceva acasă, maică-mea avea de gând să facă o prăjitură cu blat crocant, cu cremă de brânză deasupra şi umplutură de cireşe, ornată cu căpşuni, kiwi şi feliuţe de portocală de la borcan. R.D. şi-ar fi adus căruciorul cu băuturi ca să avem ceva rece de băut.

Nu-mi place să recunosc, însă o parte din mine şi-ar fi dorit să fiu acasă, în loc să fiu aici.

Numai că *nu*, nu, mersi, am plecat la Miami, doar să-şi termine Vicks şi Mel porcăriile alea de sticle de Bud.

— N-aveţi chef să mai staţi un pic? face Marco.

Se uită ţintă la Mel şi pot să jur că tipa uită să respire. E destul de simpatică. Numai că n-are niciun sens să pici în limbă după un băiat pe care n-o să-l mai vezi în viaţa ta.

— Îmi pare rău, spun, tre' să plecăm.

— Ba nu trebuie, face Vicks. Se uită când la Marco, când la Mel, mustăcind. Hei, Mel, vino cu mine să căutăm o budă, bine?

O trage pe Mel spre hol — le aud cum chicotesc amândouă — şi mă lasă singură cu Marco.

— Păi... face el foindu-se stingherit.

Întorc capul şi se prinde. Îmi zice ceva inutil, gen „ne vedem mai încolo", numai că în sinea mea fac: „Mda, bine, mi se rupe. N-ai decât să te duci să tragi o partidă de bețivăneală cu prietenii sau să-ți pui un abajur pe cap, treaba ta, mă doare la bascheți".

Marco pleacă şi rămân singură-cuc, nefericită şi înstrăinată.

9. MEL

— E topit după tine, îmi spune Vicks, trăgându-mă de braț pe hol.

— Ba nu!

— Ba da. Tot drumul te-a sorbit din priviri.

— Ba nu-i adevărat, zic râzând. Îmi place că mă ține aproape, de parc-am fi prietene.

Vedem o fată cu codițe care așteaptă la o ușă, ne gândim c-o fi baia și ne punem la coadă.

— Eu zic să te dai la el.

— Vicks, nici nu știm cine-i tipul!

— Știm că e sexy, măcar atât, râde ea.

— Poate are prietenă.

— N-a zis că are.

— Și ce? Nu-nseamnă că n-are.

— Un tip combinat nu invită trei tipe stilate ca noi la o petrecere. Ai încredere în mine. L-aș lua pe Brady la șuturi dac-ar face așa ceva.

— Poate, zic și mă iau emoțiile.

— Ce ai? Nu-ți plac tipii înalți, bruneți și arătoși?

— Nu-mi plac...

Nu-mi place să risc. Nu-mi place să-mi pun pe tavă sentimentele. Doar i-am zis lui Alex ce simt pentru el, nu, *i-am arătat* lui Alex ce simt pentru el, şi uite ce-am păţit.

— Am avut nişte probleme la capitolul băieţi.

Se deschide uşa băii şi iese un tip cu barbişon, iar tipa din faţa noastră intră val-vârtej. Vicks ia un gât zdravăn de bere şi o imit. Are un gust oribil.

Mai bine îl întrebam dacă se găseşte ceva punci prin casă.

— Mai bine sari pe el, îl tragi într-un dormitor şi-ţi faci un pic de cap, fluieră Vicks. Eu aşa aş face în locul tău.

— Atunci n-ai decât, zic şi mai iau o gură din berea oribilă.

— Alo? Cu Brady cum rămâne?

— A, da, zic.

Îmi amintesc ce drăguţ era Brady şi cât se bucura să o vadă când venea pe la Waffle House. De data asta, nu prea ştiu ce să cred despre Vicks. Păi, dacă aş merge la prietenul meu, nu mi-ar veni să mă opresc pe drum la o petrecere cu necunoscuţi. Nu c-aş fi vreo expertă în relaţii.

Aud cum se trage apa, şi Codiţe iese. Dau buzna înăuntru — nu cred că mai pot să aştept nici măcar o clipă —, numai că Vicks intră după mine.

— A, păi...

Sunt şocată de gestul ei, însă cumva şi flatată. Mă place! Vine la budă cu mine! Chiar suntem prietene! Numai că nu ştiu dacă pot să fac pipi cu ea de faţă.

Vicks nu pare să-mi observe reacţiile contradictorii şi se-apucă să-şi aranjeze părul în oglindă.

— Grăbeşte-te, nu mai pot să mă ţin mult.

Aşa deci. Îmi pun berea pe podea, îmi las pantalonii în vine şi mă cocârjez deasupra budei, fără să o ating.

— Ce faci, nu te-aşezi? mă-ntreabă ea întâlnindu-mi privirea în oglindă.

— Nu chiar.

— Nici când eşti la cineva acasă?

— Tu te-aşezi?

— Da. Bine, într-o budă publică sigur că nu, însă dacă sunt la cineva acasă mă aşez.

— Poţi să iei microbi.

Mă şterg, trag apa şi mă aranjez la loc. Cât face Vicks pipi, mă spăl pe mâini şi mi le şterg de păr.

Se spală pe mâini şi scoate un gloss din geantă.

— Vrei?

— Nu, mersi.

— Iei microbi sau ce? râde ea.

— Nu, doar că nu le am cu machiajul şi din astea, recunosc eu.

— Cum aşa?

— Soră-mea e frumoasa familiei, zic fără să mă pot abţine. Nu-i place când sunt în centrul atenţiei şi ea nu e.

Pe loc îmi dau seama că sună de-a dreptul bolnav.

Vicks face ochii cât cepele în oglindă.

— Ce demenţă. Jesse o să-ţi facă un machiaj super, se pricepe super-bine. Eu habar n-am.

Bate cineva la uşă.

— Grăbeşte-te odată!

— Ţine-ţi nădragii pe tine! urlă Vicks.

— Cine-s oamenii ăştia? râd eu. Eşti gata?

— Stai aşa, tre' să ciocnim.

Ia sticla şi o iau şi eu pe-a mea.

— În cinstea petrecerilor cu străini din Fenholloway, zice şi ciocnim.

Nu prea ştiu dac-am închinat în cinstea lui Marco, a celorlalţi oameni din casă sau în cinstea noastră.

O luăm încet înapoi spre bucătăria ticsită de lume. Jesse s-a apucat să culeagă sticlele de bere şi să le pună frumos în tomberonul pentru reciclat, însă Marco şi blondul au dispărut.

Cât şterge Jesse strâmbându-se o sticlă din care a curs bere, Vicks se furişează prin spatele ei, deschide frigiderul şi mai scoate o bere. Îmi înăbuş râsul, ca să n-o dau de gol. Vicks îmi face cu ochiul şi desface capacul. Apoi ieşim tiptil, fără să se prindă Jesse.

Îl vedem pe Marco pe iarba din faţa casei. Peste tot sunt oameni beţi, unii râd, alţii urlă, iar unul se chinuie să stea în cap.

Însă nu prea observ ce fac, nu-l văd decât pe Marco.

— Du-te să vorbeşti cu el, mă-ndeamnă Vicks.

— Singură? o întreb alarmată.

Mă-mpinge spre intrare.

— Stau cu voi cinci minute şi dup-aia dispar.

— Hei, ne face el cu mâna.

— Am întins-o, îmi spune Vicks şi mă-mpunge cu cotul.

Ce?

— N-au trecut cinci minute!

Îmi face cu ochiul şi o ia înapoi spre casă. Beau un strop de bere — oribilă — şi mă duc la el.

Mă las pe iarbă în faţa lui Marco, care e aproape lipit de mine, şi stăm aşa, turceşte.

— Ce cald e, îmi lipseşte zăpada, zic şi-mi vine să-mi trag un picior.

De ce am deschis discuţia vorbind despre vreme, cel mai plictisitor subiect din lume?

— Unde-ai văzut zăpadă? mă întreabă.

— Sunt din Montreal. Acolo sunt mai tot timpul zero grade. Zero grade Fahrenheit. Nici nu poţi să respiri pe gerul ăla, te ustură nasul.

Întinde un picior în faţă.

— N-am văzut niciodată zăpada.

— Glumeşti.

Clatină din cap.

— Eu, frate-meu şi soră-mea clădeam pe vremuri nişte cazemate din zăpadă în curtea din spate, o nebunie, îi zic. Aveau cinci camere conectate prin tuneluri, ne băgam acolo cu animăluţele de pluş şi cu ciocolată caldă la termos.

— Ştii să schiezi? mă întreabă cu ochi strălucitori.

— Nu.

— Dac-ajung vreodată în nord, vreau să învăţ. Oricum, fac schi nautic. Ai încercat aşa ceva vreodată?

— Nu.

Nu-mi vine să cred câte chestii n-am observat cât l-am privit în maşină. Cicatricea palidă în formă de foarfecă de pe falca pătrăţoasă. Faptul că îşi jupoaie degetele când vorbeşte, însă nu le mişcă deloc când ascultă.

— E tare de tot, ar trebui să încerci odată.

Dau să zic *Sigur, încerc orice*, însă mă opresc. Ce rost are să mint? Şi-aşa n-o să-l mai văd pe tipul ăsta în viaţa mea.

— Ăă, cel mai probabil n-o să se-ntâmple-n veci. Chiar aşa... pot să-ţi zic un secret?

— Te ascult.

Îi fac semn să vină mai aproape şi mă înfior de plăcere — ce tupeu pe mine. Se dă mai spre mine până ni se ating genunchii. Îmi cobor glasul.

— În afară de Pilates nu mai fac niciun sport.

— Ce-i aia? îmi şopteşte şi el.

— Sunt nişte exerciţii care-ţi întind muşchii, îi zic încet. Sunt cea mai sedentară persoană din istorie.

— De ce vorbim în şoaptă? râde el.

— E strict secret. Toţi oamenii ăştia — şi arăt spre lumea care stă pe iarbă — au o ţinută foarte sportivă.

— Bun, îmi şopteşte el. Îţi zic şi eu un secret. Se apleacă foarte aproape şi-i simt buzele pe ureche. Şi eu sunt la fel.

— Cum la fel? îi răspund tot la ureche, trăgând pe nări aroma lui de mentol.

— Sedentar.

Când îi simt răsuflarea pe gât, mă ia cu fiori pe spinare.

Îi trag una în umăr şi-i zic tare:

— Tocmai mi-ai zis că faci schi nautic.

— Aha, numai că n-am zis că mă şi pricep, zâmbeşte el cu gura până la urechi.

Ia berea şi bea din ea. Îmi pare rău că nu ne mai jucăm de-a şuşotitul la ureche.

— Hei, pot să te întreb ceva?

— Ce?

— De ce tre' să plăteşti tu camera de hotel a trupei? Ele de ce nu contribuie?

Mă încing la faţă.

— A, nu contează. Nu prea aveau bani, aşa că m-am oferit să fac cinste cu hotelul şi gazul...

— Gazul? ridică el o sprânceană.

— Da, ştii tu. Benzină. Gaz.

— A! *Gazolină*. N-am mai auzit să i se spună aşa.

Îmi studiez unghiile.

— Mda! Aşa i se zice la Montreal, cred. Se vorbeşte un fel de franglezã acolo. Tre' să nu uit cum i se zice aici.

— Nu, lasă, spune el şi se întinde în coate pe iarbă. Are un aer exotic.

— Gaz?

— Da, spune Marco. Parc-ai fi un star de cinema francez.

— *Gaaaaz*.

— Termină, o să te dai de gol.

— *Gaaaaz*.

— O să vină paparazzi peste noi! O să ne calce-n picioare. O să te-nconjoare fanii din toate părţile!

— *Gaaaaz!*

— Taci odată! Îţi compromiţi propria siguranţă!

Se apleacă spre mine râzând şi-mi acoperă gura cu mâna. Încerc să-l împing mai în spate chicotind. Bine, nu încerc serios.

— Poţi să vorbeşti cu mine ca şi cum aş fi o fată obişnuită, îi zic. Nu te lăsa intimidat.

— Cred că e greu să-ţi faci prieteni buni dacă eşti aşa o celebritate.

— Ah, chiar că e. De anul trecut, de când am jucat în filmul ăla cu James Bond, nici nu mai pot să ies în lume. A trebuit să mă mut tocmai în Florida ca să scap, zic fluturându-mi pletele.

— Ştiam eu că imaginea asta de fată obişnuită e fabricată, zice şi-mi ia mâna. Ai inventat şi chestia cu cazemata de zăpadă, aşa-i? Ai mâinile prea catifelate. Te-au dat de gol. Şi chestia cu *gaaaaaaz*.

Are mâna rece de la bere, aşa că mă ia cu frig, apoi cu cald, şi iar cu frig, iar el mă ține de mână, mă ține de mână, Marco mă ține de mână.

— Le înmoi în lapte bătut de trei ori pe săptămână şi dorm cu mănuşi, îi zic cu o față serioasă. Ăsta-i tot secretul.

— Eşti plină de secrete. Îmi atinge talpa şlapului cu vârful pantofului. Ce ar mai trebui să ştiu despre tine, Melanie?

Că sunt în limbă după tine?

— Mă mai cheamă şi Fine.

— Ce nume mai e şi ăsta? clatină el din cap. E un adjectiv.

— Ha-ha! Pe tine cum te mai cheamă?

— Excepțional.

— Da, sigur.

— Ce-are Excepțional? Bine, nu-mi place să mă dau mare, aşa că prefer să mi se zică Marco, însă taică-meu e domnul Excepțional. Pe maică-mea o chema doamna Excepțional, însă după divorț a revenit la numele de fată, doamna Nu-i-rea-deloc.

Râd iar. Acuma nu mai are mâna rece, i s-a încălzit.

Îmi place la nebunie că mă face să râd. Îmi place la nebunie că îi par exotică. Îmi place la nebunie că mă ascultă. Îmi place la nebunie că mă face să vreau să-i vorbesc. Îmi place la nebunie că mă ia cu călduri. Pentru că e el sexy, nu de la arşița Floridei.

Poate ar trebui să-l sărut pe Marco.

Mă arde buza. Nu, nu, nu. Nu pot să-l sărut pe Marco. E prea de tot. Prea mă ia cu călduri.

— Domnul Excepțional şi doamna Nu-i-rea-deloc, zic. Tre' să țin minte asta când o să mi-i prezinți pe ai tăi.

De-abia după ce scot cuvintele pe gură îmi dau seama ce-am zis. *Când o să mi-i prezinți pe ai tăi!* De parcă o să-i cunosc vreodată pe-ai lui!

Hai că m-am ambalat rău. Îl știu de vreo trei ore, probabil nici n-o să mai stăm de vorbă a doua oară, iar eu deja trimit invitațiile de nuntă. Îi dau drumul la mână, mă las pe spate și scot un geamăt jenat.

— Aș vrea să retractez ultima frază, te rog.

— Ce, acuma nu mai vrei să ți-i prezint pe-ai mei? mă tachinează el.

— Nu, chiți eu îngropându-mi fața în mâini.

— Cum așa? zâmbește el larg. Ce-ai cu părinții mei? Sunt niște oameni de treabă. Sunt chiar Excepționali.

Se dă mai aproape de mine în iarbă, tot cu zâmbetul pe buze.

— Bun, și dacă nu vrei să ți-i prezint pe ai mei, ce vrei?

Vreau să mă săruți. Mai bine i-o zic. De ce nu? Doar nu i-am mai ascuns nimic. Vreau să mă săruți. *Vreau să mă săruți!*

Îmi vine să i-o zic. Cred că și el vrea să mă sărute.

Dar dacă nu vrea de fapt?

— Vreau... niște punci, îi răspund până la urmă.

Dă din cap, se trage mai încolo și mă ajută să mă ridic de jos.

— Atunci hai să găsim niște sticle de punci.

SÂMBĂTĂ, 21 AUGUST

10. JESSE

M-am săturat să curăț după alții. Cum am ajuns să curăț după alții, mai ales după „tovarăşu' meu Robbie", care nu-i deloc tovarăş cu mine şi mai arată şi ca un albinos?

E trecut de miezul nopții. Nimeni n-ar trebui să curețe bucătăria altcuiva după miezul nopții, mai ales că podeaua e lipicioasă de la bere şi şlapii lipăie rău de tot pe ea.

Las doi saci albi de plastic pe podea, lângă bufet, unul pentru gunoiul de reciclat şi celălalt pentru gunoiul menajer, şi trag nădejde că Marco-băiatu' şi tovarăşii lui sunt destul de deştepți să se prindă ce-i cu ei. Îmi vine s-o iau din loc, însă nu pot să m-apuc să le caut pe Vicks şi Mel, pentru că Vicks e la a doua băutură şi deja se amuză pe seama mea. Gen „Să nu-i zici lui Jesse, o să mă certe". Chiar îşi închipuie că n-am văzut-o când s-a furişat atât de discret, ce să zic, până la frigider? Doar a dărâmat o sticlă de ketchup pe linoleum, ce Doamne iartă-mă! Pe care tot *eu* am pus-o la locul ei, evident.

Dau de o cameră din spatele casei unde muzica nu urlă chiar în ultimul hal şi nu e fum să-l tai cu cuțitul şi mă aşez pe covor, încercând să mă pierd în peisaj. Trei fete şi un tip stau claie peste grămadă lângă un laptop, pe o masă construită dintr-o tăblie de uşă, şi, din câte mă prind, îşi fac poze la laptop. *Bip, bip, bip, clic!* După care scot un chiot în cor şi zic chestii gen „Băi, ce nas ai!" sau „Arăți ca un extraterestru, în *cuvântul cu p.* mea" (numai că nu zic *cuvântul cu p.*), sau „Duuamne, ce babalâc eşti aici! Aşa o să arăți la vreo sută de ani!" După care o iau de la capăt: *bip, bip, bip, clic!*

Covorul pute a câine. Îmi studiez pantalonii şi, ce să vezi, păr de câine. Minunat.

— Da' ce-ai, fato? mă tot întreba R.D. când se prindea că nu ador chiar toți câinii de pe pământ.

Nu pricepe de ce nu-mi plac câinii, doar maică-mea trăieşte din periatul şi şamponatul potăilor, le mai şi taie prostiile alea de gheare. Noi n-avem câine, bine, am avut pe vremuri, însă mereu rămân câte doi, trei prin rulotă. Maică-mea îi cazează la noi când stăpânii sunt plecați din oraş, ca să nu trebuiască să stea la adăpost, laolaltă cu alți cinci mii de câini care latră non-stop.

Unii câini sunt tare dulci, recunosc, când îşi îndeasă boticul în mâna ta, căutând mâncare, şi când se pun cu capul în poala ta când te uiți la televizor. Însă R.D. chiar nu-nțelege, când mă vede că dau un câine la o parte sau mă şterg de bale, că nu poți să te legi sufleteşte de toate potăile care-ți ies în cale. Ce rost are? Tot o să plece până la urmă.

Lui Vicks îi plac câinii. Dotty şi-a adus odată corcitura bătrână de labrador cu poodle la Gofra Grețoasă şi Vicks a luat-o cu „Ce faci, fetițo? Ce câine cuminte.

Da, de tine vorbesc!". Cățeaua bătrână a lui Dotty s-a uitat solemn la ea, iar Vicks i-a zis că e o „corcitură tare demnă" și toată lumea a râs.

Vicks s-a purtat la fel și cu Bătrânul Joe, deși era mort. M-a făcut să râd, tot lăudându-i drăgăstos colții ascuțiți — toate am râs —, și mi-am simțit inima mai ușoară. *Da, așa ar trebui să ne simțim în călătoria asta*, mi-am zis. Iar când Mel a început să cânte...

Avea glasul ca un ciob de sticlă de pe fundul mării, șlefuit și curat, și verde-pal de la alge, iar când m-am uitat la aligator și am auzit-o pe Mel cântând mi-a trecut un gând nebunesc prin cap — că fix așa cântă îngerii. Atunci mi-a trecut prin minte un gând și mai nebunesc: poate că Mel chiar *e* un înger. Poate de-asta a venit cu noi în călătorie. Ca să mă salveze sau — *nu, doare prea tare* — s-o salveze cumva pe maică-mea.

Ce prostie. Mie n-are cum să mi se întâmple o asemenea minune. Și chiar dacă mi s-ar întâmpla, o să fie într-o iesle sau mai știu eu unde. Nu în subsolul unui muzeu uitat de Dumnezeu, cu o reptilă împăiată care rânjește în beznă.

Oricum, Mel e evreică. Oare evreii cred în îngeri?

Un tip cu tunsoare afro își vâră capul pe ușa camerei lu' tovarășu-meu-Robbie și-mi amintesc că sunt la o petrecere, iar la petreceri oamenii nu se gândesc la îngeri și la mântuirea sufletului.

— Todd! țipă tipul. Todd, barosane! face el și-l arată cu degetul pe tipul care stă la laptop, care ridică privirea.

— Wayne, zice el, tresărind. Ia vino-ncoa să vezi fază.

— N-am timp, frate, zice Wayne agățat de tocul ușii. Ești convocat la sediu. BureteleBob. Competiție de băut. *Acuma.*

— Vai, ce-mi *place* BureteleBob, zice visătoare una dintre fete de parcă ar fi îndrăgostită până peste cap de buretosul ăla de Bob. E aşa de treabă, ştii? Până şi cu domnul Krabs. Până şi cu *Plankton*.

Todd-barosanul se ridică şi o ia repede cu cele trei fete spre hol.

Wayne repede nişte ochi obosiţi spre mine.

— Te bagi?

— Nu, mersi, zic.

— Sigur?

— Sigur.

— Bine atunci, spune. Hai, te pup!

Şi îmi face cu ochiul, plus faza aia cu arătătorul pe post de pistol, iar eu îi răspund la fel. Scot până şi plescăitul ăla penibil din limbă. Mi-a amintit de fratele lui Vicks, Penn, care e mort după faza cu arătătorul şi făcutul din ochi. Execută toată chestia cu atâta încântare, că e chiar haios. De parcă ştie că se prosteşte doar.

Dac-ar fi Penn la petrecerea asta...

Ei, e o aiureală să mă gândesc la asta, nu e aici şi gata. Însă am stat împreună la un bairam de 4 Iulie de la Brady de-acasă. Lui Penn i s-a făcut milă de mine, îmi imaginez, pentru că nu-i ştiam decât pe Vicks şi pe Brady şi până la urmă ei doi au dispărut în camera lui Brady, nici n-am vrut să mă gândesc ce făceau acolo. *Dacă nu mă-ntrebi, nici eu n-o să-ţi spun* — aşa am reglat cu Vicks problema activităţilor secrete din camera lui Brady.

În fine, a venit Penn şi a dat de mine în curte.

— Hei, m-a salutat el şi, arătându-mi din cap hamacul în care stăteam, m-a întrebat: Te deranjează dacă m-aşez?

— Hă? am făcut eu. A, nu, adică sigur.

M-am dat mai la o parte şi s-a aşezat lângă mine. Am stat lipiți unul de celălalt. Aşa-i în hamac.

Am rămas aşa mult şi bine, mi-era teamă c-am transpirat şi că-mi bătea inima în ultimul hal. Însă îmi şi plăcea să stau cu el.

— Azi m-am dus până la gară, a zis el într-un final.

— A, da?

— Am băut o cafea, am mâncat o gogoaşă şi m-am uitat cum vine trenul în gară.

— Îmi plac la nebunie trenurile, am zis.

Aşa era, dintotdeauna mi-au plăcut trenurile. Îmi place să le-aud şuieratul ăla, îmi place cu câtă forță se mişcă.

— Şi mie, a zis Penn.

După aia am mai stat o groază în tăcere, apoi s-a mişcat un pic şi a scos ceva din buzunar. Era un penny pe care probabil îl pusese pe şină, era lățit şi turtit rău. Mi l-a întins şi am zis „mişto". L-am întors când pe-o parte, când pe cealaltă în palmă zicându-mi: *Un penny de la Penn.* Îmi plăcea că există o legătură între cuvintele-alea două, că penny-ul era un fel de simbol al lui Penn de lângă mine. Penny-ul lui Penn. Un Penn mai mic.

Iar apoi am făcut ceva de care încă mă jenez. L-am vârât în buzunar.

Penn a râs şi când l-am auzit mi-am dat seama că înțelesesem greşit. Sângele mi-a năvălit în obraji şi m-am grăbit să scot moneda din buzunar şi să i-o dau înapoi.

— Poftim, am zis. Aoleu, îmi pare rău. Pardon!

— Nee, ține-l tu, a zis şi s-a ridicat din hamac. A zâmbit larg şi mi-am dat seama ce gândea: *Jesse, prietena mai mică a soră-mii. Ce ciudățenie de fată!*

Când s-a întins i-am văzut mușchii de pe abdomen. Apoi a plecat. Mai târziu l-am văzut sărutându-se cu o fată într-un maiou fără bretele.

Încă mai am bănuțul totuși.

Până la urmă încep să mă simt penibil, așa că mă ridic de jos și-mi scutur părul de câine de pe blugii tăiați. În lipsă de ocupație, mă duc la laptop și pe ecran îl văd pe Todd-barosanul holbându-se la mine. Numai că seamănă cu un marțian sau cu Jack Nicholson sau cu un hibrid cu fruntea bombată dintre ăștia doi. Are ochii prea apropiați și nasul prea ascuțit.

Mă așez în scaunul de birou și-mi trec degetul pe *touchpad*. Când dau click pe un buton pe care scrie „Cabina Foto", apar dintr-odată pe ecran. Numai că și eu m-am preschimbat într-o clonă căpățânoasă a lui Jack Nicholson. Când întorc capul spre dreapta, imaginea computerizată se mișcă și ea, încât fruntea mi s-a ascuțit rău și obrazul stâng mi s-a-ntins ca o caramelă topită. Întorc capul spre stânga și jumătatea dreaptă a feței mi se lățește într-o veselie.

„E ușchit rău", cum ar zice Vicks. Când mă dau mai aproape de ecran, ochii mi se fac cât cepele. Iar când mă dau înapoi, capul mi se preschimbă într-o gămălie de ac ce plutește deasupra unui gât sinistru de lung.

Trec în revistă bara de instrumente și văd că pot să mă distrez cu alte câteva opțiuni. Am utilizat opțiunea „Umflare", acum dau click pe „Răsucire". Ohoho, hai că e dubios rău! Fața mi se prăbușește și mi se răsucește ca într-un tablou de Picasso sau cum îl chema pe tipul ăla care și-a tăiat urechea. Vicks se pricepe la chestii din astea artistice, sigur știe.

Dau click pe încă o iconiță și atunci îmi răsună în urechi acel *bip, bip, bip, clic!* pe care-l știu prea bine.

Of, ce aiurea! Poftim, m-a prins când arătam varză, cu ochii făcuți ouă-jumări și buzele lătărețe. O clipă intru în panică, apoi râd singură. Ce-o să creadă Robbie când o să vadă poza asta cu o fată pe care nici n-o cunoaște? O să zică în sinea lui: *Slavă cerului, bine că s-a tirat de-aici ciudățenia aia* — fix așa. Numai că n-o să zică *Slavă cerului.*

Mut săgeata de pe butonul aparatului foto — acum am învățat să mă feresc de el — și dau click pe „Stoarcere" Bleah, cred că pe ăsta apăsase Todd-barosanul când una dintre fete i-a zis că pare babalâc. Obrajii mi se scobesc, ochii mi se preschimbă în două fante boțite, iar când mă strâmb, dinții mi se lungesc și se subțiază. Chiar c-arăt bătrână. Sau bolnavă, de parcă mă macină vreo boală îngrozitoare.

Încremenesc cu ochii țintă la imagine.

Lumea tot zice cât de mult semăn cu maică-mea, ceea ce urăsc să aud, și de fiecare dată ripostez: „Port eu vreodată maiouri acvamarin decoltate cu burta pe-afară? Nu, nu port. Nu mai zice că semănăm ca două picături de apă, ei, prostie!".

Mă uit repede spre ușă, apoi mă ridic din scaun înghițind în sec. Apoi mă postez cu bustul chiar în fața punctulețului roșu de pe muchia de sus a calculatorului — acolo știu că e camera. Sânii mi se veștejesc văzând cu ochii. Mă trag și mai în spate și sânii mi se boțesc ca două forme de copt pentru brioșe.

Așa o să arate, îmi zic. *S-a zis cu maiourile acvamarin.*

Ce-o să se facă? mă întreb ceva mai încolo.

Pe hol răsună voci, un râs zgomotos de tip, urmat de altul, așa că mă ridic repede și plec de la calculator.

— Îți zic eu, tipa te vrea, ce mai, zice primul tip. Am auzit-o cu urechile mele. „Uuu, ce atrăgător e. Uuu, ce sexy e", fix așa a zis.

Își pițigăiază vocea așa cum fac tipii când vor să-și bată joc de sexul feminin.

— Tacă-ți fleanca, Robbie, idiot beat ce ești, îi zice al doilea tip.

Se apropie. Mă dau mai lângă perete.

— A, o vrei pe cealaltă, face Robbie. Aia cu țâțe mari. Te-nțeleg, frățiie!

Ce libidinos!

Tocmai trec prin fața ușii, așa că nu mă pot abține să n-arunc o privire. Zăresc pielea albicioasă și ferită de soare a lui Robbie și, ce să vezi, lângă el e Marco. Știam eu că e un neisprăvit. Apoi Robbie aduce vorba de „dungile de sconcs ale țâțoasei" și mă prind pe loc.

Își bat joc de Vicks și de Mel.

Fără să mai stau pe gânduri, țâșnesc afară din cameră.

— Da' cum vă permiteți, zic. Cum vă permiteți să vorbiți așa de prietenele mele?

— Ho, ho, ho! face Robbie ridicând mâinile.

— Jess, zice Marco, înlemnind. Nu ziceam... eu n-am zis...

— Mă cheamă *Jesse*, mă rățoiesc eu. Iar Mel nu e... cum ai zis tu. Nu e genul ăla de fată. Iar Vicks are prieten, rahat cu moț ce ești!

— „Rahat cu moț?", face Robbie amuzat, ceea ce mă înfurie și mai tare. Glumești, în pula mea, sau ce?

— Jesse... calmează-te, zice Marco. Nimeni nu-și bate joc de tovarășele tale.

— Ba el își bate joc, zic arătându-l pe Robbie cu capul.

— Iubi, m-ai înțeles total greșit, zice Robbie. Nu-mi bat joc de ele, e un compliment!

O iau din loc furtunos, izbindu-mă cât pot de tare în umărul lui. Tipul începe să râdă.

— Vezi-ți în pula mea de viața ta! strigă el după mine. Strici cheful oamenilor, în pula mea!

Inima îmi bate tare de tot. Mai bine nu-l luam pe Marco şi nu veneam aici, în... haznaua asta plină de păcătoşi. O să dau de Vicks şi de Mel şi plecăm de-aici. Nu contează că e unu dimineața.

Sunt în camera cu televizorul, unde s-a strâns o groază de lume. Vicks dă pe gât un shot când Plankton comandă un burger de la Krusty Krab şi scoate un râgâit răsunător ca o alarmă de ceață. Tipul cu afro bate palma cu ea.

Mel e ghemuită pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea, cu un punci în mână, şi lălăie ceva încet. Când îmi fac loc şi vin mai aproape, aud ce bălmăjeşte acolo.

Ceva despre Marco.

Ceva nu tocmai nevinovat.

Pe măsuță mai sunt două sticle de punci, başca vreo două sticle de bere goale, nu le-o fi băut ea pe toate, însă clar a băut mai mult decât trebuia.

— Vaai, Maaarc-o! vorbeşte ea cu tavanul. Vicks mi-a zis să sar pe tine, dar cum să fac aşa ceva dacă nici nu eşti aici? Unde te-ai dus, Marco?

E rangă de beată, la fel şi Vicks, care izbucneşte în râs.

Mă dau înapoi să nu mă vadă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-o să se oprească la două beri — chiar trei, în cazul lui Vicks. Ce mi-am închipuit că fac aici, croşetează acoperitori de ceainice pentru doamnele de vârsta a treia?

Obrajii mi-au luat foc, nu-mi place să le judec aşa în momentul ăsta. Nu-mi place că din cauza lor mă simt

în halul în care mă simt, crispată şi furioasă. Tai cheful oamenilor, cum mi-a zis drăguţul de Robbie.

Şi totuşi, clar aşa fac.

Şi mai e clar ceva: Mel sută-n mie nu-i niciun înger.

11. MEL

Sunt beată.

Beată, beată, beată. Beată murată! Vorbesc în rime de beată ce sunt. Mă țin de pereți să nu pic între atâția băieți.

Încă o rimă, bravo mie!

— Unde-i bunăciunea aia de Marco? mă-ntreabă Vicks de pe canapeaua unde stă tolănită. Du-te după el.

— Da! exclam eu. Mai bine mă duc. Tu rămâi aici.

— Cred că eu rămân aici, zice ea.

Bună idee, zic. Îmi zic. Îmi croiesc drum prin mulțimea petrecăreților, ținându-mă de perete. Tu eşti Marco? Nee. Dar tu? Nee. Era aici mai devreme. Acuma ia-l de unde nu-i. S-a dus, s-a dus, s-a dus. S-a dus... spre apus?

— Aici erai, aud atunci o voce.

— Marco! exclam fericită şi îl iau de braț.

Brațul lui ferm. Oho, muşchi! M-a mințit că nu face sport. Mă aplec să-i şoptesc un secret.

— Tre' să-ți zic ceva *între patru ochi*.

— Mel, te clatini pe picioare. Eşti bine?

— Mai am un secret, zic, chinuindu-mă să pronunț ca lumea cuvintele. Nu despre Pilates sau despre mănuși pentru o piele fină, îl lămuresc în caz că e nedumerit.

— Bun, s-auzim.

— Tre' să-ți arăt, zic.

O să fac sex cu Marco. E perfect. E dulce şi adorabil şi o s-o facem.

Acuma. Până nu-mi pierd curajul. Şi-mi trece beția.

Mă place. Sigur.

Punciul mi-a ascuțit mintea, ei? Acuma semăn mai mult cu Vicks. Nu mă mai tem aşa tare.

Adio Mel-Papă-Lapte. Salut Mel-Curajoasa. Îmi place la nebunie de Mel-Curajoasa!

— Eşti bine? mă întreabă iar.

Pare îngrijorat. E sexy când e îngrijorat.

— Mă simt minunat, zic, şi-l trag într-o cameră, numai că de fapt e o debara.

— Cre' că mai bine te-ntinzi puțin, spune el.

Hai că s-a prins de mişcare!

— Exact! Tre' să ne-ntindem puțin.

Mă scoate din debara şi mă duce într-un dormitor cafeniu. Pereți cafenii, cearşafuri cafenii, cafeniu, cafeniu şi iar cafeniu.

— Ai ochi cafenii, îi zic, apoi îi cuprind gâtul cu brațele. Hai să trecem la treabă, ochi cafenii sexy!

Mel Curajoasa e invincibilă. E Super-Mel. Nimic n-o sperie. Nicio pasăre, niciun avion şi niciun băiat cu ochi cafenii. Merită un premiu.

Marco reuşeşte cumva să se desprindă din strânsoarea mea supraomenească.

— Mel, nu-i deloc o idee bună.

— Ba este! Mă trântesc pe spate în pat şi-l trag peste mine.

Se uită zâmbind la mine o veşnicie parcă, însă apoi un zâmbet începe să i se citească tristeţea. Arată sexy când e trist. Se ridică de pe pat.

— Trebuie să te odihneşti un pic, bine? Îţi aduc un pahar de apă.

Îmi arunc şlapii din picioare. Nu-i frumos să stau încălţată pe patul lui Robbie. Mă aşez în capul oaselor.

— N-am de gând să dorm! Ziceai că mi-i prezinţi pe-ai tăi!

— Da, numai că nu chiar în seara asta.

Mă împinge cu blândeţe la loc pe pernă.

— Închide ochii, mă întorc imediat.

La, la, la. Camera lui Robbie ar putea fi un ring de discotecă. Începe să se învârtă cu mine.

— Îţi place să dansezi? întreb, însă nu răspunde nimeni.

Când eram mici, dansam tot timpul cu Nikki. Puneam nişte Britney tare de tot şi ne-apucam să inventăm mişcări de dans, pe care le exersam la greu şi-l puneam pe tata să ne filmeze. Asta până a intrat la liceu, de-atunci nu mai vrea să se distreze cu mine. Nuu. Nu-s destul de bună pentru Nikki. Nici pentru Alex. Nuu, nuu, nuu.

Pun pariu că încă mai ţin minte mişcările alea de dans.

Braţul sus, braţul jos, mă rotesc, mă întorc, trag un picior în faţă... nu, mă întorc.

— Poftim, îmi zice Marco.

A, s-a întors.

— Ridică-te puţin şi ia o gură zdravănă.

Fac cum îmi zice el sau cel puţin încerc, numai că cearşaful cafeniu e dintr-odată plin de apă, pare aproape negru.

— Hopaa, fac şi-l sărut.

Sau încerc să-l sărut. Se poate că l-am lins din greşeală. Mai dau nişte apă pe gât.

— Acuma vreau să tragi un pui de somn, îmi spune el.

— Nu facem sex?

Nu răspunde.

Poate nu m-a auzit.

— Nu facem sex? îl întreb iar, ceva mai tare.

— Culcă-te, Mel. O să vin să văd ce faci în jumătate de oră.

A, chiar mi s-a făcut un pic somn.

Mă înveleşte până la gât cu cuvertura şi mă sărută pe frunte. La naiba! Nu eram pe faţă. Îmi ţuguiez buzele, în caz că mai încearcă o dată, însă cred că deja a închis uşa.

Patul lui Robbie e destul de comod. Oare o avea saltea matlasată? Eu am un pat din ăsta şi e foarte bun.

— Ar putea să-mi aducă cineva perna? întreb. E în maşină.

Poate ar fi bine s-o sun pe Vicks. Scot telefonul şi parcurg cele cinci amărâte de numere pe care le-am strâns de când m-am mutat în Florida. Mel de pe vremuri era ja-le.

— Vicks?

Numărul nu se formează. Nu cred că reuşesc să sun ca lumea. Ce bine-ar fi dacă nu s-ar mai mişca atâta telefonul.

— Alo? E cineva?

Nu răspunde nimeni.

— Las-o să doarmă! zice o voce în vis.

— Vreau să plecăm.

— Ce-are dacă dormim aici?

— N-am de gând să dorm în patul lui Robbie!

— Atunci dormi pe jos.

— Bine. O să dorm. Numai că Mel e naşpa.

Nu-s deloc naşpa, îmi vine să-i zic soră-mii. De când vorbeşte cu accent de Florida?

— Am luat-o cu noi în călătorie dintr-un singur motiv: a promis că ne face cinste cu o cameră la hotel.

— Am strâns destule puncte la Marriott, zic, apoi mă-ntorc pe partea cealaltă şi adorm la loc.

12. VICKS

Îmi bipăie mobilul. E 1:34 dimineața. E un SMS. De la Brady.

Hei, tu. Aici toate bune. Sper că eşti bine.

În sfârşit, dă-o naibii, îmi zic. Apoi fac: *Sper că eşti bine?*

Ies din dormitorul lui Robbie pe holul pustiu şi apăs pe butonul de apelare rapidă.

— Sper că eşti BINE? zic eu când îmi răspunde Brady.

Nu-mi vine să cred c-a răspuns. Nu mi-a mai răspuns la telefon de când a plecat la facultate.

— Sper că eşti BINE? Atâta ai să-mi zici?

— Vicks! Nu credeam că eşti trează. Nu voiam să te deranjez.

— Sunt trează, zic. Şi sunt şi bine.

— În regulă, mi-ai zis-o. A fost aiurea din partea mea.

— Las-o baltă. Ce mai e nou? îl întreb, zicându-mi în sinea mea: *Nu plânge. Nu te plânge. Nu te purta cu el ca o pisi smiorcăită, o să se care şi gata.*

— Of, Doamne, oftează el.

— Cum adică „Of, Doamne"?

— Nu, nimic, doar că... e altfel să-ți aud vocea la telefon. Vicks, îmi e dor de tine rău de tot.

Atunci de ce nu m-ai sunat? îmi vine să urlu.

— Cum de nu dormi la ora asta? îl întreb până la urmă.

— M-am dus la o petrecere, numai că a fost naşpa.

— A!

Ce petrecere? Vreau să ştiu. Cu cine?

— Am şi antrenament de la şase dimineața, spune Brady. O să fiu obosit mort.

Ce *petrecere*? Vreau să ştiu. Cu majorete sau ce?

— Antrenorul scoate untul din noi, spune mai departe Brady. Iar miercuri au început cursurile, aşa că am de învățat.

De ce tre' să fii aşa de secretos? La ce *prostie de petrecere* te-ai dus?

— Numai duminică avem liber, continuă el. Însă e altfel cu antrenamentul ăsta de două ori pe zi. Se simte.

Bine.

— Atunci mai bine te culci, i-o trântesc eu. Dacă ai atâtea chestii importante de făcut.

— Ce? Nu, vreau să vorbim.

Atunci cum de mi-ai trimis doar un mesaj? De ce-a trebuit să te sun eu? îmi vine să țip la el. Însă mă abțin şi îi zic:

— Minunat. Despre ce vrei să vorbim?

— Nimic special. Doar să stăm de vorbă. Doar stăm deja de vorbă, nu?

— Îmi ziceai că ai antrenament la fotbal dimineața devreme. Dacă ție ți se pare că stăm de vorbă...

— Nu stăm?

— Sigur, dacă zici tu, fac eu. Ce-ar fi să-mi mai spui de cursuri? Cum îți merge? Îți plac profesorii?

— Vicks, vorbeşti cam ciudat.

— Nu-i adevărat, zic, deşi ştiu că aşa e, numai că nu reuşesc să mă opresc. Nu vrei să-mi zici de cursuri? Cum e cursul ăla de engleză?

— Ăă, oftează Brady. Am primit eseul pe care-l predasem la curs plin de corecturi cu roşu azi-dimineaţă. Şi luni deja am o lucrare de control.

— Fascinant. La ce materie?

— Ăă, introducere în antropologie. Primele tipuri de *homo sapiens*.

— Hip-hip-ura.

— Ce?

— Nimic. De-abia aştept să discutăm despre antropologie.

— N-am zis că vreau să discutăm despre antropologie.

— O? Eu aşa am crezut.

Nu te plânge. Nu plânge.

— Vicks, eşti beată? mă întreabă Brady. Unde eşti?

Nu pot să-i zic că-s pe drum spre Miami, pentru că nu-mi dau seama dacă o să se bucure să mă vadă sau nu. N-aş suporta să-mi zică: „Of, scumpo, ce drăguţ că vii la mine, numai că eu am două antrenamente la fotbal pe zi şi sunt super-ocupat, era vorba să vii să ne uităm la meci în weekend, de Ziua Recunoştinţei, aşa că mai bine nu te deranjezi atâta". Aşa că zic:

— E vineri-seara, Brady, doar n-o să stau acasă.

— Pari cam ameţită.

— Şi ce? Sunt la o petrecere cu Jesse şi nişte tipi pe care i-am cunoscut.

— Ce tipi? întreabă Brady. Cu Jesse ziceai? Pe bune? Urăşte petrecerile unde se-mbată lumea.

— Păi, vreau să-i mai schimb gusturile, zic, ignorând prima întrebare.

Şi eu pot să fiu secretoasă.

— A.

— De fapt, nu prea pot să vorbesc acum, zic.

Dacă mă gândesc mai bine, nu mai merită să-i răspund după miezul nopții. Nu-s cățeluşa lui, să țopăi de bucurie când îmi bate la uşă. Dacă nu s-a gândit la mine nici cât să se sinchisească să-mi răspundă la mesaje, n-am de gând să...

— Pot să te sun eu mai încolo? zic.

— Ei, haide, Vicks.

— Putem să discutăm despre fotbal şi antropologie şi săptămâna viitoare.

— Iubito, ceva nu e în regulă, simt asta. Zi-mi ce e.

Nu pot să-i zic: *Mi-e dor de tine, mă simt pierdută fără tine, mă simt singură, tu ai plecat să te-ntâlneşti cu alte fete, sunt geloasă, am nevoie să mă suni, nu suport distanța asta dintre noi dacă nu mă suni.* Pentru că dacă zic aşa ceva, o să-i vină să se tireze, iar dacă Brady nu mă vrea, n-o să mai ştiu cine sunt. Deja nu mai ştiu cine sunt de când a plecat el, de când au plecat şi frații mei, şi am rămas să bântui prin casa pustie, doar cu părinții mei, şi...

Cele trei beri şi shotul clar mi s-au urcat la cap, deja am căzut în butoiul cu melancolie. Nu uita: două pahare, atâta. Păstrează un dram de demnitate.

— Cum adică? fac eu. Nu s-a întâmplat nimic. Doar că n-am timp să discutăm acuma. Te iubex! Pa!

— Vicks, ia stai!

— Da?

— Ce tipi ai cunoscut? Cine te conduce acasă?

Ei, de parcă el nu cunoaşte atâtea fete toată ziua la colegiu.

— Nişte tipi. Cred că vreo doi sunt salvamari, mint.

Salvamarii sunt toți super sexy.

De fapt, mor de nerăbdare să-i povestesc lui Brady cum am pătruns în muzeu, cum l-am cinstit pe Bătrânul Joe şi ce frumos cântă Mel şi chestia cu „Al Roker, eşti de-ai mei" — Brady e înnebunit după aşa ceva. Parcă toate astea nici nu s-au întâmplat, de vreme ce nu i-am povestit nimic. Până acum i-am zis tot ce-am făcut anul ăsta.

Da', de fapt, nu mă-ntreabă ce-am mai făcut. Pur şi simplu nu-i place să se gândească că am întâlnit nişte tipi şi m-am dus cu ei la o petrecere, atâta tot.

— Are cine să te ducă acasă? se interesează Brady.

— Cred c-o să rămânem peste noapte, dar da, Jesse e cu maşina. Şi ştii că nu bea deloc.

— Ce? Rămâneți peste noapte după petrecere?

Are de ce să se îngrijoreze, dacă stau să mă gândesc. E cam stupid că m-am lăsat antrenată în povestea asta. Însă doar n-o să-mi spună ce să fac un tip care nu mă sună două săptămâni la rând.

— Nu fi aşa de posesiv.

— Vicks, cunoşti pe cineva pe-acolo?

— Parc-ai fi unul dintre frații mei.

De ce nu-şi cere scuze? De ce nu-mi explică de ce nu m-a sunat?

— Nu vreau să faci vreo prostie, spune el. Mai bine îi zici lui Jesse să te ducă acasă. Nu vreau să pățeşti ceva.

Exact. Nu vrea să pățesc ceva, atât. Nu vrea să se întâmple absolut nimic aiurea vreodată. Nici nu vrea să audă de aşa ceva, nu vrea să se simtă vinovat.

Nu mi-e deloc bine. M-am îmbătat la o petrecere unde nu cunosc pe nimeni şi nu putem să plecăm pentru că Mel s-a făcut mangă de nici nu poate să meargă, iar

Marco e un tip de treabă, numai că unii dintre băieții de-aici sunt niște libidinoși. Îmi vine să-i zic: *Brady, vino să mă iei de-aici. Acuma.*

Brady, stai cu mine la telefon toată noaptea, până-mi trece amețeala asta de la băutură.

Brady, ai grijă de mine.

Însă el vrea să-mi fie bine fără să m-ajute, nu m-a sunat, nu mi-a trimis decât două mesaje tâmpite și a vorbit doar despre antrenamente de fotbal în loc să zică ceva pe bune, și cel mai posibil și-o trage cu vreo majoretă, de-asta se poartă așa ciudat și de fals cu mine, *vai, studiez antropologia.*

Nu mai rezist. Mă simt prea singură și prea nefericită tot verificându-mi mobilul fără să mai știu nimic de el, e prea trist să stau în casa aia pustie și să nu m-aștepte nimeni după muncă, să n-am pe nimeni care să mă țină de mână când mă uit la un film — și, dintr-odată, mă pomenesc zicând:

— Nu cred că relația asta la distanță funcționează.

— Ce? Sunt plecat de-abia de o săptămână.

Cum de nici nu știe cât timp a trecut?

— Două săptămâni, îl corectez.

— Bine, două. Pare o veșnicie, nici nu mai știu, oftează Brady.

— Ei bine, nu merge, zic, încercând să-mi iau un ton ferm. Doar ai uitat deja să numeri și să suni.

— Vicks!

— Hai să zicem că s-a terminat, îi spun. E mai bine așa.

— Cum poți să zici așa ceva? mai că țipă Brady la mine.

Nu țipa la mine, idiotule, cu purtarea ta ciudată și antrenamentele tale și antropologia ta cu tot. O să plâng din cauza ta și *nu* am de gând să plâng.

— Uite că pot, îi zic. S-a terminat.
— Vicks, stai puțin!
— S-a terminat, îi repet și închid.

Peste nici trei secunde iar sună — tot Brady —, însă îl dau *ignore*, apoi închid telefonul și-l bag în geantă.

Într-un colț al curții din spate, părinții lui Robbie au instalat o piscină din aia înaltă, deasupra solului. Nu-i mare, are doar vreo trei metri lungime. Nu-i nimeni în ea. Lumea stă pe treptele verandei din spate, cu sticle și cu cerculețele roșii ale țigărilor aprinse între degete. Cineva a aprins niște lumânări împotriva țânțarilor. O fată cântă la chitară așezată pe iarbă.

N-am chef să vorbesc cu nimeni, așa că mă duc la piscină și-mi vâr mâna în apă. Îmi plimb degetele prin ea. Apoi mă urc pe scara șubredă și mă bag în piscină, așa, în pantalonii mei scurți și tricou. E doar puțin rece și pe ea plutesc trist câteva gâze înecate.

Mă scufund cu totul. Îmi spăl furia și umilința de pe față. Încerc să scap de propriile gânduri, însă mi se tot rotesc prin cap, un pic confuze de la bere.

Am făcut bine să-i dau papucii lui Brady.

Am făcut bine. Am făcut bine. Steve, Joe Jr., Jay, Tully și Penn mi-ar zice toți că am făcut bine.

Frații mei — bine, în afară de Penn, care a adorat-o pe Liza Siegel și n-a înșelat-o niciodată, nici chiar când Tiffy Gonzaga și-a dat jos tricoul în fața lui —, frații mei totuși mi-au arătat de-atâtea ori că pentru tipi „ochii care nu se văd se uită" De cum le pleacă prietenele din oraș, frații mei se-apucă să flirteze cu altcineva. Și să-și facă de cap probabil, numai că nu știu sigur. Da, să-și facă de cap, doar Tully a început să iasă cu roșcata

aia — cum o chema, Jewel? — când a plecat Katelyn vara în tabără.

Brady e la universitate, ce Dumnezeu, acolo au o trupă de majorete de campionat. E jucător într-o echipă importantă de fotbal universitar, pe-acolo roiesc numai blonde fierbinți și elastice. Și femei mai în vârstă. Și fete care au văzut lumea, nu doar parcarea de la Waffle House-ul din Niceville, Disney World (unde am fost doar o dată) și complexul din Aventura unde s-a mutat bunica Shelly la pensie. Fete care nu miros a ulei prăjit, nu trag vânturi, se rad peste tot și nu-și bat joc de părul lor.

Brady e tip. Sigur c-o să mă-nșele cu cine se nimerește. Îmi e mai bine fără el. Nu?

Mă scufund în apă și când scot capul, dau de Marco lângă piscină.

— Aici erai, zice.

— Mă căutai?

— Voiam doar să te-ntreb dacă Mel e bine.

— Doarme dusă, am lăsat-o cu Jesse, zic.

— N-am vrut să dau buzna în cameră, spune el încuviințând din cap.

— Probabil e mai bine așa. Oricum, mersi că ne-ai lăsat să stăm aici peste noapte.

— Nicio problemă. Arată din cap spre piscină. Te deranjează dacă mă bag și eu?

— Te rog.

S-a schimbat într-un șort de baie și își scoate tricoul. Mușchii de pe piept i se umflă.

— Întotdeauna vin aici când petrecerile lui Robbie o iau razna, spune Marco, afundându-se în apă.

Nu e prea mare de statură — probabil îl depășesc cu câteva kile —, însă n-arată rău. Are pielea curată. Niște

ochi mari de antilopă sau mai ştiu eu ce. Simțul umoru lui. Mi-am dat seama de asta când flirta cu Mel în maşină.

— Jesse s-a împuns cu Robbie, mă anunță el. Şi de-asta voiam să discut cu tine.

— Îmi pare rău, zic. Îți face morală dacă bei şi din astea.

— Nu, a fost nesimțit. Tipu' o mai ia razna din când în când. Nu vrea să jignească pe nimeni, numai că fetele tot timpul se supără pe el.

— Atunci de ce eşti prieten cu el?

— Îl ştiu din clasa a cincea. Am stat la el vara trecută, când m-am certat cu taică-meu vitreg.

— Aha.

Parcă se-nvârte lumea cu mine după atâta bere şi înotat, parcă totul pluteşte în jur.

— Prietena ta, Mel, începe Marco.

— Ce-i cu ea?

— E cu cineva?

Clatin din cap.

— Nu mai e. Cred că a avut o relație complicată, însă nu prea ştiu ce s-a-ntâmplat.

— Ha, dă el din umeri. Nu pare genul.

— Nu? Dar cum pare?

— O fată simplă, spune el.

— Ha! râd eu. Dacă-ți închipui că e un compliment, hai să-ți explic de ce n-ai prietenă.

Mă stropeşte cu apă.

— Am vrut să zic că e o tipă sinceră, nu c-ar fi prostuță sau ceva.

— Bine.

— Nu-i ca fetele de la mine de la şcoală, care se sparg în figuri şi te iau pe sus. E haioasă după ce se relaxează puțin. E uşor să vorbeşti cu ea.

Aşa e.

— Ştiai că a fost într-un safari? zic. Chiar în Africa, continentul Africa.

— Ştiu ce-i Africa, spune Marco zâmbindu-mi larg, fără să se supere.

— Ei, pe bune? zic bucurându-mă de zâmbetul lui.

Mie nu-mi zâmbeşte niciun tip niciodată. Pe bune, niciun tip nu mi-a mai zâmbit ca lumea de...

Bine, tipu' de la toneta cu hot dogi mi-a zâmbit, la fel şi tipul ăla drăguţ de la benzinărie. Şi tipul de la Waffle House care a încercat să mă ia cu texte azi-dimineaţă, în pauza de ţigară.

Numai că Brady s-a apucat să-i zâmbească altei fete, mai multor fete, şi am nevoie să văd cât mai mult zâmbetul ăsta strălucitor al lui Brady.

— Da, are forma asta — şi desenează Africa cu degetul în aer. Acolo trăiesc zebre.

— Mel a văzut o zebră, îi zic. Aşa cum a făcut-o mama natură.

Îmi zâmbeşte iar.

Îi place de Mel, îmi dau seama pentru că s-a înroşit când am zis *aşa cum a făcut-o mama natură.*

— Pe zebră cum a făcut-o mama natură, nu pe Mel.

— Da, zebrele erau goale, spune Marco.

— A, da, zebrele alea fac nudism. Şi girafele. Îţi vine să crezi aşa ceva? Stau acolo în savană şi li se vede tot-tot.

Zâmbetul îi dezgoleşte dinţii care sclipesc în întuneric. Atâta mă bucur că nu mă mai gândesc la Brady, că îmi propun în taină să-l fac pe Marco să zâmbească iar şi iar, cum clipesc beculeţele alea când te joci la flipper.

— Zebrele astea, nu se poate zice că sunt fete rele, continui eu. Am văzut un aligator împăiat la muzeu...

— Bătrânul Joe.

— Ce? De unde ştii?

— Vicks, ne-am întâlnit în faţa muzeului.

A, mamă, chiar c-am exagerat cu berea.

— Bine, Bătrânul Joe. Şi el era în pielea goală, ca zebrele, numai că pe el îl durea în cur de asta, nici nu părea deloc brăcat, ştii ce vreau să zic? Are o piele aşa de trainică pe el — din pielea de aligator se fac pantofi —, că îl apără de orice, nu-i trebuie nimic.

— Îhî.

— Însă noi, oamenii, ucidem aligatorii şi ne facem din ei pantofi şi cizme şi ce-o mai fi, ca să ne apărăm, ştii? Ca să ne protejăm picioarele. Ca să nu ne expunem în pielea goală. Semănăm mai mult cu zebrele decât cu aligatorii, spun. Pun pariu că am zis un adevăr biologic.

Marco izbucneşte în râs. Victorie!

— E un obicei al tău să vorbeşti atâta de piele goală şi din astea?

— Doar când stau cu cineva în pielea goală, zic clătinând din cap.

— Eu nu sunt în pielea goală.

— Pari în pielea goală, îi zic.

— Ai vrea tu, face el.

Şi brusc înţeleg limpede că Marco e Brady şi Brady e Marco, pentru că amândoi sunt dispuşi să flirteze cu altcineva când fata pe care o vor de fapt nu e de faţă şi amândoi o să sară pe prima persoană care se nimereşte, numai să aibă sâni şi puls, aşa că am făcut bine să mă despart de Brady, şi el ar face exact ca Marco, s-ar uita lung la sânii mei prin tricoul ud, numai că în locul meu ar fi o majoretă, probabil că asta face chiar acum, şi dacă Marco se dă la mine, aşa am dovada că mi-e mai bine fără Brady şi...

Mă vâr sub apă şi înot până în cealaltă parte a piscinei, ieşind la suprafaţă când ajung lângă Marco.

Poate chiar vreau, îi zic. Ştii ce, vorbeam serios când am zis că poţi să mă percheziţionezi.

Ce? face el.

În faţa muzeului. Am zis că poţi să mă percheziţionezi. Să vezi dacă n-am vreo armă ascunsă.

Nu...

- Taci.

Mă lipesc de el şi-mi apăs buzele pe gura lui.

13. MEL

Au. Au, au, au.

Evident că a trecut un camion peste capul meu. Unde sunt?

În cap mi se aprind nişte luminiţe ca de stroboscop — imagini de ieri. Pac: i-am zis lui Marco că vreau să fac sex cu el. Puf: Marco m-a refuzat.

Cred c-o să vomit. Pe bune. Parc-aş zbura prin aer într-un montagne russe, cu capul în jos. Fac un salt peste cineva ghemuit pe covor — Jesse? —, mă reped la un coş de gunoi şi încep să horcăi în gol.

— Ce scârbos, mormăie Jesse, trăgându-şi o pernă peste faţă.

— Bună dimineaţa, super-durelor! spune Vicks din cealaltă parte a patului.

Când văd că nu iese nimic, bâjbâi după paharul de apă pe care l-am ochit mai devreme şi-l beau pe tot.

Jesse se scoală de jos. Are obrazul plin de cute.

— Putem să mergem odată? Sau ai de gând să te mai dai la un tip total necunoscut?

Ştie? Toată lumea ştie?

— Haideți să mergem, zic.

Nu vreau nimic mai mult decât să plec cât mai repede de-aici. Poate doar să mă spăl pe dinți. Neapărat vreau asta. Nasol că toate lucrurile mele sunt în maşină.

Mă duc clătinându-mă la uşă, o deschid, văd că nu e nimeni pe hol, mă strecor în baie, mă spăl pe față, fac pipi şi vomit iar.

Salutare, chiflă de hot dog! Adio, punci!

Într-un final, mi-e un pic mai bine. Găsesc nişte pastă de dinți Crest şi fac gargară cu ea şi o gură de apă.

Când mă-ntorc în cameră, Jesse deja a făcut patul. Vicks îşi freacă mâinile.

— Am dormit foarte bine. Vrei să știi leacul meu secret de mahmureală?

Vorbeşte mai tare ca de obicei, cu o voce ascuțită.

Sau doar mi se pare pentru că mă doare capul.

— Şşş, fac eu.

Nu vreau decât să mă car de aici cât mai repede.

— Bine, spune Vicks cu un zâmbet ironic. Pari să ai nevoie de aşa ceva, atâta tot.

— Nu vrei să-ți anunți iubitul că pleci? îmi spune Jesse.

— Cine, Marco? Sigur doarme la ora asta, nu? (Mă simt prea jenată să mai vorbesc în viața mea cu el.) Nu putem să plecăm şi gata?

Vicks dă din umeri şi o luăm tiptil prin casă, ieşind prin uşa din față. Mă strâmb când lumina soarelui îmi străpunge ochii. Strada e liniştită, nu se aude decât ciripitul matinal al păsărilor, iar aerul e rece şi umed de la rouă. E o zi frumoasă.

— Of, fir-ar să fie, face Vicks arătând spre maşină.

Pe parbriz flutură o bucată albastră de hârtie.

— Nu se poate, spune Jesse apropiindu-se în fugă de mașină. Amendă! Mi-au dat amendă! O scoate de după ștergător. Cincizeci de dolari!

— Pentru ce? întreabă Vicks clipind din ochi.

— Pentru că am parcat-o cu fața unde nu trebuia. Mel, să știi că e vina ta!

— Cum să fie vina lui Mel? întreabă Vicks. Doar tu ai parcat.

— Trebuia să rămânem doar puțin! Era singurul loc liber!

Se poate să am parte de o dimineață mai oribilă de-atât? Pe bune acum.

— O achit eu, promit, le zic.

— Cum ai plătit și pentru hot dogi, nu? pufnește Jesse.

— Hai să mergem, spune Vicks, deschide portiera și împinge în față scaunul din dreapta. Stau eu în spate de data asta.

— Ba nu stai! face Jesse.

Vicks se urcă în spate.

— Tre' să mă-ntind un pic.

Mă urc în față și trântesc portiera. Mai e mult până luni?

Jesse pornește motorul, întoarce și bagă gaz. Pardon, bagă viteză. Îmi pun centura. De câte ori virează, îmi vine să vomit.

M-aștept s-o ia drept spre autostradă, însă chiar înainte să ieșim, trage în parcarea unui Dunkin' Donuts.

— Du-te să ne iei o cutie de brioșe cu afine și trei cafele mari, îmi zice Jesse.

Îmi desfac centura.

— Cum să fie cafeaua?

Vicks stă întinsă pe banchetă cu ochii închiși.

— Neagră, cum a făcut-o natura.

— Două capsule cu frişcă şi două pliculeţe de zahăr, îmi comandă Jesse.

— Vin imediat.

— Stai aşa, Mel, o aud pe Vicks.

— Da?

— Mai bine iei şase brioşe, jumate cu afine şi jumate cu merişoare şi portocale, şi nişte gogoşi. Două împletite cu glazură, două cu gem şi zahăr pudră şi două cu glazură de ciocolată. Fără dulcegării decorative pe ele.

— Bine.

— Să nu uiţi de dulcegăriile alea! Au gogoşi cu ciocolată cu şi fără dulcegării din alea decorative, care sunt nişte porcării.

Vicks îşi pune ochelarii de soare, dând de înţeles că a încheiat orice discuţie.

Aşa că le ascult cuminte. Mi-e prea jenă să zic ceva.

Nu mai e nimeni, aşa că mă duc drept la tejghea, tot repetându-mi ce am de cumpărat. O femeie mai în vârstă, cu şorţ albastru, tocmai îi zice unei tinere de lângă ea:

— I-am zis fiică-mii din Cocoa Beach să vină cu copiii încoace, Harriet o să facă prăpăd azi pe-acolo.

Trei cafele, una neagră...

— Ăă, da, face tânăra, apoi se întoarce spre mine. Cu ce vă servesc?

— Trei cafele, una neagră, celelalte cu de toate.

Şi turui tot restul, conform indicaţiilor lui Vicks.

— Fără nimic pe gogoşi, precizez eu.

Apoi mi-o închipui pe soră-mea lângă mine, întrebându-mă cu ochii cât cepele dacă ştiu câte calorii are o gogoaşă.

— Ah, se poate şi una din astea?

— Asta? mă întreabă femeia ridicând brioşa cu tărâțe pe care i-am arătat-o.

Brioşa turtită, dezumflată, bej, fără pic de grăsime sau carbohidrați şi fără niciun gust.

— Ştiți ce? zic. M-am răzgândit.

— Nicio problemă. Apoi se întoarce spre colega mai în vârstă. Măcar n-o s-avem de-a face cu Harriet pe-aici. N-aș face față anu' ăsta.

Când scotocesc prin geantă după portofel, îmi dau seama că nu-mi găsesc telefonul.

Vai, nu. Caut prin toată geanta... haide, haide. Unde e?

Îmi amintesc vag că am încercat s-o sun pe Vicks azi-noapte, când eram beată moartă.

Probabil l-am uitat acasă la Robbie. Şi n-am de gând să mă întorc acolo.

Fir-ar să fie!

14. JESSE

Ceva nu-i în regulă cu Vicks. Toată dimineața a fost super în vervă, poate lui Mel nu i se pare dubios, însă mie da. Vicks nu e așa de obicei la ora asta, când nici n-a apucat încă să-și termine cafeaua.

— Ai vorbit aseară cu Brady? o întreb, gândindu-mă că poate așa se explică. De-asta ești domnișoara Veselie acuma?

Ies pe șosea, cu brioșa în echilibru în poală.

— Care Brady? zice Vicks râzând.

Mă calcă pe nervi râsul ăsta, parcă-și bate joc de mine — sau de Brady, ceea ce e de-a dreptul aiurea, doar de dragul lui am plecat la drum. Sau cam așa ceva.

Ori poate încă sunt ofticată că s-a purtat așa la petrecere. Că a băut și a flirtat cu băieți în timp ce Mel dormea în camera lui Robbie după ce și-a făcut și ea de cap la greu.

— Brady, prietenul tău, zic. Care te iubește și vrea să te ia de nevastă și cu care, după mult, mult timp, o să-ți pierzi virginitatea? Desigur, după ce o să devii doamna McKane.

N-avusesem de gând să strecor chestia cu „virginita tea" — bine, poate am avut. Poate am vrut să-i reamin tesc — şi ei, şi lui Mel — că viaţa nu-i doar o mega-pe trecere cum şi-ar dori ele. Sau poate sunt răutăcioasă pentru că am bănuieli serioase că Vicks şi Brady n-au stat s-aştepte legământul matrimonial.

— Jesse, te-ai uşchit rău, spune Vicks. Tu chiar crezi...

— Chiar cred ce anume?

Nu răspunde. Când mă uit în oglinda retrovizoare, o văd cum se strâmbă.

— Ce? întreb. *Ce* cred?

— Că o să iau numele de familie al lui Brady? se răsteşte ea la mine. Sau al altui bărbat? Ăă, *nu.* Oi vrea tu să fii proprietatea unui tip, însă eu nu vreau aşa ceva.

— Mamă, da' ce te-ai înfipt în mine!

Acum că am reuşit s-o enervez pe Vicks, regret. Nu prea le am cu certurile astea fără menajamente, în care zici verde-n faţă ce simţi. Îi arunc o privire lui Mel, însă văd că se uită drept în faţă, făcându-se că nu ne aude, gen *La, la, la, nu se-ntâmplă absolut nimic, stau şi mă uit la bunul meu prieten parbrizul.*

— A, şi, iubire, continuă Vicks, dacă vrei să ştii, „virgi nitatea", cum îi zici tu foarte demodat, mi-am pierdut-o cu mult, mult timp în urmă. Aşa că ia-ţi adio de la mica ta fantezie, bine? face ea, fluturându-şi mâna în oglindă. Pa-pa! *Sayonara! Adios!*

Ei, nu trebuia să fie aşa de sarcastică! Inima îmi bate de-mi rupe pieptul, însă habar n-am ce să fac, aşa că muşc ca lumea din brioşă şi rămân cu ea în gură, pentru că nu reuşesc să-mi înghit dumicatul.

— Jesse? face Vicks.

Clatin din cap. N-am nimic să-i zic în momentul ăsta. Fergie cântă libidinos în boxe despre cum se prăbuşeşte Turnul Londrei când trece tipul ei pe la ea, aşa că-i zic lui Mel:

— Nu vrei să schimbi cântecul ăsta porcos? Te rog?

Mel se prinde că a ales o compilaţie muzicală aiurea şi pare să intre în panică.

— Scuze, zice şi se-apucă să butoneze repede pe iPod. Scuze!

În maşină se revarsă alt cântec: *Let's Get It On*, de Marvin Gaye. Îmi pică faţa, şi Mel se sufocă.

— Nu, stai! se bâlbâie ea. N-am vrut, stai!

— *Fix* de-asta nu ţi-am zis, îmi spune Vicks, deşi n-are niciun drept, doar mi-a închis deja gura, aşa că n-are de ce să se ia din nou de mine. Pentru că te crizezi pentru toate tâmpeniile. Pentru că mi-ai fi făcut morală că sexul înainte de căsătorie e un păcat de *moarte*. Recunoaşte!

Where Is the Love de Elvis Costello urmează după *Let's Get It On*. Ştiu cântecul. L-a pus Penn odată în maşină când ne-a luat pe mine şi pe Vicks. E un cântec frumos şi trist, despre adevăr, iertare şi cum e când vrei să ştii ce se-ascunde în inima ta. Numai că n-am dispoziţia necesară să mă bucur de el.

— Poate da, poate nu, acuma nu mai avem cum să ştim, zic cu o voce piţigăiată.

— Of, *Doamne*, face Vicks, de parcă o obosesc îngrozitor.

De parcă eu sunt problema, deşi nu mi-a dat nicio şansă. Nici măcar n-a *încercat* să-mi zică: „Eu şi Brady... şi a fost ceva special... şi ştiu că credinţa ta nu aprobă aşa ceva, numai că, Jesse, *sunt îndrăgostită de băiatul ăsta*!"

— Hai s-o lăsăm baltă, bine? face ea.

— Bine, zic.

Poate nu ştie, însă aş putea să-i zic câte ceva despre „unde e dragostea" asta. Aş putea să-i zic că ştiu din in stinct că Brady e băiat bun, cu totul altfel decât R.D. şi ceilalţi rataţi cu care iese maică-mea, care n-ar săruta-o nici într-o mie de ani tandru când merg la film şi nu i-ar zice „pentru iubita mea, orice" dacă l-ar ruga să se ducă să-i mai ia o cutie de popcorn fix când urmează partea cea mai palpitantă a filmului.

— Oricum, nu ştiu de ce faci pe inocenta, mormăie mai departe. Te-am rugat să vii la centul de planificare familială cu mine.

— Deşi *ştiai* că nu pot, pentru că acolo doar te...

Mă întrerup, dându-mi seama că dacă aduc vorba de practici sexuale imorale între adolescenţi o să-i dau de gol propria poziţie în povestea asta.

Cu inima grea, îmi mai dau seama de o chestie. Cred că de fapt a încercat să-mi zică de ea şi Brady. Bine, hai să zicem că da. Era înainte să treacă la fapte (cel puţin, sper că era înainte să treacă la fapte), însă când m-a rugat să merg cu ea acolo, a găsit o cale să atace subiectul ăsta ca între prietene.

Şi eu ce-am făcut? Am respins-o pur şi simplu şi de-atunci nici n-am mai vorbit sincer şi deschis despre asta.

„În cel mai bun caz, eşti un laş fără milă", îşi cântă Costello melodia de jale. „În cel mai rău caz, eşti un ipocrit bun de nimic."

Mă uit pe furiş la Mel. Tre' să ştiu cum ia chestia asta. S-a ghemuit pe scaunul de vinil, strângând la piept iPodul ca pe un ursuleţ de pluş, iar după moacă îmi dau seama că mă crede nesimţită.

— Ce mare chestie? spune Vicks. E doar sex.

Mi se rupe. Bag viteză ca să depăşesc un Pontiac alb şi Mel îşi varsă cafeaua pe pantalonii scumpi — minunat. Încă un motiv să mă urască. Numai că Mel se ghemuleşte mai bine şi ascunde pata cu mâna. De ce? Pentru că-s Habotnica Ciudată care nu merită să afle secretele celorlalţi şi care terorizează fetele bogate, în şorturi de milioane ca ea.

Am în mână ceva lipicios — resturile afurisitei de brioşe. Mă strâmb şi o arunc pe geam.

15. VICKS

Sunt o proastă, Brady e un prost, berea e o prostie.

Nu pot deloc să zic că mă doare în cur de toată lumea la ora asta.

Sunt doar o tipă rea, rea, rea.

Sunt un om rău. Cum am putut să fiu aşa o ştoarfă cu Jesse? Iar azi-noapte — bleah. Mel e cel mai drăguţ omuleţ din lume, iar eu mă arunc pe tipul de care-i place ei. Ce prietenă face una ca asta?

Slavă Domnului că Marco m-a împins cât colo şi a ieşit din piscină, altfel aş mai avea câteva regrete în plus.

Două luni n-o să mai pun gura pe bere. Eu şi berea nu prea ne înţelegem.

Din cauza ei nu mă mai înţeleg cu prietenele mele.

Din cauza ei nu mă mai înţeleg nici pe mine.

Mă-ntreb dacă nu cumva sunt încă un pic beată. Poate aşa s-ar explica de ce mă port cum mă port. Ştiu că ar trebui să-i zic lui Jesse să întoarcă şi s-o luăm înapoi spre Niceville, acum că nu mai am prieten, însă nu ştiu cum se face, dar nu reuşesc să deschid gura.

Când îmi vibrează telefonul, simt un val de adrenalină. Deja am ignorat două apeluri de la Brady azi-dimineață — sigur, acum că ne-am despărțit, tipul și-a amintit dintr-odată numărul meu. Ei bine, acum că are chef să vorbim, n-am de gând să-i fac pur și simplu pe plac.

Ezit câteva clipe și deschid telefonul. Nu vreau să fie Brady.

Ba, de fapt, vreau. Vreau.

Nu vreau.

Ba vreau.

Mă uit să văd cine sună. Număr necunoscut. Poate mă sună Brady de la un telefon din holul căminului sau de pe telefonul vreunui amic, cine știe? Răspund.

— Alo?

— Vicks, Dotty de la Waffle la telefon.

— Bună, Dotty.

De ce mă sună? Nu m-a mai sunat niciodată. Probabil a luat numărul de pe fișa angajaților.

— Ce s-a întâmplat?

— Vorbești cu Dotty? întreabă Mel, întorcându-se în scaunul din față. Abe a găsit pe cineva să-mi facă tura? Întreab-o dac-a găsit pe cineva.

— Aoleu, Mel, zice Jesse, n-ai găsit pe nimeni să-ți acopere turele?

— I-am lăsat lui Abe un bilet că nu vin la muncă, explică Mel.

— Ia liniște puțin, fetelor! mă răstesc la ele. Scuze, Dotty, Mel întreabă dacă a găsit Abe pe cineva să-i acopere turele.

— A apărut Pearl în ultima clipă, așa că nu cred c-a dat-o afară, răspunde Dotty. Numai că Abe a făcut spume, îți zic. Apoi continuă pe alt ton: Ascultă, Vicks, unde ești?

— Nu ştiu, pe o şosea de lângă Gainesville. De ce?

— Jesse e cu tine? mă întreabă.

— Ce vrea? mă-ntreabă Jesse, întorcându-se o clipă spre mine.

— Da, îi zic lui Dotty şi-i fac semn lui Jesse să tacă.

— Jesse a luat maşina maică-sii, spune Dotty.

— Da, ştiu, zic. Chiar acum mă bucur de grandiosul Opel. A fost un gest drăguţ din partea doamnei Fix să ni-l lase pe mână.

Maşina face iute la dreapta, zboară peste un hârtop şi se izbeşte zdravăn de şosea.

— Iisuse, exclam. Ai grijă!

Când îmi pun iar telefonul la ureche, Dotty vorbeşte mai departe:

— ... acum că vine şi Harriet, de-asta te-am sunat. N-a fost şi nu l-a lăsat, şi e al naibii de îngrijorată...

— Hă? fac eu.

— Twyla nu i-a dat maşina lui Jesse. Jesse a luat-o fără să ceară voie.

Stai că nu pricep.

— Ce-a făcut?

Dotty spune cu tristeţe:

— A venit Twyla pe la Waffle azi-dimineaţă, supărată nevoie mare. Jesse nici măcar n-a lăsat un bilet.

Nu-mi vine să cred.

Sfânta Jesse. A luat maşina şi-a plecat din oraş fără să-i zică maică-sii? Şi m-a vârât şi pe mine în povestea asta?

— Aşa că zi-i s-o sune pe maică-sa, m-ai înţeles? spune Dotty. Îşi face griji de nu mai poate.

— Da, o să-i zic, spun şi atunci observ în ce hal şi-a încordat Jesse umerii, la volanul maşinii, tot rulând pe şosea naiba ştie încotro.

Îmi iau telefonul de la ureche şi-nchid clapeta. Până la urmă poate nu-s eu cea mai rea din maşina asta.

Mincinoasa.

Mincinoasa.

Bine, n-ai decât să dispari cu maşina dacă eşti supărată pe maică-ta şi te chinui să ieşi din pasa proastă în care ai căzut de când ai început să te porți aşa de aiurea cu toată lumea. Nu zic că-i OK să furi maşini, însă, dă-o naibii, Jesse atâta a făcut pe pura şi nevinovata de când am plecat, nu tu bere, nu tu flirt, virginitate încoace şi-ncolo. Cum poate să se poarte aşa când s-a cărat cu hârbul ăsta şi maică-sa îşi face griji şi e supărată din cauza ei? Cum de şi-a tras atâtea aere de nici nu mai vorbea cu mine şi a făcut pe martira aseară la petrecere, când, de fapt, a furat căcatul ăsta de maşină?

— Ia uite, face Jesse vorbind cu Mel şi-i arată ceva prin parbriz. Un pelican — îl vezi?

Vorbeşte agitat şi piţigăiat, parcă n-ar fi ea, şi-atunci îmi zic: *Mda, acuma te-au apucat emoţiile, nu?*

Aşa şi trebuie. Mincinoasa. Şi nici măcar nu e un afurisit de pelican. E un corb de mare. Când eram mică aveam un atlas cu păsările din Florida şi mă uitam mereu la poze.

— Nu e, zic.

— Ce nu e?

— Nu e pelican, îi zic.

— Sigur că e, spune ea înghiţind în sec.

— Nu, e un corb de mare. Ştii, nu ai *tot timpul* dreptate. Nu eşti perfectă chiar *tot timpul.*

Jesse se întunecă o clipă la faţă — acum ştie sigur ce mi-a zis Dotty. Îmi dau seama. Abia îşi trage sufletul vorbind cu Mel.

— Ba e un pelican. Vezi ce aripi lungi are? Şi guşa de sub cioc?

— Ba *nu* e un pelican, i-o tai eu. Şi să ştii că mergi prea repede. Habar n-ai unde suntem, aşa-i? Lasă, nu te obosi să răspunzi, de unde ştim că nu ne minţi?

Maşina iese de pe şosea şi frânează brusc, aşa că mă agăţ de scaunul lui Mel.

— Jesse? chiţăie Mel.

Ne zguduim bine când se opreşte maşina.

— Ce dracu' faci? ţip la ea.

Jesse se dă jos, cu o faţă crispată şi speriată. Îşi dă scaunul mai în faţă şi face un pas în spate, de parcă mă invită să cobor.

— N-ai decât să treci tu la volan! îmi zice. Dacă tot crezi că sunt aşa un dezastru!

Cobor din maşină, păşind peste paharele goale de cafea şi cutia cu gogoşi.

— Ai furat maşina maică-tii? o iau din scurt când suntem faţă în faţă.

Jesse începe să se bâlbâie.

— Ai furat-o? insist eu.

— *Nu*, spune Jesse. Dă-o-ncolo, drept cine mă iei?

Mă uit la ea fără să zic nimic.

— Am *împrumutat-o*, continuă ea. Cheile erau pe blatul din bucătărie!

— Să nu furi, mă răstesc la ea. Nu-i una dintre cele zece porunci?

— De ce îmi scoţi ochii în halul ăsta? face ea. Tu eşti o păcătoasă. Nu eu!

Ce? Ştiam că aşa mă crede uneori, dar nu mi-am închipuit niciodată c-o să mi-o trântească în faţă.

— N-ai niciun drept să mă iei cu din astea, îi zic încruntându-mă. Nu eu mi-am însuşit bunul altcuiva şi am lăsat omul ăla să înnebunească de griji. Eu doar m-am culcat cu prietenul meu. A fost de comun acord şi ne-am protejat. Nimeni n-a avut de suferit.

— Da, bine, dar... dar...

— Eşti aşa o ipocrită. Îmi faci silă.

— Doar nu ți-am furat nimic, de ce faci atâta caz? mă întreabă Jesse. Parcă te-am trădat sau ceva!

— Pentru că m-ai trădat, îi zic. Trebuia să fim sincere. Nu una zicem şi alta facem.

Pe capota Opelului se sparge o picătură de ploaie. Apoi cade o rafală întreagă, *plic, plic, plic.*

Îi arăt bancheta din spate.

— Vrei să conduc eu? Bine. Urcă-te, trec eu la volan.

Spre mirarea mea, Jesse se conformează fără să mai zică nimic. Împing la loc scaunul şi mă aşez la volan.

— Pe naiba e pelican, zic, trântind portiera.

16. MEL

Super! Nu doar că mi-am pierdut telefonul şi am fost complice fără ştirea mea la furt, acuma mai sunt şi silită să călătoresc în maşina furată cu doi oameni care se ceartă non-stop.

Urăsc să le văd certându-se.

Pe Jesse şi Vicks le-am întâlnit când îmi căutam de lucru undeva unde să nu-l am pe taică-meu şef. Purtau cămăşile alb cu gri şi papionul uniformei de la Waffle, iar Jesse o trăgea pe Vicks de mână prin restaurant stricându-se de râs. Am hotărât pe loc că n-ar fi aşa rău să lucrez la Waffle.

M-am bucurat mult să văd două fete care s-au împrietenit pentru că au mai multe în comun decât acelaşi model de cojoc de iarnă.

Oare se poate să n-aibă de fapt nimic în comun?

Nu. Nu se poate. Doar se iubesc. Au nevoie una de alta. Nu trebuie decât să-şi ceară scuze amândouă şi să meargă mai departe.

Derulez lista de cântece de pe iPod ca să găsesc o anume melodie de Feist şi apăs pe *play*.

Îmi pare rău...

O, da. Cum să nu le pară rău dacă ascultă cântecul ăsta? E imposibil!

...Când am ştiut că am greşit...

Vicks conduce blazată doar cu o mână. Jesse se uită pe geam în spate. De ce nu-şi cer scuze şi gata?

Poate e prea discret. Îmi trebuie ceva mai dansabil, să le pună sângele în mişcare.

Aha! Ştiu! Dau de *Miami* a lui Will Smith şi apăs pe *play*. O, da. Haideți, mergem la Miami!

Ne distrăm în oraşul unde-i cald şi bine,
Toată noaptea stăm pe plajă şi dansăm cât ne ține.

Nicio reacție, doar Jesse oftează adânc.

— Mai avem prăjiturele din alea cu ciocolată? întreabă Vicks de parcă nici n-ar auzi muzica. Ei, lasă, oricum mi-a pierit pofta.

Pofta de distracție, evident.

Distracție! Asta e! Trecem la planul C. Ce proastă sunt, cum de nu mi-a venit ideea până acum? Alt cântec la rând, un cântec fantastic. Clasic. Dau mai tare când se aude vocea de copil al lui Cyndi Lauper — *Mă-ntorc acasă în toiul nopții...*

Încep să mă bâțâi în scaun numai un pic, cum poți să nu dansezi când auzi melodia asta?

— *Dar fetele vor să se distreze*, cânt eu, *o, fetele...*

— Jesse nu vrea, face Vicks. Alte fete, mai zic. De exemplu, eu. Mie îmi place *la nebunie* să mă distrez.

Mă uit pe furiş în spate la Jesse, care are o mutră chinuită. Apoi mă uit la Vicks, care nu pare nici ea prea fericită.

Apăs pe *stop*.

Trag de şort, care mi s-a ridicat cam tare pe coapse. Îmi jupoi buzele crăpate.

Trebuie neapărat să fac *ceva*. Nu putem să mergem aşa la infinit, de parcă ni s-au înecat toate corăbiile, pe arşiţa asta cumplită.

Arşiţă! Vremea! Doar a mers de minune subiectul ăsta ieri, când am stat afară cu...

Nu, mi-o taie creierul.

Aşa că aici mă opresc.

Oricum, vremea e... vreme. E un subiect polivalent.

— Aşa deci, încep, e groaznic de cald, nu?

— Suntem în *Florida*, îmi aminteşte Vicks.

Jesse oftează iar din rărunchi.

— Stă să plouă.

— Pe bune? fac eu.

Când mă uit prin parbriz observ că într-adevăr s-au strâns o mulţime de nori negri pe cer.

— Tre' să ne păstrăm optimismul, zic, încercând să par veselă. Ah! Ştiu un cântec numai bun. Băgăm un *Walking on Sunshine*, fetelor? Derulez lista şi apăs pe *play*. Încep să cânt şi eu de cum începe melodia.

Jesse se întoarce spre mine cu o expresie jalnică.

— Mel, vrei, te rog, să-l închizi? Mă doare capul de mor.

Apăs pe buton şi mă las moale în scaun.

Mi-e dor de zăpadă.

17. VICKS

În Florida când plouă se-ntâmplă o chestie. Câteva minute doar ţârâie slab, după care cerul se face dintr-odată negru şi, pe nesimţite, te pomeneşti inundată de un ditamai şuvoiul de apă. Nici măcar nu se răceşte vremea, apa poate fi caldă. Tot toarnă şi toarnă, de uiţi c-a fost vreodată soare. Uiţi că mai de dimineaţă era soare, de te-a încins până ai căutat cu disperare o încăpere cu aer condiţionat, te-a bătut în cap până n-ai mai putut să-ţi ţii ochii deschişi şi ţi-ai pus ochelarii de soare. Parcă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea, e întuneric pe lume şi zgomot, nu se aude decât ţiuitul cauciucurilor prin băltoace. Ne târâm prin puhoiul de apă care pare să nu se mai termine, inundând fâşia asta golaşă de asfalt unde ne-a adus Jesse. Habar n-am pe ce şosea suntem, însă când zăresc o autostradă, sau ceva ce pare o autostradă, cu un indicator pe care scrie SUD, o iau într-acolo.

Nu conduc prea grozav. Frate-meu, care m-a învăţat, îmi zicea tot timpul: „conduci ca o fată" — lui i se părea cea mai usturătoare insultă dintre toate. Atunci

i-o întorceam pe loc: „Atunci fetele conduc superb, doar vezi că am super-tehnică, aşa că mă pupi undeva" Sau „Mulţumesc foarte mult, aşa ştiu c-o să-mi iau carnet din prima" Însă răutăţile lui m-au cam derutat când învăţam să conduc, mereu râdea de mine când parcam şi-mi spunea că prea mă uit peste umăr şi n-ar trebui să mă sinchisesc atâta că nu văd în unghiul mort. Mi-am luat carnetul, ce-i drept, însă partea cu super-tehnica era doar de ochii lumii. N-apuc niciodată să conduc maşinile alor mei pentru că mereu are nevoie unul dintre ei de ea, iar când sunt la volan mă apucă emoţiile, tot auzindu-l pe Tully tachinându-mă: „Of, Vicks, nu mai fi ca toate femeile acuma, treci odată pe banda cealaltă!"

Însă nu vreau să creadă Jesse şi Mel că n-aş fi o şoferiţă superdotată — mai ales că Jesse conduce enervant de bine. De obicei. Şi nu vreau să arăt că nu ştiu unde suntem, pentru că nu vreau s-o descos pe Jesse pe unde-a luat-o sau n-a luat-o. Şi-aşa nu mai trebuie să ajungem la Miami pentru că Brady nu vrea să mă vadă şi nici eu nu vreau să-l văd pe Brady, aşa că ce mai contează pe unde o luăm?

Nimeni nu spune nimic. Doar ascultăm ploaia ce răpăie în parbriz, încât ştergătoarele leneşe nu prea mai fac faţă.

Minunat. Un punct de taxare. Nu scrie nicăieri cât ai de plătit, tre' să ajungi lângă cutia aia de metal şi să te cauţi atunci de bani, până când şoferul din spatele tău se enervează că te mişti prea încet. Oricum nu mi-au mai rămas decât trei dolari după ce mi-am luat ieri hot dogul.

— Tre' să plătim taxa, zic ca s-o fac atentă pe Mel.

După ce-am pus-o să ne ia gogoşi azi-dimineaţă, pare să se fi prins cum stă treaba şi-mi întinde cincizeci de cenţi din buzunarul cu mărunţiş. Plouă aşa de rău, că nu

încerc să cobor geamul decât când ajungem sub acoperişul staţiei de taxare.

Aaaa, s-a blocat geamul.

— Trage-i un pumn sub mâner, îmi zice Jesse din spate.

Mi-o zice de parcă ar trebui să ştiu deja.

Îi trag un pumn.

Tot nu coboară.

— *Nu*, tre' să-l zgâlţâi un pic înainte să învârţi de mâner.

Încerc. N-am noroc.

Un tip în ditamai camionul a tras în spatele meu şi mă claxonează.

— Nu, tre' să-i tragi una şi să-l zgâlţâi imediat, fără nicio pauză.

Trag un pumn, zgâlţâi mânerul şi învârt. Geamul coboară. Însă suntem prea departe de recipientul ăla de metal unde tre' să arunci monedele. Şi cu stânga nu sunt în stare să fac nimic. Pe bune. Tully şi Jay mă iau la mişto non-stop. „Pasează la stânga lui Vicks", le zic tovarăşilor când jucăm baschet. „N-o să intercepteze în veci." Şi la bucătărie la Waffle House se vede. T-Bone poate să toarne clătite cu stânga şi să întoarcă ouăle ochiuri cu dreapta. Pe mine n-o să mă vezi.

Taxa e cincizeci de cenţi. Arunc prima monedă de douăşcinci spre cutie. Nimereşte pe asfalt. La naiba!

Îmi desfac centura, deschid portiera şi mă uit pe jos după bănuţ.

Ia-l de unde nu-i.

— Aruncă altul, îmi zice Mel şi-mi mai întinde o monedă, cu ochii la camionul din spate. Nu contează.

Cum de-i atât de calmă?

Închid portiera şi mai azvârl o monedă, nimerind de data asta. Numai că a treia se izbeşte de margine şi sare cât colo. Mă trec toate apele.

Tipul din spate iar ne claxonează.

La naiba!

Deschid iar portiera şi mă uit pe jos după monedele pierdute. Unde s-au dus? Nu le văd nicăieri. Doar asfalt şi câteva mucuri de ţigară. Or fi nimerit sub roţi?

Bip. BIIP.

Nu-i mai cer lui Mel încă douăzeci şi cinci de cenţi. A zis ea că ne face cinste, însă e altceva când îi tot dai monede cuiva care le azvârle în mijlocul şoselei ca idioata. Aşa că cobor, mă pun în patru labe şi mă uit pe sub maşină.

Bip. BIIP.

Nu mai suport. Mă urc iar în maşină, trântesc portiera, mă-nfig în acceleraţie şi o iau din loc pe roşu.

— Ce *faci*? urlă Jesse la mine. Nu poţi să treci fără să plăteşti!

— M-a tot claxonat tipul ăla, îi explic.

La naiba! Poate avea dreptate Tully când zicea că fetele conduc aiurea şi poate chiar mă tem de camioane. Ce mama naibii, nici nu-s în stare să arunc un bănuţ în cutia de taxare.

— Opreşte şi trage pe dreapta, îmi ordonă Jesse.

Mă conformez chiar dacă am ajuns iar în şuvoiul de apă. Tipul cu camionul care ne-a claxonat trece pe lângă noi.

— De când ai început să treci ilegal prin punctele de taxare, Vicks? urlă Jesse la mine. Ce-i în capul tău?

— Am încercat să plătim, zic. În loc de două monede de douăzeci şi cinci de cenţi am lăsat trei.

— Da, numai că nu-s în cutie! se răţoieşte ea la mine. O să primesc amendă! O să avem şi mai multe probleme. Dacă sună maică-mea la poliţie şi declară maşina furată, acuma că ne-au luat numărul?

— Am încercat să plătesc taxa, zic. N-am făcut-o intenționat. Mă tot claxona tipul ăla.

Și mie mi-e jenă când m-aud.

— Uite cum facem, spune Mel calm. Hai să ne-ntoarcem acum și să plătim.

— Nu pot să dau înapoi pe autostradă! țip eu. Nu văd nimic. O să intre cineva în mine când dau cu spatele!

— Păi, dacă te duci pe jos să plăteşti n-o să ştie pentru ce maşină, spune Jesse.

— Poți să te fotografiezi pe telefon, spune Mel. Fotografiezi mașina și apoi pe tine plătind și așa ai dovada că te-ai întors să plăteşti când îți trimit amenda.

— Pe ce lume trăieşti? îi zic. Nu am cameră pe telefon.

— Ah, face Mel încurcată.

— Tu ai? o întreb. Hai să fotografiem cu al tău.

— Mi-am pierdut telefonul, spune Mel.

Când s-a întâmplat una ca asta?

Jesse gâfâie de-acum.

— Nu se poate să primesc două amenzi în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Și-așa mă omoară maică-mea.

Lui Mel îi vine altă idee.

— Știu! O să ne folosim de camera de supraveghere!

— Cum? întreb.

— Dăm fuga să găsim camera, ne uităm drept în ea, arătăm un carton mic cu numărul mașinii și băgăm o monedă în cutie.

— Da' măcar avem vreo monedă? întreb.

Mel caută în portofel și-mi dă trei monede de cinci cenți și una de zece. Jesse găsește un caiet și scrie cu ruj pe o foaie numărul mașinii.

Pun totul în buzunar și cobor în ploaia torențială.

Când mă urc la volan se lasă iar tăcerea. Mel s-a gândit să aşeze un prosop pe scaunul meu, însă sunt udă până la piele şi m-a apucat tremuriciul, nici nu văd drumul ca lumea.

— Tre' să mai mănânc o gogoaşă, zic, chiorându-mă prin parbriz.

— Şi eu, spune Mel. Vă rog eu, aţi putea să declaraţi armistiţiu şi să mâncăm gogoşi câteva minute fără să vă mai certaţi?

— Bine, spune Jesse.

Dacă ea poate să se învoiască, eu de ce să nu pot?

— Bine, zic.

Jesse ne întinde gogoşile din spate şi mâncăm toate trei, în timp ce conduc cu şaişpe kilometri pe oră prin furtună.

— Vreţi să jucăm ceva? ne întreabă Mel.

— Ce să jucăm? întreb.

— Ăă... asociaţii libere?

— Explică-ne cum e.

— Eu zic un cuvânt, după care Jesse zice primul cuvânt care-i trece prin cap, după care zici şi tu primul cuvânt care-ţi vine şi tot aşa.

— Da, bine, spune Jesse.

— Pot să încep eu? întreb.

— Sigur.

— Gogoaşă, încep.

— Înfuriată, face Mel.

— Lipicioasă, face Jesse.

— Nu, Jesse, întrerupe Mel jocul. Te-ai gândit tot la *gogoaşă*. Tre' să ţi-o scoţi din minte şi să te gândeşti doar la *înfuriată*.

— Bine, spune Jesse. Pardon, hai s-o luăm de la capăt.

— Gogoașă — eu.

— Fierbinte — Mel.

— Căință — Jesse.

— Regret — eu.

— Sticle de punci, spune Mel. Da, bine, sunt trei cuvinte, dar e jocul meu, așa că eu dictez regulile.

— Oho, sticle de punci, ai? Cum de ți-a trecut așa ceva prin cap? întreb.

— Din păcate, azi-noapte n-a fost prima oară când am băut prea mult, spune Mel muşcându-şi buza.

— O să ne povesteşti şi nouă ce s-a întâmplat? întreb.

— Nu, râde ea. Acum jucăm un joc! Jesse, e rândul tău. Sticle de punci.

— Respirație puturoasă, face Jesse.

— Usturoi, zic.

— Vampiri, face Mel.

— Dinți, zice Jesse.

— Muşcături pe gât, zic eu.

— Plasturi, face Mel.

— Doar nu ți-ai lipit un plasture acolo! țip eu.

— A trebuit! Sărea în ochi, mărturiseşte Mel. Oricum, s-a întâmplat doar o dată.

— Hai să continuăm, spune Jesse. Apă oxigenată.

— Păr, zic.

— Chiar ți-ai oxigenat părul? mă întreabă Mel. Am auzit că nu-i face deloc bine.

— Am încercat, îi spun. Însă n-a mers. Până la urmă s-a decolorat inegal deşi am ținut soluția de două ori mai mult decât scria pe cutie.

— Uau, face ea trecându-şi degetele prin pletele castanii. Eu n-aş avea curaj.

— E doar păr, îi zic. Creşte la loc.

Se lasă tăcerea.

— Fetelor, zic într-un sfârşit, îmi pare rău că am dat-o-n bară când cu taxa.

— Nu-i nimic, mormăie Jesse. Îmi pare rău că am furat maşina.

Îmi vibrează telefonul. Mergem cu şaişpe kilometri pe oră şi pot să-mi dau seama că nu e Brady. E un număr din Niceville pe care nu-l ştiu. Răspund.

— Alo?

— Victoria la telefon?

— Depinde cine sună.

— La telefon Twyla Fix, mama lui Jesse.

— Bună ziua, doamnă Fix, zic.

Deşi probabil că moare de nervi, vorbeşte cu aceeaşi intonaţie melodioasă pe care i-o ştiu de la Waffle House, de se fâstâceşte Abe când o aude. Mă tentează să-i pasez telefonul lui Jesse, încă mai sunt supărată pe ea, nu contează jocul de adineauri. Însă când mă uit peste umăr o văd dând disperată din mâini — nu vrea, nu poate să vorbească cu mama ei — şi chiar dacă m-a făcut păcătoasă de la obraz, tot e prietena mea cea mai bună.

— Jesse e cu tine? mă întreabă doamna Fix. Tre' să vorbesc neapărat cu ea.

— A, tocmai s-a dus să cumpere ceva cu prietena noastră Mel, o ştiţi, recepţionera de la Waffle? Şi prietenul meu Brady, mint pe un ton de şcolăriţă cuminte şi silitoare. Brady ne face turul campusului.

— Unde sunteţi?

— Ştiţi că Brady învaţă la Universitatea din Miami, v-am zis când am fost la Applebee's cu Jesse? Joacă în

echipa universitară de fotbal şi studiază antropologia, zic ca să sune cât mai respectabil. O să mâncăm în aer liber, pe malul oceanului, dacă o să fie vreme frumoasă. Minunat, nu, doamnă Fix?

— Şi vă descurcaţi cu maşina pe furtună? mă întreabă. Unde dormiţi?

— Suntem bine. Am tras la un hotel vizavi de campus, îi zic, cu bani de la părinţii lui Mel. Are cardul la ea şi tot. Nu vă faceţi griji, e un hotel bun, curat. Acolo stau părinţii veniţi să-şi vadă copiii la colegiu.

— Trebuie neapărat să vorbesc cu Jesse. Ştii când se întoarce?

— E ceva până la magazinul de unde s-au dus să ia sandviciuri. Îi ia vreo jumătate de oră, o oră să se întoarcă. Pot să-i zic să vă sune.

— Ştii că nici n-am cu ce să merg la muncă? spune doamna Fix pe un ton de-acum enervat. Ştii că a trebuit să mă plimb cu autobuzul prin tot oraşul ca să o caut, aşa că am întârziat şi mi-au tăiat o oră din program? Ştii că de-abia dac-am dormit azi-noapte, tot aşteptând să se întoarcă ea?

— Nu, doamnă, spun. Nu ştiam. Îmi pare foarte, foarte rău dacă v-am făcut probleme. Ştiţi, eu m-am rugat de ea să mă ducă cu maşina să-l văd pe Brady. Mi-e tare dor de el de când a plecat la colegiu, aşa că m-am tot rugat de ea să mă ducă până aici. Jesse e o prietenă foarte loială, doamnă Fix. Puteţi să vă mândriţi cu ea. Şi-a luat liber ca să mă ajute şi tot.

Mel chicoteşte cu nasul în tricou şi Jesse se uită pe geam cu mâna la gură, de parcă e dezastru.

— Păi, să ştii că nu-s deloc mulţumită, spune doamna Fix. Mă înţelegi, nu, Vicks?

— A, sigur că da, zic. Însă serios că e vina mea pentru tot. Îmi era aşa de dor de prietenul meu, nu mai rezistam, trebuia neapărat să-l văd. Ştiţi cum e, nu-i aşa?

Mă fac eu că mint, dar e adevărat.

Doamna Fix oftează pe fir. Aud cum latră un câine.

— Mi s-a terminat pauza, spune. Tre' să închid. Eşti tânără şi îndrăgostită, continuă ea după o scurtă tăcere.

— Da, doamnă, spun înghiţind un nod dureros.

— Prima dragoste e minunată, zice ea. Să nu uiţi cât de preţioasă e, m-auzi?

— Sigur nu uit.

Înainte m-am chinuit să-mi înăbuş râsul, însă acum mă chinui să nu mă bufnească plânsul.

— Spune-i lui Jesse să mă sune cum se-ntoarce.

— Îi spun, zic.

Doamna Fix închide, şi mă şterg la ochi cu poalele tricoului ud.

— Ai scăpat de ea cel puţin vreo două ore, îi zic lui Jesse.

— Îţi rămân datoare, spune ea.

— Îmi eşti datoare vândută, zic. Hei, aveţi nişte apă?

— Glumeşti, nu? spune Jesse arătând pe geam la ploaia torenţială.

— Hei, mi-e sete, zic. E solicitant să minţi ca să-ţi acoperi prietenele.

De fapt vreau să scap de nodul din gât.

Mel caută pe jos pe lângă scaunul din faţă şi clatină din cap.

— O fi ceva prin spate?

— Doar o sticlă de suc de portocale pe jumătate goală care stă aici de ieri, anunţă Jesse.

— Ce scârbos!

— N-avem de unde să cumpărăm? întreabă Mel.

— Nee, nu văd decât ploaie şi iar ploaie. Şi încă nişte ploaie, îi răspund. Măcar nu-i niciun uragan prin zonă.

— La ce literă au ajuns? G? se întreabă Jesse.

— Nee, Greg a trecut pe coastă acum câteva săptămâni. N-a ajuns pe continent. Acum suntem la litera H.

— Ăă, fetelor, se bagă Mel în discuţie. Se poate să existe un uragan cu numele de Harriet?

— Sigur, spune Jesse. Numele sunt în ordine alfabetică. Aşa că următorul o să fie Harriet sau Helen. Cam aşa ceva.

— Vânzătoarele de la Dunkin' Donuts vorbeau de o Harriet, spune Mel. Au zis c-a luat-o spre Cocoa Beach şi voiau să-şi ştie rudele plecate din oraş. Numai că am crezut...

— Suntem în plin uragan? o întrerup eu.

— Mel, spune Jesse serios. Vrei să zici că ştiai că o s-o luăm cu maşina printr-un uragan şi nu ne-ai zis nimic?

— Nu mi-am dat seama despre ce vorbeau acolo, ne lămureşte Mel. Am crezut că vorbesc de vreo verişoară sau vreo mătuşă afurisită sau mai ştiu eu cine. Tuşa Harriet, spaima familiei.

— Eşti total pe dinafară, geme Jesse. E periculos. Case întregi sunt rase de pe faţa pământului. Se inundă cartiere întregi. Tu de Katrina ai auzit?

Mel începe să dea din pleoape de parcă e gata să izbucnească în lacrimi.

— Îmi pare rău, spune. Nu mi-am dat seama.

— Tre' să ieşim de pe şosea, spune Jesse. Nu putem să mergem mai departe cu maşina pe vremea asta.

Asta vreau şi eu, numai că plouă aşa de rău, că nu văd decât la câţiva metri în faţă, iar prin capota Opelului începe să picure apa.

18. MEL

Fiecare picătură de ploaie se izbeşte ca o bombiţă în parbrizul aburit al maşinii, iar explozia stârneşte un cerculeţ de apă. *Bum!* N-am mai văzut să plouă cu picături atât de cenuşii şi de duşmănoase. Sunt peste tot. Parc-ai fi scufundată în apă cu ochii deschişi. Ce gogomănie că n-am fost atentă la ce discutau vânzătoarele de la Dunkin' Donuts. Dar de unde era să ştiu?

Jesse s-a pus pe mijloc, pe marginea banchetei, aşa că practic s-a îngrămădit în faţă, între noi.

— Vicks, ieşi de pe şosea.

Mâinile lui Vicks stau crispate şi golite de sânge de-o parte şi de alta a volanului. Tot clatină din cap încontinuu.

— Şi unde să mă duc? Nici nu ştiu unde sunt.

Conduce cu vreo trei kilometri la oră. Ştergătoarele de-abia dacă mai mişcă pe parbriz, se poticnesc când într-o parte, când în alta.

Pe cer răsună un tunet şi parcă se scutură toată şoseaua. Urmează un fulger. Îmi ţin respiraţia când se

luminează cerul şi, preţ de-o clipă, zărim şuvoiul de apă ce se prăvăleşte peste tot. Apoi iar se-ntunecă şi o rafală de vânt izbeşte Opelul pe partea dinspre mine. Parc-am fi în toiul nopţii, nu la unşpe dimineaţa.

Mă chinui să văd ceva pe geamul aburit.

— Ăă, mergi drept înainte, mă uit eu după un indicator ceva.

Jesse întinde mâna şi o mângâie pe Vicks pe umăr.

— Ia-o încet, îi zice cu blândeţe, de parc-ar adormi un bebeluş. Drept înainte, încet. Sigur o să putem să oprim undeva.

Mergem mai departe. Nimeni nu spune nimic. Nu se aude decât ploaia care răpăie în maşină.

— Vreţi să mai jucăm o rundă de asociaţii libere? întreb ca să-mi mai liniştesc bătăile inimii. Mă întorc în spate spre Jesse. Unde am rămas? La apă oxigenată?

— Mel, te rog, spune Vicks, nu acum.

— Scuze.

— Trebuia să ne zici de uragan, Mel, spune Vicks într-un final. A fost iresponsabil din partea ta că nu ne-ai zis nimic.

— Îmi pare rău, zic iar, făcându-mă mică în scaun, cu sângele năvălindu-mi în obraji. Sincer n-am ştiut.

Încerc să intru cu totul în scaun, însă nu mă lasă. Ochii mi s-au umezit, minunat, aşa că mă-ntorc spre geam. Mi s-a pus un nod în gât. Mă uit la geam, urmărind cum stropii mari de ploaie alunecă de-a curmezişul, de parcă ar fugi din faţa maşinii.

— Pur şi simplu nu înţeleg ce-a fost în capul tău, continuă Vicks, ridicând glasul. Adică...

— Haide, ajunge, spune Jesse, şi observ că acum a început să mă mângâie pe mine pe umăr. Mel n-a ştiut. Şi-a cerut scuze.

— Uneori nu ajunge să-ți ceri scuze, nu? râde Vicks răguşit.

Tăcere.

— Hei, ia uitați-vă! spune Jesse. Un indicator!

Îl văd! Îl văd! E un ditamai indicatorul verde! Îmi lipesc nasul de geam, chinuindu-mă să citesc ce scrie pe el. Însă pe parbriz se revarsă şiroaie de apă şi nu văd nimic. De nimic nu-s în stare!

— Scrie... tot înainte spre Disney World, spune Jesse, minunându-se.

— Dacă vreți, mergem, mă grăbesc să le zic. Cumpăr eu bilete.

— Pe bune? face ea, apoi se stăpâneşte.

E ciudat, o simt că nu-şi dă voie să-şi dorească aşa ceva.

— Plouă, spune. Tre' s-ajungem la un hotel sau restaurant ceva, să aşteptăm câteva ore.

— Sigur, spun eu. Ziceam că poate mergem mâine. Sau când se-ndreaptă vremea. Îmi plac la nebunie parcurile Disney. Am fost la ăla de lângă Paris.

Ce bine-ar fi să nu mai trăncănesc atâta. Pe lângă că vorbesc întruna, o să creadă că mă dau mare. Chiar nu vreau să mă dau mare. De unde ştiu eu, la o adică, dacă Jesse n-a fost cumva la Paris?

— Ați fost vreodată acolo? întreb.

Taci odată, taci!

— Ai putea să uiți o clipă ce viață de huzur duci tu şi să încerci să găseşti un loc unde să ne adăpostim de ploaie? ripostează Vicks.

Mă întorc spre geamul portierei şi m-apuc să urmăresc stropii care se preling într-o parte.

— Parcă văd un hotel. Poate. Vedeți? Oricum, e o clădire acolo. Credeți că e un hotel?

— De unde să știu, oftează Vicks. Arată a hotel?

— Ăă... așa cred.

Nu prea se vede nimic. Cred că are niște steaguri în față, niște steaguri negre.

— O să așteptăm în hol până se mai potolește ploaia. Să-mi zică cineva pe unde s-o iau.

— Ia-o pe următoarea stradă, spune Jesse. Ieși foarte lent de pe autostradă.

— Îmi vibrează telefonul, spune Vicks, semnalizând. Poate să răspundă una dintre voi?

Jesse îl scoate din geanta lui Vicks.

— Dacă-i maică-mea nu răspund. Cinci, cinci, cinci, doi, unu, cinci, opt, citește Jesse. Nu-i maică-mea.

Numărul pare cunoscut. Stai așa.

— Hei, e numărul meu! zic eu întorcându-mă în spate.

— Da? răspunde Jesse la telefon. Cu cine vorbesc? Apoi face ochii mari: Aaaa, bună, *Marco*. Ce-a făcut Mel? Serios? A.

Încerc să-mi trag sufletul. Marco a sunat-o pe Vicks de pe telefonul meu? Ce înseamnă asta? Că îi pare rău că nu m-a sărutat? Apoi îmi dau seama că nu înseamnă decât că a găsit telefonul, a văzut frunza de arțar canadiană de pe el, și-a dat seama că e al meu, apoi a găsit numele lui Vicks în agendă și a sunat să anunțe că telefonul e la el. E doar drăguț. Chiar e un tip drăguț. Doar pentru că nu s-a simțit atras de mine nu înseamnă că nu e un tip drăguț.

— E vreuna dintre voi atentă la șosea? întreabă Vicks. Tre' să mă ajutați să găsesc drumul spre hotel.

Mă întorc în scaun, cu inima bătându-mi tare în piept.

— Pardon. Mergi mai departe, văd un indicator. Cred că scrie... Hotelul Cufărul cu Comori?

Mă întorc iar spre Jesse, care îmi trimite bezele ca din partea lui Marco.

— Ce? spune la telefon. Nu te-aud. Ce? Da, ne-am grăbit s-o luăm la drum. Ce? Mai tare! Da, acuma ne dăm şi noi seama, mersi, eşti un geniu, îşi dă ea ochii peste cap aruncându-mi o privire. Numai că deja ne-am trezit prinse în el.

Vicks a luat-o spre hotel.

— Vrei să vorbeşti cu el? îmi şopteşte ea.

Nu. Da. Trag aer în piept şi întind mâna.

Însă apoi Jesse se încruntă.

— Despre ce să-i zic lui Mel? Ce piscină?

Chiar, ce piscină? Nu m-am băgat în nicio piscină. M-am băgat eu în vreo piscină?

Maşina face brusc la stânga.

Pe chipul lui Jesse se citeşte o expresie ciudat de crispată.

— Nu, Marco, nu glumesc. Stai de vorbă cu Jesse, nu cu Vicks, şi aş vrea să-mi zici ce Doamne iartă-mă aţi făcut voi doi în piscină.

Vicks s-a băgat în piscină cu Marco? Marco al meu?

— A, o să-i spun, zice Jesse ameninţător. Însă ce-ar fi să i-o spui chiar tu?

Acuma parcă mi-ar ploua drept în cap, prin ţeasta crăpată.

Când mă uit la Vicks o văd c-a pălit la faţă. Jesse parcă poartă o mască de piatră. Mă întreb cum oi arăta eu. Îmi studiez mâna întinsă. Pare ridicol de mică. Mi s-a cojit oja de pe unghii.

Îmi las mâna în poală.

— Bine, zice Jesse. Ştii ceva? Nu prea e semnal aici.

Şi închide clapeta cu un păcănit. Parcă mi-a luat limba foc.

Jesse îmi pune iar mâna pe umăr.

— Vicks, ai să ne zici ceva? întreabă ea, cu vocea picurându-i de venin, care i se prelinge pe degete, pătrunzându-mi în umăr. Acum simt că mi-a luat umărul foc.

— Am... făcut o prostie, şopteşte Vicks.

Îmi închipui că sunt un ştergător de parbriz care-i mătură cuvintele. Nu-mi vine să cred că *iar* pățesc una ca asta. Nu-mi vine să cred ce idioată sunt. Nu-mi vine să cred că am crezut-o prietena mea. Nu e prietena mea, nici nu-i pasă de mine. Nu-i pasă nici măcar de prietenul ei, măreţul şi minunatul Brady. Nici mie n-ar trebui să-mi pese, ce treabă am eu cu ea? E doar o fată pe care am întâlnit-o când m-am angajat în porcăria aia de restaurant. Unde nici măcar nu vreau să lucrez. N-are decât să fie stricată dacă are chef, ce-mi pasă mie? Nu-mi pasă de nimic. Nici nu ştiu de ce sunt aici cu ele. Nu vreau să fiu aici.

Deschid gura să respir, însă parcă n-am aer. Tre' să cobor din maşină.

— Poți să opreşti, te rog? mă chinui să-mi găsesc vocea.

— Ce? face Vicks întorcând repede capul spre mine.

— A *zis* să opreşti maşina, spune Jesse şi în glas i se citeşte furia şi un fel de veselie înfiorătoare.

— Nu, spune Vicks.

Tre' să cobor neapărat. Acum.

— Opreşte... în pizda mă-sii... maşina!

Maşina frânează brusc. Când cobor, ploaia mă izbeşte în față şi în brațe, pătrunzându-mi prin tricou şi pantaloni, până la piele. Apa îmi bălteşte în şlapi.

Mă doare la propriu să fiu sub cerul liber. Părul îmi intră în gură, biciuit de vânt. Maşina mă urmează încet.

Nu-i niciun trotuar, numai şosea. Mă opintesc prin băltoace până ajung pe aleea din față a hotelului. Trei

clădiri curbate se înalță una lângă alta, înalte de mai bine de treizeci de etaje. Pe fațada clădirii din mijloc sunt litere masive, aurite, pe fundalul unor pânze negre de corabie, care proclamă țipător cuvintele CUFĂRUL CU COMORI — HOTEL DE LUX ŞI CENTRU DE CONFERINȚE. În față sunt instalate două modele de corăbii de piraţi. E super kitschios.

Nenorocita trage pe dreapta în parcare şi eu mă adăpostesc sub marchiza hotelului.

Un portar în cămaşă albă cu volane de satin, pantaloni negri şi petic la un ochi se uită lung la mine.

— Doriți un prosop, domnişoară?

— Nu, mulțumesc.

Îmi deschide uşa masivă şi păşesc în holul imens, cu decorații piratereşti. Pe pereți sunt înrămate hărți cu comori. Îmi şterg picioarele de covorul auriu de la intrare, însă degeaba. Las peste tot urme pe pardoseala din dale acvamarin. În hol sunt o groază de cufere aurii pline de podoabe de sticlă. În coliviile aurite cârâie papagali, iar tavanul e drapat cu năvoade.

Nici nu se pune problema să aşteptăm în hol să se potolească furtuna. Poate camerele nu-s aşa de oribile?

Tânăra de la recepție poartă un corset roşu, un colan negru la gât şi o pălărie de pirat tivită cu blană.

— Bună ziua! ciripeşte ea.

— Bună ziua! cârâie şi papagalul pe care-l poartă cocoțat pe umărul gol.

— Aş dori o cameră, vă rog.

— Pentru o noapte?

— Da, vă rog. De trei persoane.

Sunt pe pilot automat. De ce am comandat o cameră de trei persoane? Vicks nu merită să-i plătesc camera.

Poate o s-o primesc doar pe Jesse înăuntru şi o s-o pun pe Vicks să aştepte în hidoşenia asta pirateresc să treacă uraganul.

Fata-pirat tastează ceva. Are unghii false de pirat — nişte gheare lungi, cu nişte hârci mititele pe ele care răpăie pe butoane. Parcă-mi găureşte creierul cu fiecare lăcănit. *Ţac. Ţac. Ţac.*

— Din păcate, nu avem nicio cameră liberă la noapte.

— Cum? zic eu, terminată. Cum se poate să fie ocupat ditamai hotelul?

— Din cauza lucrărilor, nu e-n folosinţă decât aripa de sud a complexului şi mă tem că nicio cameră nu e liberă. Oricum, din cauza vremii se poate să se anuleze câteva rezervări. Aţi dori să aşteptaţi lângă tunuri sau la Jolly Roger şi să reveniţi cam într-o oră?

Gata cu exploziile, gata cu dramele. Nu vreau decât să trag un pui de somn.

— Vreţi să spuneţi că nu e absolut nicio cameră disponibilă?

Ţac. Ţac. Ţac.

— Doar apartamentele. Avem disponibile Apartamentul cu Galbeni de la etajul douăzeci şi opt, la preţul de trei sute cincizeci de *dolari*, şi Apartamentul Perla Neagră de la etajul treizeci, la preţul de cinci sute de *dolari*.

Pronunţă răspicat cuvântul *dolari*, să nu cumva să-i confund cu pesos, bancnote de Monopoly sau mai ştiu eu ce. Buzele i-au împietrit într-un zâmbet neîncrezător, care parcă îmi spune „ce milă mi-e de tine, clar nu-ţi permiţi un apartament".

— Amândouă au câte un pat mare şi un living cu canapea, îmi spune pe un ton mult prea politicos. V-ar interesa aşa ceva?

Nu-mi mai pasă că Vicks şi Jesse mă cred prinţesă. De fapt, chiar vreau să le-arăt eu lor. Să le-arăt tot ce am eu şi n-au ele. Să-i arăt piratei că se-nşală amarnic. Ei, iată de ce-s în stare. Să rad cinci sute de dolari de pe card doar pentru că aşa am chef. N-am nevoie de nimeni.

Afişând un zâmbet fals cât toate zilele pe faţă, pun pe tejghea cardul AmEx al maică-mii.

— Aş dori Apartamentul Perla Neagră, vă rog.

19. JESSE

Țopăi în patul imens — e extra-dublu! Mi-aş dori şi eu un pat extra-dublu! Mi-aş dori să încapă aşa ceva în rulota noastră! — privind pe fereastra biciuită de ploaie. Aici sus, la etajul treizeci, de unde nu se vede decât un noian cenuşiu, ai impresia că eşti pe fundul oceanului. Numai că aici, la Perla Neagră, suntem la adăpost de umezeală. Ador Perla Neagră. Mi-aş dori să locuiesc la Perla Neagră câte zile oi mai avea.

Dau din braţe ca să-mi fac vânt tot ţopăind. Salteaua e incredibilă. E atât de plăcut să mă mişc.

— „Cine, cine, cine, cine, cine l-a-nghiţit pe Io, Io, Io, Io", cânt eu cât mă ţin plămânii.

Mel se uită la mine. O văd în camera-de-zi, afundată într-un fotoliu de catifea roşie. A, da, apartamentul are până şi cameră-de-zi, fotolii de catifea, o canapea îmbrăcată în catifea, încă un televizor şi o măsuţă de sticlă. Măsuţa e gravată cu o flotilă de corăbii.

— Tacă-ţi gura, îmi strigă Vicks din baie.

Însă nu tre' s-o ascult, a fost pedepsită. Când a ieşit ţintă din hotel şi a venit la Opel, Mel mi-a zis că a

luat o cameră, să deschid portbagajul, să iau bagajele şi să vin cu ea. *Mie* mi-a zis, fără să o bage în seamă pe Trădătoare.

Vicks i-a aruncat cheile valetului (care s-a uitat la Opelul ud de parc-ar fi fost un hârb leoarcă de apă şi paradit, ceea ce, ei bine, şi era) şi s-a luat după noi, cu sacul ei cazon în spate. Părea nițel spăsită, numai că îşi săltase bărbia de parcă voia să ne zică: *Aşa, şi ce vreți să-mi faceți acuma?*

— N-am zis... a început Mel, apoi şi-a muşcat buza.

— Vrei să rămân în maşină? Să dorm în maşină ca un om al străzii? a zis Vicks. Pentru că n-am nimic împotrivă, dacă asta vrei.

Valetul şi-a luat o expresie plină de speranță, zicându-şi probabil că Vicks o să plece cu fierătanie cu tot şi n-o să i-o lase pe cap.

— Numai că aşa n-o să mai auzi nicio explicație de la mine, a zis Vicks.

— Şi ce dacă? am zis.

— Bine, poți să vii, a spus Mel. Numai să nu vorbeşti cu mine.

Mie mi se părea că Vicks exagerează. Nu era nici prânz încă. Cum să doarmă în maşină ca un om al străzii ziua în amiaza mare?

— Mel... a spus Vicks şi s-a luat după ea spre intrarea hotelului.

— *Nu*, a răspuns Mel neaşteptat de dură. Nu. Scoți. Un cuvințel.

Aşa că am traversat în tăcere holul de la intrare, am luat liftul şi am ajuns aici, în apartamentul ăsta care, îți zic, e super-marfă. Până şi baia e fantastică, cu jacuzzi, cabină de duş separată, două chiuvete, un dulap mai

mare decât rulota mea, bașca suporturi încălzite pentru prosoape decorate cu dubloni. Da, dubloni.

Acolo e Vicks acuma, probabil strânge la piept prosoapele calde.

— Cine, cine... cânt eu.

— Ai putea să termini cu prostia aia de cântec? îmi strigă ea.

— Niciun cuvințel, ai uitat? zic.

O să cânt cât vreau, cât de tare vreau.

— „Cine, cine, cine l-a-nghițit pe Io, Io, Io, Io?"

Vicks iese furioasă din baie. Sau mai degrabă îmbufnată. Ceva între astea două. Nu se uită la niciuna dintre noi.

— Ies să fumez o țigară, mormăie trecând pe lângă mine, luând-o apoi prin camera-de-zi.

— Sunt plămânii tăi! îi strig.

Uşa care dă în hol se închide cu un țăcănit zdravăn. Ce bine c-am scăpat de ea. Începuse să mă doară capul — acum că mi-a trecut, îmi dau seama. Mi-a trecut durerea după ce-a plecat ea. Şi am rămas doar eu şi Mel, fără răutatea de Vicks, în Perla Neagră, apartamentul nostru, cu o ditamai harta marinărească pe perete — chiar poartă semnătura unui tip pe nume Lord Matteo Crowley, cine-o mai fi şi ăsta?

Aici nu-i deloc ca la Sunny View Hotel, unde-am stat odată cu maică-mea când am mers cu maşina la Gulfport; acolo uşile erau din placaj. La budă erau gândaci şi camera mirosea a pipi. Cuvertura galben-muştar era pătată. Am împins-o cu picioarele de pe pat şi ne-am învelit cu pătura aspră.

Aici ai lenjerie din bumbac cu patru sute de fire — scrie pe un cartonaş de la capul patului — şi mobilă

lucioasă de mahon. În living e un televizor cu ecran lat, pe un raft extensibil dintr-un scrin, aşa că poţi s-o faci pe sofisticata şi să ţii televizorul ascuns (când scrinul e închis) sau să fii pusă pe distracţie şi să alegi după pofta inimii ce ai chef să vezi când scrinul are uşile larg deschise. Eu, una, m-aş uita la ceva, însă o s-o las pe Mel să aleagă, doar ea plăteşte nota.

Pe bune, chiar aş putea să rămân aici pe viaţă. Până şi aerul miroase bine, a briză de mare. Mă las în fund şi apoi mă întind pe spate în pat. *Aaaaa.*

— Ei, ia zi... începe Mel intrând în dormitor.

— Da?

— Cine l-a înghiţit pe Io Io?

— Nu Io Io, râd. Iona. Mă întorc pe-o rână, cu o mână sub cap. E din *Poveşti cu legume.*

— *Poveşti cu legume*? repetă Mel.

— Larry castravetele? îi aduc aminte. Archibald sparanghelul?

— Habar n-am despre ce vorbeşti acolo.

— Ei, haide. Bob roşia? *Tre'* să ştii cine-i Bob roşia.

Mel clipeşte buimacă şi mi se face milă de ea.

— E un desen animat, numai că toate personajele sunt legume, îi explic. Cântecul ăla e din primul lor film de animaţie, despre povestea cu Iona şi balena.

Ezit un pic, poate în Canada n-au auzit de Iona şi de balenă. Numai că... e evreică şi Iona e din religia lor, nu? Acum îmi dau seama că nu prea ştiu mare lucru despre religia aia din care se trage Iisus.

— Ai auzit de povestea cu Iona şi balena, nu? o întreb.

— Ăă, da... O zice de parcă nu prea ştie de ce o întreb, de parcă aş pune-o să-mi zică ce culoare are cerul sau din astea. Iona e tipul ăla care a fost înghiţit.

— Da! zic cu un entuziasm exagerat. Bravo!

Se uită curios la mine şi mă înroşesc.

— În film îl cheamă Io Io, însă el e de fapt Iona, zic. E jucat de Archibald.

— Sparanghelul.

— Bingo!

Mel nu pare să aprecieze filmul la justa lui valoare. De fapt, pare un pic speriată, ca şi cum s-ar fi trezit pe cap cu o nebună fără adăpost care turuie non-stop despre OZN-uri. Sau legume, în cazul de faţă.

— Nu, chiar e un film foarte haios, spun. Tot serialul *Poveşti cu legume* e foarte haios — şi n-o zic pentru că sunt creştină.

Mel încă se mai uită la mine ca la o ciudată de pe stradă şi încep să regret că am început cu aşa ceva.

— Ce vreau eu să zic e că până şi oamenilor normali le place desenul ăsta, nu doar mie, râd eu. Nu că n-aş fi *normală*.

— A, face Mel şi oftează.

Apoi mai oftează o dată.

OK, gata cu oftatul, e timpul să trecem la treabă. Mă scol din pat purtată de elanul nebunesc care m-a cuprins de curând şi m-apuc să scotocesc prin geanta abandonată pe jos. Scot creionul dermatograf, pudra, rimelul şi fardul de obraz. Sclipiciul. Glossul. O cutiuţă cu fard de pleoape în trei culori: verde, verde-pal şi bej neutru.

— Ştiu ce-ţi trebuie — o schimbare de look, o anunţ.

Apoi netezesc şi bat uşor cu mâna marginea patului.

Pare neîncrezătoare, însă vine şi se aşază lângă mine.

— Închide ochii.

Se conformează şi atunci îmi dau seama că fie e ascultătoare de felul ei, fie e atât de deprimată după tot ce

s-a întâmplat între Vicks şi Marco, încât nici nu mai are energie să protesteze.

— Îmi pare rău că Vicks s-a purtat aşa, zic, întinzându-i pe piele pudra translucidă. Cu Marco, adică. Mai ales că voi doi aţi... ştii tu.

— Nu, ce am făcut?

Mă fâţâi jenată, nu vreau să deschid iar subiectul păcatelor carnale cu băieţi.

— În camera lui Robbie? La petrecere?

Când îşi încruntă sprâncenele văd că tre' s-o pensez un pic. Numai că nu cred că am penseta la mine.

— Jesse, între mine şi Marco nu s-a întâmplat nimic, zice ea. Nici măcar n-a vrut să mă sărute.

— Ce? Nici măcar nu v-aţi *sărutat*? Bine, dar... adică...

— A fost dezgustat de mine.

— A, nu, nu, nu, zic. L-am văzut cum se uita la tine, nu se poate să fi fost dezgustat.

— Atunci de ce a ales-o pe Vicks şi nu pe mine? mă întreabă, părând atât de nenorocită, că mă văd nevoită să las pămătuful din mână. Ce am?

— N-ai nimic! îi zic, luând-o în braţe. E absurd. Nici să nu-ţi baţi capul cu asta, bine? Vicks n-ar fi trebuit să-l lase, ea a dat-o-n bară rău de tot.

— Era beată, spune Mel.

— Nu contează.

Îi strâng la piept umerii firavi, apoi îi dau drumul, scot capacul dermatografului albastru şi, cu mişcări uşoare ca fulgul, îi conturez pleoapele.

— Când bei nu mai ştii de tine, spune Mel. Poate... cine ştie. I-o fi fost dor de Brady.

— Aşa că şi-a tras-o cu el ca să-şi aline durerea?

— Doar nu era al meu tipul, spune Mel. Nici nu eram împreună măcar. Nu pot să mă supăr pe Vicks că a făcut fix ce aș fi vrut și eu să fac.

— Ba poți, zic.

— Mă simt așa o *proastă*. Când a sunat m-am bucurat așa de tare. „Dumnezeule!", mi-am zis. Credeam că pe mine mă sună. Că voia să vorbească cu *mine*.

— Bine, dar *chiar* voia să vorbească cu tine, zic, dându-mi seama că am ignorat întorsătura asta de situație în toată agitația. A crezut că vorbește cu Vicks... însă *cu tine* a cerut să vorbească.

— Pe bune?

— „Pot să vorbesc cu Mel?" Fix așa a zis. Și dacă n-ar fi ieșit la lumină chestia cu făcutul de cap și faze, ți l-aș fi dat la telefon.

Mel se uită la mine cu niște ochi mai albaștri ca oricând, mulțumită dermatografului. Apoi își coborî privirea.

— Nu-i nimic.

— Ba nu, zic.

Chiar mă străduiesc să rămân vioaie și veselă, numai că, fir-ar să fie, încep să-mi pierd controlul.

— Nu poți să zici tot timpul asta, Mel. Oamenii înșală, mint, *mor*. Iar uneori se poartă oribil cu prietenii lor. Nu înseamnă că tre' să accepți situația fără să faci nimic.

Când se foiește pe pat mi se strânge stomacul, pentru că nici eu nu m-am purtat prea frumos cu prietenele mele. Numai că nu mie mi se face proces acuma. Nu sunt pe banca acuzaților, n-o s-o sun pe maică-mea și n-o să fiu iar Jesse strică-cheful taman acum că am scăpat de furtună și am nimerit la adăpost cald și sigur, în burta

balenei. Nu, dă-o-ncolo de treabă. Nimic nu mă poate atinge aici, în burta balenei.

— Hai să scăpăm de încruntătura asta, îi zic. Uită-te în sus, te rog.

Se conformează şi m-apuc să-i conturez pleoapele de jos. Pe la colţuri o dau cu fard verde-deschis şi spre centru şi pe pliul pleoapei, cu verde-închis. Nu oricui îi stă bine cu fard verde, însă pe Mel o prinde. Aplic rimelul cu o periuţă cu peri groşi şi acum are nişte ochi superbi.

— Jesse... începe ea.

— Şşt, i-o tai. Nu-ţi mişca gura.

Cu degetul mic îi întind un pic de gloss cu aromă de căpşuni pe buze şi mă tulbură s-o ating atât de intim. Nu gen *Vai, Mel, îmi vine să te sărut.* Doar că... of, nu ştiu. E total altfel decât mine.

— Gata, zic, după ce o dau doar cu câteva fire de fard roz pe pomeţi. Du-te să te uiţi cum îţi stă.

Orice fată normală s-ar repezi la oglinda din baie, asta şi vreau de la ea. Vreau s-o văd încântată de munca mea. Numai că Mel doar îşi duce genunchii la piept şi-şi cuprinde picioarele cu braţele, lăsându-şi obrazul pe un genunchi, cu privirea pierdută pe fereastră.

— N-o să se oprească odată? întreabă ea.

— Ploaia? Ba da, sigur.

Nu pare prea convinsă, aşa că sar de pe pat, iau telecomanda şi dau pe meteo. Ne uităm o vreme la prezentator, care tot arată chestii pe hartă şi vorbeşte în kilometri pe oră, apoi închid televizorul.

— Vezi? O să ne mureze bine, dar nimic mai mult.

Mel oftează.

— În Canada a plouat vreodată în halul ăsta? o întreb.

Ce idee bizară — să nu plouă deloc. Nu m-ar deranja. Doar că probabil mi-ar lipsi după o vreme.

— Plouă, spune Mel şi-şi lasă obrazul pe celălalt genunchi, ca să se-ntoarcă spre mine.

Fără să vreau, iau aceeaşi poziţie. Parc-am fi două maimuţici cocoţate pe pat cu picioarele strânse la piept şi feţele la doar câţiva centimetri una de alta. Ploaia bate în geam. Afară fulgeră, apoi tună.

— Ai avut de-a face vreodată cu un uragan pe bune? mă întreabă.

— Sigur, spun. Dacă nu te muţi din Florida prea curând, o să ai şi tu de-a face.

Se strâmbă, gen *minunat*.

— Cum a fost?

Bun, de fapt n-am niciun chef să intru în subiect... însă nici nu vreau să i-o tai.

— Când a fost cel mai rău, ne-a inundat rulota, îi zic. Nu asta în care stăm acum, cea dinainte, zic pufnind. Era tot o magherniţă amărâtă, aşa că n-a fost cine ştie ce pierdere.

— Erai înăuntru când s-a inundat?

— Au fost avertizări meteo toată ziua, aşa că maică-mea i-a zis bunei să mă ia de la şcoală şi să mă ducă la ea acasă.

— Câţi ani aveai?

— Nouă, zic.

În clasa a cincea. Anul în care mi-a zis Sissy Roberts că am unghii urâte la picioare. Când s-a despărţit maică-mea de împuţitul de Earl şi a început să iasă cu Darren, tipul cu cinci catralioane de arme. R.D. cu popasul lui pentru camioane nici nu apăruse măcar în peisaj.

— Ţi-a fost frică? se interesează Mel.

— Nee, fac eu. Bine, da, dar mai mult pentru maică-mea, care a rămas blocată la PetSmart. Au dat alarma de

furtună. Dacă dau alarma n-ai voie să pleci de unde eşti până nu dau ei semnalul. În fine, maică-mea n-a putut să sune pentru că s-a tăiat curentul, aşa că eu şi buna n-am putut să nu ne îngrijorăm, chiar dacă ştiam că nu păţise nimic, cel mai probabil.

— Şi aşa a fost?

— Da. A sunat când s-au restabilit liniile telefonice, voia să ştie...

Of, Doamne, acu-i acu'.

Mel aşteaptă.

Mi se pune un nod în gât, ce prostie. S-a întâmplat cu mult timp în urmă, aşa că de ce mă mai lasă glasul?

— Pe-atunci aveam o căţeluşă, îi zic. Un cocker spaniel cu „complex de abandon", cum îi zicea maică-mea. Stăpânii s-au mutat în alt stat, aşa că rămăsese numai a noastră.

— Vai, nu, spune Mel.

— Era în cuşca de transport, pentru că de obicei când o lăsam singură rodea tot ce prindea.

— Of, Jesse.

— Aşa că... da.

Îmi amintesc urmele de apă de pe tapet când m-am dus cu maică-mea să facem curăţenie. Dunga de umezeală era deasupra aragazului, deasupra canapelei extensibile pe care dormeam. Şi câte gunoaie! Reviste şi cutii de cereale ude. Hârtie igienică în şomoioage groase, mustind de apă.

— Era...? începe Mel punându-şi mâna pe a mea.

Mi-am imaginat totul de prea multe ori: cum zgâria cu gheruţele, cum îşi ridica botul în cel mai de sus colţ al transportorului. Singură şi speriată. Cum se înălţa tot mai mult apa.

Îmi duc mâna la față, pentru că acum nu se mai poate face nimic.

— Nu-i nimic, zic. E OK.

— Nu, spune ea dând din cap. Nu poți să zici tot timpul că „nu-i nimic", Jesse.

Îmi întoarce propriile cuvintele împotriva mea. Fătuca asta în şlapi de firmă care moare de frică dacă vede un aligator împăiat şi care habar n-are ce-i aia uragan, tocmai ea îmi azvârle propriile mele cuvinte în față. Probabil e jenată de nu mai poate, însă îşi suportă jena şi nu încearcă să se poarte de parcă *Vai, hai să zicem că nenorocirea asta nici nu s-a întâmplat.*

— Cum o chema? mă întreabă.

— Sunny[1], zic.

Se strâmbă.

— Ştiu, zic.

— E *atât* de trist! țipă ea. Totul e atât de trist!

Dau din cap.

— Vicks ştie?

— Hă?

— Nu contează, eram doar curioasă.

Dacă stau să mă gândesc, îmi dau seama că nu, nu i-am zis niciodată lui Vicks despre Sunny. Cred că mi-a venit mai uşor să-i zic de chestiile vesele, necomplicate decât de alea dificile. O fi vina mea sau a lui Vicks?

Se aude un *zzzzt* şi un țăcănit şi se deschide uşa din hol a apartamentului. *Vorbeşti de lup...*

Vicks intră, se uită la fața machiată a lui Mel şi spune:

— Băi, ce-ai pățit?

---

[1] „Însorită" (engl.) (*N. t.*).

Mă ridic repede de pe pat, pentru că n-am niciun chef să mă vadă cu lacrimile-n gât.

— Mi-e foame, zic. Ție nu ți-e foame, Mel? Hai că mă duc să cumpăr ceva de mâncare.

— A, face Mel și dintr-odată pare neliniștită la gândul că o las singură cu Vicks. Bine. Sau am putea să comandăm ceva în cameră.

— Ia niște chipsuri cu sare și oțet, îmi dă Vicks indicații. Și niște Cola cu aromă de cireșe.

Nu zic nici da, nici nu, doar trec pe lângă ea și ies pe hol.

— Păi... vezi să treci totul în contul camerei! strigă Mel după mine.

Pe holul larg, auriu-pal, cu steaguri de pirați peste tot, mă opresc o clipă să-mi revin. M-am încins la față. Încerc să dau vina pe Vicks, însă de data asta nu-mi mai reușește la fel de bine.

Încă am în buzunar telefonul ei, a rămas la mine după ce a sunat Marco. Îi simt forma tare, străină și mă întreb dacă o să mă învăț să port așa ceva la mine când o să-mi iau și eu. Mă mai întreb și ce voia să-i zică de fapt Marco lui Mel.

Îmi amintesc iar filmul ăla despre Iona din seria *Poveștilor cu legume*. L-am văzut într-o duminică în care lucram ca voluntară în creșa bisericii și chiar n-am mințit când am zis că e un film bun. Și deștept, ca atunci când Iona le zice păcătoșilor din Ninive — niște boabe de mazăre dulce — să nu se mai pocnească unii pe alții cu pești.

— Am să vă dau o veste de la Domnul! anunță Iona, iar boabele de mazăre țipă înfricoșate.

Iona întoarce urechea spre cer, nerăbdător să le anunțe că vor fi nimicite de pe fața pământului, apoi îi pică fața.

— A, face el îmbufnat. E doar un mesaj de încurajare. Pare doar o chestie de rutină, ştiți voi, fiți credincioase, pocăiți-vă, din astea.

Are umor. În loc să le spună că o să ajungă toate în iad, se vede nevoit să se poarte frumos şi să le ajute să se îndrepte, ceea ce nu-i convine absolut deloc. Iar mazărea şi bătăile cu peşti sunt marfă, cam asta ar fi. Până şi lui Vicks i-ar plăcea aşa ceva, ştiu. Ar face mişto de faptul că legumele sar dintr-o parte în alta pentru că nu au picioare, însă s-ar trezi că se distrează.

Sigur, până la urmă lui Iona i se mai taie din nas. Îşi dă seama că nici el nu e perfect, cum şi-a închipuit, şi ce să vezi? Dumnezeu tot îl iubeşte. Îl iubeşte şi gata.

Aşa deci. Dacă până şi un sparanghel e-n stare să-şi lase puțin convingerile deoparte, eu ce să mai zic? Scot telefonul lui Vicks şi parcurg lista apelurilor primite. Dau click pe ultimul apel, evitând să mă uit la numărul de la PetSmart de deasupra, pe care îl ştiu foarte bine.

— Bună, Marco, zic. Jesse la telefon.

Începe să se bâlbâie, aşteptându-se să-l iau iar tare, însă n-am de gând să fac aşa ceva. Mel e o tipă de treabă, asta-i tot, merită să fie cruțată.

20. VICKS

Încep să vorbesc de cum iese Jesse din cameră.

— Ştiu că ai zis să nu deschid gura, numai că nu m-ai lăsat să explic ce s-a întâmplat, îi zic lui Mel. Dă să ridice mâna ca să mă oprească, însă turui mai departe: Ai auzit doar ce-a spus Jesse la telefon, după care m-ai auzit pe mine zicând c-am făcut o prostie şi ai sărit din maşină în ploaia aia torenţială, aşa că n-am apucat să-ţi zic că *m-am despărţit aseară de prietenul meu.*

— Ce?

— M-am despărţit de Brady.

— Nu.

— Azi-noapte târziu. Jesse s-a burzuluit în aşa hal că ne-am îmbătat şi a ţinut-o cu morala despre virginitate, că n-am avut cum să-i zic.

— Dar păreai aşa de fericită când vorbeai la telefon cu doamna Fix. Fix despre el.

— Mă pricep să mint.

— Te-a sunat sau ce?

Încep să-mi dea lacrimile.

— Ştiam eu că nu trebuie să plec la drum. Nu mai vrea să mă vadă, probabil deja a fugit cu vreo majoretă.

— Ți-a zis el că nu mai vrea să te vadă?

— N-a fost nevoie.

Se uită drept la mine.

— De când sunteți împreună?

— Pe şaişpe septembrie am fi făcut un an.

Încep să mă smiorcăi, pentru că ştiu cât de supărată e pe mine, era să mă lase afară în ploaie, şi totuşi e-n stare să facă abstracție de propriile sentimente şi să se arate înțelegătoare, nu suport că se poartă aşa de frumos cu mine după ce eu am fost aşa o poamă cu ea.

O vreme stau întinsă pe pat, cu nasul în pătura mirositoare, chinuindu-mă să-mi țin lacrimile.

Mel nu spune nimic.

— Ai putea, te rog...

— A, mă scuzi, zice ea şi se ridică, gata să plece.

— Nu, ai putea, te rog, să-mi iei o friptură, ceva?

Tremur de la zahăr şi cafeină, pe lângă mahmureala mai veche.

— Tre' să mănânc ceva ca lumea.

— Ăă, sigur. Stai să-mi iau portofelul. Putem să mergem jos.

— Poți să fii mai departe supărată pe mine, îi zic în glumă ducându-mă în baia imensă ca să-mi dau cu nişte apă rece pe față. Doar cumpără-mi ceva de mâncare.

— Nu-i nimic. N-ar trebui să fiu supărată. N-am niciun drept să fiu supărată, spune Mel şi-şi ia geanta şi cartela de acces în cameră. Nu sunt supărată.

— Ba eşti supărată. Ai sărit din maşină. Practic m-ai lăsat pe-afară. Nici nu voiai să vorbeşti cu mine.

— Stai aşa, spune Mel. Vreau să-i las un bilet lui Jesse.

Ia un stilou şi scrie ceva pe hârtia cu antetul hotelului

— Eşti supărată, repet.

Mel nu reacţionează.

— Nu mă laşi să-ţi explic? o întreb.

— Hai să nu mai vorbim despre asta.

Ieşim din apartament şi o luăm pe un coridor lung, spre lift.

Nu pot să nu vorbesc.

— Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Marco.

— A, bine, zice sec.

— N-am putut să-ţi explic cu Jesse de faţă.

Vine liftul şi coborâm spre recepţie.

— La nici zece minute înainte să sune Marco nu mai putea de recunoştinţă că i-am luat-o pe maică-sa de pe cap şi dintr-odată s-a întors împotriva mea. Şi dacă se întoarce împotriva ta nu mai vrea să te asculte decât mai încolo, când are ea chef. Ai văzut ce predică mi-a ţinut că nu mai sunt virgină. E de căcat. Mai bine ne-am face probleme când vine vorba de uragane, bani şi foametea din lume, ce Dumnezeu, dacă tot ne crizăm. Nu când e vorba de virginitatea cuiva, mai ales când oricum e prea târziu.

În timp ce turui eu, traversăm holul de la intrare, luându-ne după nişte plăcuţe pe care scrie JOLLY ROGER, RESTAURANT DE LUX. Intrăm pe nişte uşi duble într-un vestibul imens, unde pluteşte un abur în aer, în continuarea căruia dăm peste o lagună interioară artificială. Pe apă se află o ditamai corabia de piraţi, cu tot cu steagul cu hârca şi ciolanele încrucişate şi cufere mari, dând pe-afară de prăzi contrafăcute. Când aud cântec de greier, mă uit în jos şi văd o mică boxă neagră dosită într-un tufiş.

E frumos. Se aude cum se prăvăleşte ploaia pe acoperişul vestibulului, însă înăuntru sunt douăzeci şi un pic de grade, iar în lagună e linişte şi pace. Traversăm tăcute un podeţ de lemn, iar o recepţioneră cu cârlig în loc de mâna stângă ne conduce la o masă de la marginea punţii. De la locul meu se vede malul apei.

Încă aştept s-o văd pe Mel interesată de explicaţiile mele.

Aştept să urle la mine şi să-mi pună întrebări.

Cum de n-o interesează?

Cum de nu e supărată?

— Nu s-a întâmplat nimic între mine şi Marco, repet eu.

Mel încuviinţează din cap, însă se uită mai departe în meniu, parcă adâncită în lista de aperitive din care trebuie să aleagă.

— După ce te-ai dus la culcare, am vorbit cu Brady şi ne-am despărţit — mă grăbesc să trec peste partea asta, şi-aşa mi-e greu să povestesc. Apoi într-adevăr m-am dat la Marco. Am încercat să-l sărut.

— A, face Mel şi lasă meniul pe masă. Nu ziceai că nu s-a întâmplat nimic?

— Chiar nu s-a întâmplat. Eram foarte supărată pe Brady. Vreau să zic că nici n-a contat că era Marco. Sau că erai tu la mijloc. Era... am încercat să mă răzbun pe Brady. Sau să-mi dovedesc mie însămi că toţi tipii sunt nişte javre sau aşa ceva. Şi eram atât de beată, ştii câte sticle de bere şi punci am băut. Totul pe stomacul gol, nu mâncasem decât un hot dog. În fine, vorbeam cu Marco despre safariul tău şi...

Apare chelnerul. Are vreo nouăzeci şi cinci de ani şi poartă o vestă cu dungi negre cu galben, o pălărie de pirat şi un petic la un ochi. Are un ecuson pe care scrie

ELI WEINBERGER, OSPĂTAR. Ne prezintă specialităţile zilei şi promite să ne aducă nişte pâine. Mel comandă apă minerală Pellegrino în loc de apă de la robinet.

Apoi Eli pleacă, iar eu mă uit la ea în tăcere.

Când ne aduce pâinea, Mel ia o chiflă, fără s-o mă nânce însă.

— Şi după safari ce s-a întâmplat? mă întreabă ea într-un final.

— M-am dat la el, într-adevăr, ceea ce e oribil din partea mea. Pentru că ştiam că-ţi place de el, însă nu mi-am pus deloc în cap să-i fac avansuri, n-aş face în veci aşa ceva în mod special, să iau la vrăjeală tipul care-i place prietenei mele. Am vrut să mergem la petrecere pentru că am văzut că şi el te place. Însă dup-aia nu ştiu ce m-a apucat.

— A...

— M-a împins de pe el. Nici măcar nu ne-am sărutat, Mel. Îţi jur că nu. Eram beată, m-am dat la el şi n-am ajuns nicăieri. Îmi pare foarte, foarte rău.

Când îmi privesc mâna îmi dau seama că am strâns chifla în pumn până n-a mai rămas decât un cocoloş din ea.

— De obicei nu-s o prietenă aşa de îngrozitoare, doar că m-am îmbătat rău şi eram atât de nefericită...

Se întoarce Eli Weinberger şi comandăm de mâncare — eu un biftec à la New York cu un cartof copt şi spanac cu usturoi, iar Mel, salata casei cu un suc acidulat fără zahăr.

— Nu cred c-o să mai pun pic de bere în gură câte zile oi avea, spun. Nici măcar vin. Nici măcar bere slabă.

— E OK, spune Mel.

— Nu e OK, mă simt oribil.

— Nu pot să mă supăr pe tine pentru că ai făcut ce-am făcut şi eu.

— Ce?

— Te-ai dat la el. Arăta bine. Adică arată bine. Probabil se dau zilnic tipe la el.

Mel e mult prea drăguță. La o adică, chiar simt că am fost o prietenă rea şi o japiță că am făcut ce-am făcut, chiar dacă am avut motivele mele, şi n-am pretenția să accepte pur şi simplu cum m-am purtat cu ea, de parcă ar fi cât se poate de normal. Niciunul dintre frații mei n-ar face aşa ceva. Dacă un amic al lui Jay s-ar da la o fată care-i place lui, Jay ar face scandal şi ar arunca cu chestii în pereți. Steve sau Joe Jr. i-ar urla tipului în nas. Penn l-ar arunca priviri ucigătoare şi n-ar mai vorbi cu el deloc. Iar Tully s-ar repezi şi i-ar arde una în bot.

— Ştiam că-l placi, îi zic lui Mel. A fost de căcat din partea mea. Şi ştiu că te-ai supărat, pentru că ai sărit din maşină.

Dă din umeri, cu ochii în farfuria cu chifle. Ştiu că vrea să-mi spună că totul e în ordine, însă dacă o iau de bună, n-o să mai fim niciodată prietene când ne întoarcem. O să-şi dea demisia de la Waffle şi cu asta-basta.

— Pocneşte-mă, mă trezesc că-i zic.

— Ce?

— Pocneşte-mă. Haide, acuma.

— Vicks, eşti nebună.

— Ba nu sunt. Dac-ai fi tip m-ai pocni că m-am dat la fata care-ți place ție. La băiatul care-ți place. Ce-o fi. Dac-ai fi tip, mi-ai arde una-n bot. Aşa-i?

— Poate doar dac-aş fi cowboy, zice ea, încruntându-se.

— Nu cowboy, doar un tip furios.

— Poate dac-aş fi *pirat*, nu un tip obişnuit.

— Bine atunci, fii un pirat-cowboy. Tocmai ai zis că eşti furioasă.

— Ba n-am zis.

— Ba ai zis. Ai zis că m-ai pocni dac-ai fi ceva pirat-cowboy. Aşa că ar trebui să-mi tragi una.

— Am zis *poate*. Nu sunt furioasă pe tine, Vicks. Sunt doar... furioasă pe mine însămi.

— De ce?

— Pentru am crezut că suntem prietene, oftează Mel. Pentru că am avut încredere în tine.

— Nu mă lua cu din astea, mă răstesc la ea. E cea mai de căcat insultă mascată pe care am auzit-o în viaţa mea.

— Nu, eu...

— Vrei să zici că nu sunt de încredere. Bine, probabil aşa şi merit. Numai nu-mi spune pe de-o parte că nu mai suntem prietene şi pe de altă parte că nu eşti supărată pe mine, pentru că e o mare prostie. Trag aer în piept. Am dat-o-n bară, Mel. Grav. Asta nu înseamnă că nu suntem prietene. Doamne, nu vrei să-mi tragi una şi să nu te mai prefaci că „eşti furioasă pe tine însăţi"?

Mă ridic şi mă duc lângă ea.

— Hai, îi zic, ridică-te!

— Vicks.

— N-o să-ţi treacă până nu mă loveşti. E clar.

— N-am de gând să te lovesc, spune ea.

— Hai odată, pirat-cowboy. Sunt de două ori cât tine, n-o să-mi faci nimic serios.

— Suntem la restaurant. Nu vrei să iei loc?

— Nu. Pocneşte-mă.

— Termină!

— Ba nu termin deloc. Trebuie să faci ceva după tot ce s-a întâmplat.

Lumea se uită la noi.

— Haide, îi zic. Bătrânul Joe mi-ar trage una. Bătrânul Joe ar *vrea* să-mi tragi una.

— Stai jos!

S-a făcut roşie la faţă.

— Nu!

Lumea a început să ne arate cu degetul.

— Vicks!

— N-am de gând să mă aşez! urlu. Ia poziţie odată!

Fix când nu mă aştept, Mel se ridică şi mă pocneşte. La cât e de scundă, mai degrabă se poate spune că sare cu pumnul în falca mea, încât mi se izbesc dinţii unii de alţii, capul îmi zboară în spate şi lovitura îmi răsună în toată ţeasta. Mă împleticesc în spate şi mă izbesc de o masă goală, împrăştiind tacâmurile pe jos.

Când mă uit iar la Mel, se holbează la mine cu ochii cât cepele. Are mâna la gură, aşa că o clipă mi se pare că o să izbucnească în plâns, însă apoi îmi dau seama că râde şi mă pun şi eu pe hohotit.

Eli Weinberger vine împleticindu-se cu o tânără cu faţa plină de coşuri, o basma legată pe cap şi un papagal fals pe umăr. Pe ecusonul ei scrie ASHLEY HARRISON, MANAGER.

— Vă rog să părăsiţi restaurantul, spune Ashley. La Jolly Roger nu sunt permise actele de violenţă.

Am gust de sânge în gură. Îmi curge sângele?

Ne dau afară din restaurant.

Ne doare pe noi în cur de asta.

Bine, ne dau afară un moşuleţ bătrân de tot însoţit de o fată cu un papagal fals pe umăr, amândoi în veste cu dungi.

Dar nu contează.

— Bine, zic. Mel, tre' să mergem.

Încuviinţează din cap, ştergându-şi lacrimile de atâta râs.

— Mergem, îi zic lui Ashley Harrison, doar să-şi ia geanta.

Mel se şterge la ochi, îşi ia geanta de sub masă şi apoi se îndreaptă bine de spate.

— Nu anulaţi comanda, îi spune lui Eli Weinberger. Ar putea să ne-o trimiteţi sus în cameră?

— Desigur, spune el.

— De fapt, face Mel, aţi putea să ne trimiteţi trei biftecuri à la New York mediu, plus încă o porţie de cartofi în coajă cu smântână?

— Da, fireşte, spune Eli.

— Mersi. Stăm în Apartamentul 3012.

Şi, cu capul sus, vânturându-şi bărbia ascuţită prin aer, iese din restaurant.

O urmez ţinându-mă de obraz.

Cum ieşim, o luăm în fugă prin holul de la intrare şi ne prăbuşim lângă uşile liftului, râzând aproape isteric.

— Nu-mi vine să cred că te-am pocnit! spune Mel în sfârşit. Îmi pare rău.

— Nu-ţi cere scuze, îi zic.

— Bun, bine atunci... pentru că, de fapt, nu prea-mi pare rău.

— Nici n-am crezut că-ţi pare, zic clătinând din cap.

— Totuşi, eşti bine?

Îmi frec obrazul.

— O să supravieţuiesc. Oricum nu mai am prieten să-l dau pe spate. Cui îi pasă dacă mi se umflă faţa?

— Nu-mi vine să cred că ne-a zis „La Jolly Roger nu sunt permise actele de violenţă", chicoteşte ea când ne urcăm în lift.

— Ne-au dat afară de pe o corabie de piraţi!

— Ştiu!

— Jack Sparrow, eşti de-ai mei! ţip.

— Suntem super-dure, spune Mel ţopăind pe loc.

— Sărmanul Eli Weinberger, oftez eu.

— Da, sărmanul Eli, repetă Mel. I-am lăsat totuşi un bacşiş la masă.

— Îţi stă bine fardată, îi zic. Adineauri am fost ironică pentru că ştiam că Jesse te-a machiat.

— Tre' să vă împăcaţi. Aveţi noroc că sunteţi prietene, spune ea visătoare. Treceţi odată peste cearta cu Dumnezeu şi sexul.

— Dacă e vorba care dintre noi două e Dumnezeu când vine vorba de sex, glumesc eu, nu cred că poate fi vreo competiţie între noi.

— Ei, taci.

— Oricum, spun, prefer să fiu zeiţă.

— Nu pirată sau zeiţă a sexului super-stilată?

— Sau asta.

— Cu un corp ceresc? surâde Mel.

— Cu un corp divin, râd eu, mersi mult că ai observat.

21. MEL

Nu-mi vine să cred că am pocnit-o. Pe bune acum. Am *pocnit-o*. Pe Vicks. În față. *Pac!* Parc-aș fi fost eroină de bandă desenată. Trosc în falcă! Stele verzi!

Bine, OK, n-a văzut stele verzi.

Oricum, mi-a plăcut. Și că m-am descărcat, și să văd că ține s-o iert. Că ține la *mine*.

În fine, mi-e greu să rămân supărată pe ea că s-a dat la Marco, doar știu cât a mâhnit-o să se despartă de Brady. E greu să mai crezi că oamenii sunt răi dacă știi de ce au făcut ce-au făcut, îmi închipui.

Și poate că prietenele, chiar și prietenele adevărate, tot mai fac greșeli.

Stau lungită pe burtă cu Vicks pe patul extra-dublu și ne uităm la HBO cu sonorul dat tare, ca să acopere zgomotul ploii torențiale, când se aud trei bătăi zdravene la ușa apartamentului.

— Excelent, spune Vicks și taie sunetul din telecomandă. Sper că ne-au trimis și niște sos.

Mă dau jos din pat, lipăi până la uşă şi întreb cine e. Când mă uit pe vizor mă aştept să-l văd pe Eli, chelnerul. Sau, dacă nu pe Eli, măcar un om costumat în pirat, ceva.

Nu e Eli. E Jesse. E roşie la faţă, aruncă săgeţi din ochi, cu o expresie îmbufnată pe faţă.

Hopa! Deschid repede uşa.

Trece pe lângă mine cu trei sucuri în mâini şi o pungă de chipsuri deasupra.

— Ce să zic, mersi, mormăie ea, trântind mâncarea pe măsuţa din living.

— Pentru ce? întreb.

— Pentru ce? mă imită ea şi se trânteşte într-un fotoliu de catifea. Că aţi dispărut! Ce-aţi păţit? Unde v-aţi dus? Am plecat să iau mâncare şi când m-am întors nu v-am mai găsit!

Vicks închide televizorul din dormitor şi se duce la mâncare. Se lungeşte pe canapea şi deschide punga cu chipsuri.

— Ţi-am lăsat un bilet, spune vârându-şi un chips în gură. De ce-ai luat cu aromă de carne la grătar? N-aveau cu sare şi oţet?

— N-ai văzut biletul? o întreb cu glas pierit şi îi arăt masa de la perete, unde e biletul, în poziţia în care l-am lăsat.

Jesse şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Şi cum era să-l văd de pe hol?

— Da' de ce n-ai intrat? o întreb.

— Pentru că n-am cheia de la cameră!

A!

— Am stat şi-am tot bătut ca proasta la uşă, spune ea, ridicând tot mai tare vocea, şi nu mi-a răspuns nimeni. Apoi m-am gândit că nu m-auziţi, aşa că am băut şi mai

tare, iar după aia mi-am zis c-aţi plecat câteva minute. Aşa că m-am aşezat pe jos şi am aşteptat. Şi am aşteptat. Apoi m-am dus jos să cer o cheie la recepţie, numai că n-au vrut să-mi dea. Aşa că am sunat de jos şi v-am lăsat un mesaj...

Acum văd că pâlpâie o luminiţă roşie pe telefon.

— ... şi v-am zis că v-aştept jos, în magazinul de suveniruri, să veniţi să mă luaţi. Şi voi nimic. Mersi. Mersi mult. Mersi că m-aţi lăsat baltă şi aţi plecat.

— Ne pare foarte, foarte rău, zic repede şi mă duc la ea. N-am vrut să te lăsăm baltă. Vicks voia o friptură...

— V-aţi dus să mâncaţi când eu tocmai plecasem după mâncare?

— Ne pare rău, ne pare rău, acuma nu poţi să te calmezi? o întreabă Vicks.

Probabil n-a fost o replică inspirată, pentru că Jesse ia atunci o cutie de Cola şi i-o aruncă în cap, ratând la mustaţă. Cutia cade cu un bufnet pe covor.

Ua! Cre' că cineva are nevoie de o şedinţă de terapie cu doctor Kaplan a mea.

— Eşti nebună? ţipă Vicks la ea.

Ne holbăm toate trei una la alta — eu şi Vicks la Jesse, iar Jesse la Vicks. E un soi de confruntare din priviri.

— I-am tras un pumn în faţă lui Vicks, zic.

Jesse se întoarce şi se holbează la mine, nepărând să înţeleagă ce i-am zis.

— E adevărat, spune Vicks ducând mâna la falcă. M-a pocnit, eu am pus-o. Vrei şi tu să-mi tragi una? Sau doar voiai să-mi dai cu un Sprite dietetic în cap?

Jesse are bunul-simţ să-şi ia un aer jenat.

— Treaba ta, face Vicks, a doua oară nu mă mai ofer.

— Vicks a vrut să-mi descarc nervii, explic.

Jesse se ridică din fotoliu.

— Poate... poate şi eu am nevoie să-mi descarc nervii.

Vicks ridică mâna murdară de pulbere de la chipsuri.

— Prea târziu. Oferta nu mai e valabilă.

— Bine atunci, o să rămân nervoasă pe tine şi gata, spune Jesse şi se aşază la loc. Infidelă ce eşti, mormăie ea.

— Ei, ghici ce? face Vicks. Nu mai am prieten, aşa că nu mai am cui să-i fiu fidelă. M-am despărţit de Brady.

Jesse pare şocată.

— Te-ai despărţit de el? Când?

— Azi-noapte.

— De ce? întreabă Jesse clipind din ochi.

— Pentru că nu funcţiona. Nu vreau să fiu genul *ăla* de fată.

— Ce gen de fată? Genul care are un prieten minunat?

— Nu, genul de fată care se face de râs umblând după un tip care nici nu se sinchiseşte de ea.

— Aa. Uau, te-ai...

O întrerup două bătăi în uşă.

— Room service! strigă un bărbat de pe hol.

Sar să deschid uşa şi un tip în pantaloni roşii, cizme până la genunchi şi pălărie de pirat dată pe spate împinge o masă pe rotile acoperită cu o faţă albă. În căruţ sunt trei seturi de veselă, fiecare cu capacul ei. Îmi lasă gura apă de la aroma de carne roşie.

— Scoateţi tava pe hol după ce terminaţi şi o ia cineva, ne spune după ce ne aduce mâncarea.

Semnez bonul, adăugând bacşişul de 25 la sută.

— Mersi, îi zic, închizând după el.

— Ce ai comandat? întreabă Jesse.

— Trei fripturi pentru toată lumea.

— A, drăguţ...

Se sting toate luminile, iar sonorul televizorului şi susurul aerului condiţionat se opresc.

Scot un ţipăt.

— E doar o pană de curent, îmi spune Vicks. Din cauza ploii.

În cameră s-a lăsat întunericul. Mă orientez după numerele roşii ale ceasului electronic — probabil e pe baterii — şi, încet-încet, încep să văd în jur — canapeaua pe care stă Vicks, masa pe rotile, uşa dormitorului. Printre draperii se strecoară lumina.

— O fi un semn de la Dumnezeu, spune Jesse.

— Chiar crezi? mă întreb eu cu voce tare şi mă ghemuiesc pe scaunul de lângă ea.

— Chiar cred că e un semn adică? face Jesse.

— Da, zic. Chiar crezi că Dumnezeu ne-a dat un semn când s-au stins luminile?

— Poate. Poate încearcă să ne zică ceva. Apoi adaugă după o pauză: Doar crezi în Dumnezeu, nu? Vreau să zic, evreii cred în Dumnezeu, nu? întreabă ea şi se vede că nu prea e sigură. Nu?

Îmi vine să râd, dar mă abţin.

— Da, evreii cred în Dumnezeu, numai că eu... nu ştiu ce cred. Stau să mă gândesc un pic. Nu pot să zic că *nu* cred în Dumnezeu. Nu ştiu, doar că... se întâmplă prea multe nenorociri în lume ca să existe Dumnezeu, nu?

De exemplu, uragane care inundă rulotele oamenilor.

— Dumnezeu urmăreşte ceva anume cu noi, oamenii, clatină Jesse din cap. Sunt sigură. Însă, fără să ştim măcar, putem să o luăm pe o cale greşită şi de-asta ni se întâmplă toate nenorocirile.

Uau! E foarte sigură de lucrurile astea. Îmi cuprind genunchii cu braţele.

— Nu ştiu dacă cred în cine ştie ce plan măreț, zic nesigură.

— Atunci în ce crezi? mă întreabă ea.

— Ăă, poate în liberul-arbitru? La o adică, dacă nu m-aş fi îmbătat, nu m-aş fi făcut de râs şi acum poate că încă mai eram în termeni buni cu Marco, zic eu strâmbându-mă. Eu am greşit. Nu Dumnezeu.

— Bine spus, râde Vicks şi trage draperiile ca să pătrundă în cameră lumina slabă ce răzbeşte prin norii de furtună de afară. Acuma putem să mâncăm?

— Da! exclamă Jesse.

Mă întreb dacă asta înseamnă că au declarat armistițiu. În cinstea faptului că Vicks s-a despărțit de prietenul ei şi s-a luat lumina.

Iau capacele şi împart farfuriile cu mâncare şi tacâmurile. Cuțitele sunt nişte pumnale în miniatură, de-a dreptul haioase. Vicks îl vântură pe-al ei în aer şi scoate strigăte de luptă piratereşti.

Eu am rămas cu mintea la Dumnezeu. Mi-aş dori să cred în semne de la Dumnezeu. Mi-aş dori să cred în Dumnezeu aşa cum crede Jesse. Numai că Dumnezeul lui Jesse pare prea... aspru. Oricum, viața nu m-ar mai speria atâta dacă aş putea să cred că îmi poartă cineva de grijă.

Îmi întind şervetul în poală şi Jesse mă imită.

— Poate să-mi dea cineva o cutie de Cola? ne roagă ea.

— Caut-o pe-aia pe care mi-ai aruncat-o în cap, spune Vicks.

— Fiți atente, zic. Ştiu pe cineva care a deschis o sticlă de Perrier agitată şi i-a explodat în mână — s-a ales cu retina tăiată.

— Au, se strâmbă Jesse. O prietenă de-a ta?

— O prietenă a menajerei noastre, zic eu şi mă simt prost de cum deschid gura.

— Aveţi menajeră? mă întreabă Jesse tăind friptura cu cuţitul şi ducând o bucăţică la gură.

— Da. Probabil o să-mi ţină iar un discurs despre oamenii bogaţi care merg în iad. Locuieşte cu noi, adaug ca să scap.

— Ce noroc, spune ea după ce mestecă şi înghite.

— Vă şi găteşte? mă întreabă Vicks cu gura plină.

— Da. Găteşte bine.

— Pun pariu că eu gătesc mai bine decât ea. Cel puţin la gofre nu mă-ntrece nimeni.

Vicks se ridică demonstrativ de pe canapea şi se întinde să ia de jos cutia aruncată de Jesse.

— Poftim, aluminiu. N-ar trebui să fie vreo problemă. O s-o deschid totuşi la chiuvetă.

Tai din grăsimea de deasupra şi o împing pe marginea farfuriei.

Când se întoarce Vicks, îi întinde ceremonios lui Jesse cutia deschisă de Cola, rămasă intactă.

— Poftim, colega. A explodat un pic, dar am făcut faţă cu brio.

— Mersi.

Mai tai din grăsime.

Vicks se aşază la loc pe canapea.

— Mel, ce faci, mănânci sau te joci cu mâncarea?

— Mănânc, zic, uitându-mă lung în farfurie. Vreau doar să tai părţile greţoase.

— Mie-mi place grăsimea, spune Jesse înţepând cu furculiţa o bucăţică de carne împănată cu grăsime. Mmm.

— Bleah, fac eu.

— Încearcă, îmi zice. E suculentă.

— Fă-te că mănânci *foie gras*, spune Vicks.

Bleah.

— Nu mănânc *foie gras*. Însă lui taică-meu îi place la nebunie.

— Ce-i aia *foie gras*? întreabă Jesse luând o gură de Cola.

— Grăsime, răspunde Vicks, îndesându-şi chipsuri în gură. Mai precis, e ficat de raţă, însă de fapt e doar grăsime foarte scumpă.

Mâncăm în tăcere, apoi Vicks începe:

— Şi ia zi, Mel.

— Da?

— Nu-l suni pe Marco?

— Ce? Nu. Îmi înfig furculiţa într-o bucată de cartof în coajă şi îl ridic în aer. Îl vrea cineva?

— Sigur, spune Vicks şi mi-l ia. Numai că telefonul tău e la el.

La naiba, aşa e.

— Poate ne oprim la întoarcere. Voi aşteptaţi în maşină cât dau eu fuga şi m-apuc să strig pe-acolo: „Hei, ce faceţi? Mă mai ţineţi minte? Nebuna beată de vineri seara?".

Vicks pufneşte.

— De ce crezi că te-ai îmbătat în halul ăla? clatină Jesse din cap.

— Patru sticle de punci ţi se urcă la cap, nu glumă, zic.

— Mersi, îmi dau seama. Voiam să zic, cum de ţi-ai permis să te-mbeţi în halul ăla? În maşină ai zis că nu e prima oară când bei prea mult. Cum se face? Cred că ai nişte complexe.

Nu, pe bune?

— Hei, chiar tre' să ne faci morală acuma? spune Vicks dându-şi ochii peste cap.

— Încerci să-ți faci curaj bând alcool, îmi spune Jesse.

— Mersi de diagnostic, Faith Waters, glumește Vicks.

— Cu plăcere, spune Jesse.

— Știu că asta fac, zic eu încuviințând din cap. Numai că, vezi tu, dacă nu beau, nu mi-e deloc ușor să vorbesc cu oamenii.

Nu mă refer doar la Marco, ci și la ele două. Toată vara le-am văzut râzând și prostindu-se împreună și știu minte ce mult îmi doream să glumească și cu mine așa.

— Aiurea, face Vicks. Doar flirtai cu Marco în Opel, așa că dacă nu cumva ai șterpelit niște whisky de la muzeul din Wakulla, vorbești prostii.

Mă gândesc la asta cât terminăm de mâncat. Chiar am flirtat cu Marco în mașină. Și clar am flirtat cu el pe iarbă. Și mi-a plăcut de mine când stăteam pe iarbă. Eram cochetă, haioasă și sigură de mine — și destul de trează. După care m-am speriat și am stricat totul.

După ce terminăm, Vicks se întinde și spune că trebuie să tragă un pui de somn. Așez farfuriile aproape goale pe masa rulantă și o scot pe hol. Pe hol e mai multă lumină decât în cameră, pentru că s-au aprins luminițele de urgență din podea.

Când mă întorc în cameră, Vicks și Jesse s-au dus în dormitor și stau întinse fiecare la un capăt al patului, ca doi părinți din serialele comice.

Închid draperiile și mă vâr între ele, punându-mi capul într-un colț mai turtit al pernei lui Jesse, care se dă mai încolo să-mi facă loc.

Mă simt atât de fericită când îi observ gestul, că simt că-mi dau lacrimile.

În loc să vorbim, doar ascultăm ploaia care bate în ferestre.

— Mă-ntreb cât o să țină, spun până la urmă, începând să mă îngrijorez. Și dacă rămânem rupte de lume aici? întreb. Fără curent, fără aer condiționat, doar cu punga de chipsuri?

— O să-l sacrificăm și-o să-l mâncăm pe Eli Weinberger, spune Vicks.

— Și dacă, spun eu mai departe, când ieșim într-un final din hotel, toată zona a fost distrusă și n-a mai rămas decât pustiul? Și dacă...

— Și dacă tragem un pui de somn? cască Vicks.

Ne-apucă și pe noi căscatul de la ea, mă simt sătulă și cu chef de lenevit și-mi afund capul în jumătatea mea de pernă.

La un moment dat vine iar lumina. Fără să le trezesc pe Vicks și pe Jesse, mă scol ușurel din pat și sting luminile și televizorul. Trag perdelele. Când mă întorc în pat văd că Jesse s-a sucit cumva la celălalt capăt și Vicks s-a culcușit la picioarele ei. Sunt simpatice. Și n-au cum să se certe în somn.

Mă strecor la loc în pat și închid ochii.

22. VICKS

— Cât e ceasul? geme Mel. Parc-ar fi miezul nopții.

— Nicio şansă, spune Jesse. Nu se poate să fie miezul nopții, nu?

— Țineți-vă bine, copii, le zic uitându-mă la ceas. E de-abia ora patru după-masă.

M-am trezit acum vreo oră şi am stat cu ochii în tavan, încercând să nu mă gândesc la nimic. Însă pe ele le-am lăsat să doarmă mai departe, ca o pirată/zeiță a sexului stilată ce mă aflu.

— Glumeşti sau ce? face Mel.

— Ascultați, zice Jesse, ridicându-se în fund.

— Ce?

M-am sculat deja şi-mi pun tenişii Vans în picioare.

— S-a oprit ploaia!

Jesse dă fuga şi trage draperiile. Încăperea e inundată în lumina soarelui. Ne ducem toate trei mâna la ochi.

Ei, poftim! Ne aşteptam la cine ştie ce calamitate şi acuma gata, s-a terminat. Am mâncat friptură şi am dormit cât şi-a făcut de cap furtuna.

— Acum ce facem? întreb.

— Disney World! strigă Mel țopăind în pat.

— Pe bune? sare Jesse ca arsă. Mamă! Putem să vedem Epcot?

— Sigur, răspunde Mel.

— Ura! face Jesse şi pe chip îi apare un zâmbet adevărat, aşa cum n-am mai văzut de mult.

Eu, una, prefer Universal, însă Epcot e visul lui Jesse şi ce drept am să-l destram? După uragan am luat o decizie: gata, nu mă mai ciondănesc cu Jesse. N-o s-o mai necăjesc şi nici n-o să mai strecor comentarii ca să zgândăr mironosița din ea.

— Epcot! urlu şi încep şi eu să țopăi în pat.

Ni se alătură şi Jesse şi toate trei ne apucăm să sărim în pat de parc-am avea cinci ani, țipând întruna „Epcot! Epcot!".

Apoi Jesse sare jos din pat şi o ia spre uşa de la intrare.

— Numai că... uuu, înseamnă că plecăm de la hotel, nu?

— Păi, da, zic. Cam aşa merge treaba.

— Bine, râde Jesse, atunci tre' să dau un telefon mic. Două minuțele. De pe mobilul tău.

— Ce? fac eu. Te porți ciudat.

Jesse se-ntoarce şi-mi face cu ochiul — pe bune.

— Nu-ți bate capul, îmi zice, o ia repede prin living şi dispare pe hol, închizând uşa după ea.

— Sper c-o suni pe maică-ta! strig după ea.

Însă nu cred că asta se întâmplă. N-ar face ea cu ochiul nimănui dac-ar fi s-o sune pe doamna Fix. Mă uit la Mel, care dă din umeri şi se duce la baie, închizând uşa după ea, pentru că aşa e Mel, şi iată-mă singură, după ce toată lumea mi-a închis uşa şi m-a lăsat în ceață.

Aşa că dau buzna pe hol.

— Aha, tocmai spune Jesse. Are nişte corăbii de piraţi cât toate zilele în faţă, cu steaguri negre, n-ai cum să nu-l vezi.

— Cu cine vorbeşti? o întreb în şoaptă.

Îmi face iar cu ochiul.

— Sigur, Marco, zice, ne vedem.

Închide telefonul şi eu mă prind în sfârşit ce se întâmplă. Jesse l-a sunat pe Marco — o să vină aici să-i facă o surpriză lui Mel.

Sunt atât de fericită, că ţip.

— Bravo, băi! îi zic strângând-o de braţ.

— Da, ştiu, bravo mie! zice ea întinzându-mi telefonul. Ajunge în vreo oră. L-am sunat după ce-am machiat-o pe Mel.

— Pe bune? E un gest...

Cum să-i zic? Drăguţ? Romantic? În stilul lui Jesse de pe vremuri?

— Chiar o place foarte mult, spune prietena mea râzând.

Prietena pe care o cunosc şi o iubesc. Prietena plină de idei care coace tot timpul planuri secrete. Care lipeşte liste în buda angajaţilor. Care cumpără smocuri de păr fals şi pune la punct o întâlnire cu un posibil iubit la o sută de kilometri de locul unde a fost văzut ultima oară.

— E minunat, îi zic lui Jesse.

— Da, ştiu, spune Jesse. Se opreşte din râs şi-şi suge buza. N-o să te porţi ciudat acuma, nu?

Pentru că l-am prins pe Marco la colţ şi m-am aruncat pe el, ca o curvă ce sunt, asta vrea să zică. Simt că mi se urcă sângele la cap.

— Vicks, să nu te prind, îmi zice ea. Am pus totul la punct la perfecție. Ai stricat destule combinații până acuma, nu te băga și în asta.

Ce-ar fi să mă pupi în cur, îi zic în sinea mea. Numai că are dreptate, s-ar putea să stric totul.

— Pun pariu că mă crede o cutră oribilă, zic. Cum mă mai uit acum în ochii lui?

— Fii Vicks și atât, spune Jesse.

— Cum adică? întreb prudentă.

— Adică fruntea sus, ca de obicei, și poartă-te de parcă nimic nu s-a întâmplat. Ai făcut față cu brio în sute de mii de dezastre și mai nasoale.

De fapt, are perfectă dreptate. De exemplu, cum am îngroșat obrazul când cu criza de flatulență de după ce-am mâncat hot dogul ăla.

— Mai ții minte când a intrat Abe peste tine în toaleta angajaților și te-a prins cu nădragii în vine? Ai trecut peste incident și gata, nu?

— Nici să nu-mi aminteşti, zic eu.

— Nu doar că ai trecut peste ce s-a întâmplat, ai fost super tare. Ai glumit, nu te-ai arătat stânjenită deloc, așa că Abe și toată lumea s-au simțit bine, doar pentru că ți-ai ținut fruntea sus. Pentru că Abe era să moară de ruşine. Pe bune acuma, măiculiță, doar ți-a văzut fofo și tot.

— Bine, zic. Gata cu amintirile, n-am nimic.

— Promiți?

— Promit. O să mă fac că nu-mi amintesc nimic. Însă dacă încep să stau tăcută, ajută-mă. Dacă nu zic nimic, înseamnă că mă simt ciudat.

— Am înțeles.

— Fetelor? zice Mel scoțând capul de uşă. Care-i faza?

Jesse năvăleşte în apartament.

— Mergem la Epcot! strigă ea. Ce altceva să fie?

— O, excelent, spune Mel. Stați să-mi iau geanta și mer gem, ei?

— Nu, nu, nu, nu, nu, face Jesse. Stai așa, domn șoară. Tre' să faci un duș, îi zice după ce o amușină demonstrativ.

— Pe bune?

— Pe bune. Și o împinge pe Mel înapoi în cameră. Toate tre' să facem duș, da' tu ia-o înainte.

— A, OK, zice Mel jenată.

— Ce, vrei să te mint? face Jesse. Doar mergem la Epcot. Nu putem să împuțim tot locul.

— Bine, mă spăl, mă spăl, zice Mel și dispare în dormitor.

Jesse se uită la mine, eu mă uit la ea și amândouă ne stricăm de râs.

23. MEL

După jumătate de oră, toate trei suntem spălate, îmbrăcate curat şi parfumate — gata s-o luăm din loc.

— Stai aşa, lasă-mă să te machiez iar! spune Jesse.

Ce?

— Deja m-ai machiat, spun.

— Ştiu, da' ţi s-a şters sub duş.

Jesse se uită la ceas.

— Te rog! Numai un pic. Vreau să vezi cum îţi stă când ieşi în lume.

— Da, Mel, chiar ar trebui, face Vicks.

De ce se poartă aşa de ciudat?

— OK, sigur. Dacă ţii morţiş. Mersi.

Mi-a plăcut când m-a machiat. Eram tot eu... doar că aveam trăsăturile mai pronunţate. Eram mai puţin ştearsă. Aveam ochii mai albaştri şi zâmbetul mai sclipitor.

Poate Nikki nu tre' să fie neapărat singura fată frumoasă din familie.

Jesse mă machiază fulger şi apoi ieşim în sfârşit şi luăm liftul până-n holul de la intrare.

Şi atunci îl văd.

Marco.

Stă pe canapeaua din hol. Cu pielea lui catifelată, părul negru şi ochii cafenii. Are pe el alt tricou negru boţit, pe care-l poartă pe dinafara blugilor curaţi. Se uită la toată marmura şi foiţa de aur din jur cu nişte ochi cam buimaci.

Mă simt îngreţoşată.

Fericită.

Confuză. Jenată.

Agitată. Nu ştiu cum să-mi ţin mâinile.

— Ce caută aici? întreb.

Văd că Jesse şi Vicks îşi dau coate zâmbind cu gura până la urechi.

— A venit să-ţi aducă telefonul, spune Jesse.

Vicks o plesneşte peste braţ.

— Nu-i zice aşa ceva, chiar o s-o ia de bună. A venit să te vadă.

— Dar de unde a ştiut...

— L-a sunat Jesse.

Jesse îmi zâmbeşte. Nu ştiu ce să zic. Îmi vine să fac cale-ntoarsă până-n cameră şi să mă ascund sub cuverturi. Apoi Marco ne vede. *Mă* vede. Pe faţă îi apare un zâmbet cât toate zilele.

A venit să mă vadă *pe mine*.

Mă place. Marco mă place. Pe mine.

L-au chemat să vină *la mine*.

Mă îndrept de spate.

— Ăă... aţi putea să ne lăsaţi un pic singuri? le zic.

— Nu te grăbi, îmi spune Jesse. Mergem să bem nişte apă ceva. Ştiu un restaurant de piraţi prin zonă...

— Da, nu, ia-ţi gândul, spune Vicks. Mergem la magazinul de suveniruri să ne uităm ce fel de gumă de mestecat au.

De-abia dacă le mai aud, în cap am un soi de vâjâit. Marco. Marco.

Marco.

— Bună, Marco Excepțional, zic încercând să-mi iau un ton calm şi mă aşez lângă el pe canapea.

În sinea mea, mă agit ca o sticlă de Cola.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici.

— Aş fi venit mai devreme, zâmbeşte el, numai c-a trebuit s-aştept să se potolească uraganul. N-ai voie să mergi cu maşina când se stârneşte aşa ceva, ştii? zice împingându-mă cu umărul. Însă da, am ajuns.

— Cum de-ai venit?

— E o informație strict secretă, îmi şopteşte el.

— Aşa deci, ei?

A venit. Nu contează că m-am făcut de râs în ultimul hal, tot a venit. Cum e posibil?

— Cum ai ajuns? Sau e tot strict secret?

— Nu, informația asta e publică, îmi răspunde zâmbind. Am luat maşina lui Robbie. Îi părea rău că i-a zis lui Jesse ce i-a zis şi am profitat de vinovăția lui ca să i-o cer împrumut.

— Ce i-a zis?

— Nici nu vrei să ştii. Poate să facă urât de tot la beție.

— Da, şi eu, spun trăgând aer în piept.

— Melanie Fine, zice el ridicând din sprâncene.

— Ce?

— Nimic din ce faci tu la beție nu poate fi urât.

— Ei, zâmbesc eu, îmi pare rău că am băut prea mult punci şi mi-am vărsat sentimentele pe tine.

— Ba n-ai vărsat nimic, râde el.

— Mi-am vărsat balele, în orice caz.

— Păi, şi mie-mi pare rău că n-am... Se înroşeşte la faţă. Doar că... n-am vrut să te sperii azi-dimineaţă. Şi să te-apuce regretele.

— Ştiu, spun. Ai fost un domn. Am auzit ce s-a întâmplat cu Vicks, zic uitându-mă la el.

— Mi-am închipuit, face el tresărind. Numai că nu s-a întâmplat *nimic*.

— Ştiu. Mi-a zis.

— Bun, dă el din cap.

Îmi studiez unghiile. Nu ştiu ce să zic.

— Vezi tu, dacă m-aş fi combinat cu Vicks tot mie mi-ar fi părut rău a doua zi, spune Marco.

— Da?

— Da. Apoi se apleacă şi-mi şopteşte la ureche, suflându-mi aer cald pe piele: Mi-ar fi părut rău că mi-am spulberat orice şansă cu tine.

O clipă mi se taie răsuflarea. Apoi îmi întorc faţa spre el şi-l sărut.

Are buzele moi şi cu gust de zahăr, de la Certs. Dulceaţa mi se urcă pe loc la cap, toată camera se învârte cu mine şi mă trezesc zâmbind, amândoi zâmbim şi ne sărutăm şi ne tot sărutăm.

— Aşa deci, zic lipindu-mi faţa de gâtul lui.

— Aşa deci.

— Acum ce urmează?

— Ţi-i prezint pe ai mei?

— Foarte amuzant, râd eu.

Râde şi el, plimbându-şi un deget pe braţul meu, încât mă iau fiorii.

— Aşa sunt eu, tot timpul mă ambalez prea tare.

— Pe bune?

— Încă nu prea mă cunoşti, Mel Marriott. Încotro mergem acum?

Îl mai sărut o dată, apoi mă ridic şi-l trag după mine.

— Ai fost vreodată la Epcot?

24. JESSE

Bine, ştiu că turnul Eiffel e în Franţa. Ăla adevărat, adică. Însă acum mă aflu în faţa unei copii identice şi în piept simt nişte chestii ciudate. Pentru că e chiar imens, iar eu sunt mică-mică.

Tot Epcotul e imens — aici sunt Japonia, China, Italia, Marocul şi Regatul Unit. Chiar au o Canada aici – ţara lui Mel. (*Poutine* nu e trecută în meniu.) Mai sunt şi Norvegia, Germania şi Franţa. Toate ţările care-ţi trec prin cap, fiecare cu restaurantul ei specific şi un loc de vizitat şi muzică străină şi bizară, cântată la instrumente pe care nu le ştiu.

„Ambasadori de onoare" îţi fac zâmbind cu mâna de la colţ de stradă (deşi nu e o stradă adevărată), iar după ecusoane îmi dau seama că de fapt vin de la mii de kilometri depărtare. Şi toţi sunt de-o vârstă cu mine. Şi-au lăsat căminele şi familiile ca să vină să lucreze la Epcot şi nici măcar nu vorbesc engleza. Cel puţin, nu tipa din Japonia. Pe ecusonul ei scria BUNĂ, MĂ CHEAMĂ YUKI! şi când am întrebat-o unde-i toaleta, a zis: „Scuzaţi?". Aşa

că am făcut: „Toaleta. Buda. Pipi? Pişu?". La care ea mi-a răspuns: „Scuzaţi?".

Când mă gândesc la asta, singurătatea îmi sapă un gol în piept chiar dacă acum sunt la Epcot, unde voiam s-ajung de-o veşnicie. Ştiu că trebuie să mă simt bine aici, numai că eu stau să-mi fac griji pentru o fată al cărei nume rimează cu „păduchi". Apoi mă întreb ce-o înseamna Jesse în japoneză. Poate „varză". Sau „vezică". Ar fi super naşpa dacă te-ai duce la capătul lumii şi ţi-ai da seama că acolo numele tău înseamnă „vezică"

Vicks e şi ea pe-aici, nu chiar lângă turn. Stă cu o mână îndoită în aer şi cu cealaltă înfiptă în şold. Are o moacă însufleţită şi prefăcută, de parcă vrea să zică: *la uitaţi-vă la mine, sunt o turistă de doi bani!* Eu trebuie să prind imaginea asta pe telefonul lui Mel, astfel încât Vicks să pară că se sprijină de turn.

— Fă odată poza aia! îmi strigă ea.

Mă chinui, numai că nu prea ştiu pe ce buton să apăs.

Acum se apleacă prea tare, schimbându-şi poziţia.

— Fă odată poza aia, ce naiba!

Când apăs pe buton, aparatul o imortalizează pe Vicks în plină cădere, acoperind de tot turnul cu corpul ei. Vicks aterizează în fund şi mă grăbesc să mai fac o poză.

— Jesse! se plânge ea.

Izbucnesc în râs, după care îmi vine să plâng. Toate emoţiile mi-au luat-o razna, trec de la una la alta şi apoi la următoarea. Sunt la Epcot, în jur sunt bannere colorate care-ţi comandă „Simte magia!", iar eu mă dezintegrez.

Vicks se ridică în picioare şi îşi şterge praful de pe turul pantalonilor. Încearcă să-şi ia o moacă supărată, însă

o pufneşte râsul. Acum ne înţelegem ceva mai bine, însă nu putem să fim prietene bune cât timp există secrete între noi. Acum ştiu chestia asta. Poate pentru că am vorbit de Sunny.

— Dă să văd, îmi zice Vicks, venind la mine. Se uită la poze şi scoate un geamăt. Jesse, eşti varză.

— Ştiu, zic.

Se uită ciudat la mine şi simt că mă iau emoţiile. Zâmbetul i s-a şters de pe buze şi şi-a luat un aer solemn, încât regret că am deschis gura. Sau mai degrabă îmi doresc să ştie pur şi simplu prin ce trec fără să trebuiască să-i zic eu: că îmi doresc să fiu un om mai bun, că din anumite puncte de vedere chiar mă simt varză.

Mel şi Marco vin spre noi prin mulţime. Se ţin de mână. Fac o pereche drăguţă, fir-ar să fie. Marco se apleacă să îi dea un sărut — parcă nu se mai satură de ea — şi-mi spun în sinea mea că, pentru o tipă aşa de timidă, Mel a ajuns dintr-odată să se sărute la greu. I-am văzut mozolindu-se şi în hol.

— Ceva noroc? întreabă Vicks când ajung lângă noi.

Au plecat în misiune să găsească gogoşi spiralate, numai că nu văd să aibă vreo gogoaşă spiralată la ei şi nici vreun fir de zahăr pudră pe bot care să-i dea de gol.

— Vai şi-amar, face Mel clătinând din cap.

— Vai şi-amar, repetă şi Marco tachinând-o.

Îşi zâmbesc şi atunci, văzându-i împreună, ceva tot e bine pe lumea asta, indiferent ce se mai întâmplă. Sunt mândră de prietena mea.

Şi deja m-a dat un pic pe spate, pentru că ea ne-a făcut cinste cu biletele-astea de-o zi ridicol de scumpe la Epcot. Pe bune, au costat vreo şaptezeci de dolari de căciulă! Eu am făcut „Nu se poate să cumpărăm bilete

pentru o oră?". Numai că tipa de la ghişeu a zis că nu — şi nici măcar nu s-a făcut că-i pare rău.

Marco şi-a luat singur bilet totuşi. Mel s-a oferit să-i ia şi lui, dar n-a primit. Începe să-mi placă haimanaua asta.

— Ei, asta e, zice Vicks — se referă la gogoşile spiralate — şi-i aruncă lui Mel telefonul.

Mel se uită la poza cu turnul Eiffel de pe ecran, zâmbeşte larg şi bagă telefonul în buzunar.

— Oricum, am luat bilete la simulatorul de zbor, spune Marco. Începe în zece minute — vreţi să veniţi?

— E un mountaigne-russe din ăla care te scutură de nu mai poţi? întreabă Vicks.

— E ca şi cum ai zbura cu deltaplanul deasupra Californiei, spune Marco. Peisajul e super-tare.

Când vorbeşte se uită la Vicks, însă nu flirtează absolut deloc cu ea. Nici nu e răutăcios. Mai degrabă pare că nu mai vrea să se gândească la chestia de la petrecere, de dragul lui Mel.

Şi Vicks face eforturi. Se poartă cât de normal poate cu el, chiar i-a ars una în umăr când a început să comenteze cum fac băieţii despre o echipă de baseball, Marlinii din Miami.

— Pas, face ea. Mi se întoarce stomacul pe dos de la aşa ceva.

— Pe bune? întreabă Mel.

Mel a ajuns probabil să creadă, ca mine, că Vicks are un stomac de oţel.

— Sunt o delicată, o anunţă Vicks burzuluindu-se, iar Mel începe să râdă.

— Dar tu, Jess?

Dau să-l corectez — Jesse, nu Jess —, însă mă abţin.

— Nee, zic. Vreau să mă uit la dansatorii chinezi.

O plăcuță de pe un stâlp de lemn anunță că la șase se ține un spectacol cu ANUL COCOȘULUI, ÎN INTER PRETAREA TRUPEI REGALE DE DANSURI CHINEZEȘTI.

— Mișto, spune Marco. Distracție plăcută!

Ne dăm întâlnire în Maroc ceva mai încolo, apoi Marco o conduce pe Mel spre simulator. Mel ne zâmbește și ne face cu mâna peste umăr.

Eu și Vicks rămânem amândouă locului o vreme după ce pleacă ei. În jur e hărmălaie — un tip face re clamă la tuburi fosforescente, o femeie vorbește în gura mare despre artificii și un prichindel țipă „Mami! Unde e Ariel?" —, numai eu și Vicks am amuțit.

— Vrei să te uiți cu mine la dansuri? zic într-un final.

— Nu, mersi, spune ea fără să plece însă.

— Sigur?

Se uită în gol. Îmi doresc să avem o discuție de suflet despre Brady, nu una de formă. Însă nu pot până nu fac pace cu ea.

— Vicks, încep. Uite ce e. Când se-ntoarce spre mine, simt că-mi bate inima mai tare. Îmi pare rău că...

— Nu mi-am mai scos bățul ăla înfipt în cur? îmi sugerează ea.

Mă cam doare că zice asta. Când îmi citește pe față reacția, îmi spune:

— Scuză-mă. *Scuză-mă.* Nu știu ce am.

— E din cauza lui Brady?

Nu răspunde.

— Ce s-a întâmplat de i-ai dat papucii? insist eu. L-ai prins cu alta?

— Cum să-l prind? zice ea. Doar e la Miami, ai uitat?

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Simțea că-l sufoc, oftează ea.

— De ce?

— Pentru că așa e el, nu știu.

— Ți-a zis el că-l sufoci?

— Indirect, spun.

Aha, nu mă convingi deloc.

— Bun, și după ce i-ai dat papucii, zic, n-a protestat deloc? Sau a zis „Nu se poate, nu renunț la tine și gata"?

Vicks nu vrea să se uite la mine.

— Nu mai ține la mine, altfel am fi împreună acuma, nu?

— Ce prostie, spun.

— De ce mi-o zici mie, zi-i-o lui Brady.

— Nu, ție ți-o zic.

Când o văd că se înroșește în obraji, pe loc mă cert că nu m-am făcut înțeleasă așa cum voiam și iar o luăm de la capăt. Of! Dacă n-ar fi venit Mel cu noi, eu și Vicks ne-am fi omorât până acum.

— Îmi pare rău, zic, lăsându-mi mâna pe brațul ei. Hai să terminăm.

Văd că-i tremură buza și dintr-odată mă cuprinde zdravăn cu brațele, de-mi pierd echilibrul. Când îmi dă drumul, mă clatin pe picioare.

— Ce-a fost asta? îi zic.

— Te iubesc, cu tot cu bățul ăla din cur.

Vrea să mă scandalizez.

— Ba n-am nimic acolo... unde zici tu, spun.

— Oho, ba ai. Dar când o să-mi zici și mie de ce? De când am plecat, te porți mai nasol decât de obicei.

— Ha-ha, zic.

— Din cauză că i-am zis lui Mel înaintea ta că nu m-a sunat Brady? mă întreabă ea. Pentru că e cam jenant din partea ta, știi. Parc-am fi în clasa a patra.

Înghit cu noduri.

— Glumesc, face ea. Glumesc! Pentru că probabil... nu mi-ar fi plăcut nici mie dacă mi-ai fi făcut aşa ceva. Aşa că... mă scuzi, zice răsuflând adânc.

— Nu, nu de-asta, zic. Bine, poate un pic şi de-asta...

Mai mult de-atât, îmi zic.

— Atunci ce-i? Ce s-a întâmplat?

Parcă mi-au intrat plămânii la apă, ceea ce e de fapt dreptul ridicol, pentru că în adâncul inimii ştiu că ar trebui să-i zic lui Vicks de maică-mea. Mai bine-mi iau piatra asta de pe inimă, mai bine zic ce-am pe suflet, cer ajutor de la cei din jur — Faith Waters n-ar zice fix aşa?

Însă parcă mi s-au lipit gândurile unele de altele în creier şi nu mai pot să le descâlcesc. Chiar vreau să i zic — *Maică-mea are cancer* —, numai că nu reuşesc. Nu că mi-aş închipui că dacă o zic cu voce tare se adevereşte, pentru că deja s-a adeverit. Doar aici e problema. În cel mai bun caz, o să-i taie din carne. (Şi cu bucăţelele alea de carne ce-o să facă? O să le incinereze? O să le-arunce la gunoi la spital? Şi n-o să fie nişte „bucăţele de carne" O să fie bucăţele din maică-mea.)

Iar în cel mai rău caz? O să moară. Mama... poate... să... moară. În fiecare zi mor oameni.

Vicks aşteaptă să zic ceva.

— Ăă... fac eu.

— Da?

În sinea mea mă decid. Dacă următorul om care trece pe lângă noi poartă nişte urechi de Goofy pe cap, o să-i spun. Pe-aici o groază de lume poartă urechi din astea. Familii întregi costumate în Goofy au tot trecut pe lângă noi.

— Jesse, spune Vicks. Orice ar fi, nu poate să fie în halul ăsta de grav.

Un bătrânel trece încet pe lângă noi. Are o mască de oxigen pe față și cară după el un tub. Și fumează, ceea ce sigur contravine regulamentului interior de la Epcot. Însă nu poartă urechi de Goofy.

– Ce cretin, face Vicks când îl vede. Nu vrei un calup de unt, să-l mănânci pe tot? Dar o bâtă-n cap? Te-ai curăța mai repede așa.

— Și tu fumezi, îi spun lui Vicks.

— Mie nu-mi trebuie mască de oxigen, mi-o întoarce ea. Plus că nu fumez la Epcot. Apoi se-apucă să-l hărțuiască iar: Să știi că chem poliția! O să-mi fac datoria cetățenească!

— Mă pupi undeva, fato, hârâie bărbatul.

Îi arată degetul mijlociu distrus de artrită, iar Vicks leneșe șocată. Apoi își duce mâna la gură și izbucnește într-o combinație de chicotit-mustăcit. Îi place la nebunie că babalâcul i-a arătat degetul. La nebunie.

Eu, una, răsuflu lent. Sunt prizoniera trupului meu, așa cum maică-mea e prizoniera trupului ei și la fel și bătrânul ăsta. N-am ce face și pace.

Dansatorii o să-și țină spectacolul în aer liber, îmi zice o ambasadoare de onoare chineză. Pe ecuson are numele de NUYING, iar în capul meu îl pronunț *Niu-ing*. M-am despărțit de Vicks și acum mă chinui să descifrez engleza lui Nuying.

— Stai, îmi spune, arătându-mi pavilionul.

La dreapta e o pagodă cu un iaz în care se oglindește cerul. Cu excepția turiștilor care beau limonadă cu gheață, mă simt ca-n China — cel puțin, în China pe care mi-o închipui eu. Nuying tot dă din cap zâmbind și, din câte pricep, ține morțiș să iau loc, așa că mă trântesc

jos pe ciment. Cât aştept, mă uit la trecători, le studiez înfăţişarea şi citesc ce scrie pe tricouri.

Un tip cu păr sârmos poartă un tricou cu „Graşii sunt mai greu de luat pe sus" şi mă gândesc că Vicks ar râde la aşa ceva.

Un tip robust, genul tată de familie, poartă un tricou pe care scrie „Calul meu l-ar azvârli pe tocilarul tău din şa", ceea ce-mi aminteşte de Mel, care sigur are zece pe linie. Mă strâmb la tip, nu e deloc drăguţ să facă mişto de Mel. Are pe cap o pălărie de cowboy şi merge ţanţoş nevoie mare.

Apoi urmează un pâlc de tricouri scumpe cu Mickey Mouse, după care vine un maiou verde cazon şters cu un imprimeu sclipicios cu Tinkerbell. Îmi place. Dacă mi-ar pica din cer unul la fel l-aş pune pe mine fără să stau pe gânduri. Însă într-o clipă mă şi răzgândesc, văzând altul care-mi place mai mult. Îl poartă o fată de vreo doişpe ani. Are pielea foarte albă şi poartă un tricou negru pe care scrie cu sclipici roz „Am plecat să-mi găsesc fericirea, revin imediat".

În aer răsună clinchete cristaline şi dansatorii vin în pas de paradă. Numai că se pare că nu dansează. Mai degrabă sar coarda. Sunt cinci în total, toţi tipi, toţi zvelţi şi toţi chinezi. Cel mai tânăr pare să aibă zece ani, cel mai în vârstă, şaptişpe, optâşpe. E de vârsta mea, tip, şi sare coarda toată ziua. Ha!

La marginea pavilionului, o chinezoaică severă se îngrijeşte de muzică — răsună dintr-un casetofon mare şi te duce cu gândul la dragoni şi la un sertar de tacâmuri trântite pe podea. Cei doi dansatori mai în vârstă învârt coarda şi cei trei mai mici sar toţi aliniaţi. Apoi se regrupează în piramidă şi sar mai departe, cu prichindelul

cocoțat pe umerii lor. Puștiul zâmbește cu gura până la urechi și toată lumea aplaudă.

Mă minunez când îi văd executând figuri din ce în ce mai complicate, răsucindu-se, făcând tumbe și lăsându-se pe spate, în timp ce coarda vâjâie în aer, mișcându-se în ritmul melodiei. Dacă unul singur dintre ei ar face vreo greșeală, ar fi dezastru. Ar lua o trântă zdravănă, poate s-ar lăsa cu oase rupte. La urma urmei, doar își execută exercițiile pe beton.

Mă întreb cum e să trăiești ca ei, să trebuiască să-ți încredințezi viața în mâinile altora. Partea bună ar fi că ar avea cine să mă prindă dacă fac o tumbă cu spatele sărind coarda. Partea mai rea ar fi că tre' să port un costum elastic mulat — în cazul de față, unul cu paiete verzi la încheieturi și glezne. Pe sub material li se vede dunga de la chiloți. Mi-aș fi închipuit că directoarea trupei e-n stare să facă cumva să nu se vadă, însă clar m-am înșelat. Poate că în China nimeni nu se sinchisește de dungile de la chiloți?

Li se vede și forma... știi tu. La o adică, materialul e elastic.

Lumea aplaudă. Muzica răsună sus și tare. Tipul mai în vârstă trece la mijloc și face o săritură în mâini. În mâini! Pare nimica toată, însă mă lasă paf. Sare coarda *în mâini*.

Mă-ntreb dacă e fericit.

Mă-ntreb cum ar fi să am bicepșii lui.

Penn are bicepși ca ai lui. Vicks zice că trebuie să care o groază de chestii la restaurantul unde lucrează. O clipă mi-l imaginez pe Penn descărcând cutii de conserve dintr-un camion, apoi clipesc uitându-mă jenată în jur. Ce mi-a venit?

Când spectacolul se termină, mă ridic odată cu restul privitorilor. E ciudat. Toată lumea bate din palme — şi mi se pare că n-o fac doar din politeţe —, după care, *pac*, îşi şi şterg turul de praf, îşi aranjează urechile de Goofy pe cap şi se uită la ceas.

— Ce-aş mânca o prăjitură Ding Dong, mor de poftă, îi zice o roşcată soţului. Crezi că găsim undeva o prăjitură de asta?

Mi se pare că merită mai mult de-atât. Mai multe aplauze, mai multă apreciere. Sau poate doar mă simt prost că m-au furat gândurile când tipul ăla sărea coarda în mâini.

Îmi muşc buza şi mă duc hotărâtă la el — la tipul care a sărit în mâini —, îndreptându-mă de spate. Părul îi stă ţepos de la transpiraţie şi mă minunez cât de negru e. Negru-tăciune. Negru-negru. Mai negru ca al lui Vicks. Mult mai negru ca al lui Penn, care nici nu e brunet de fapt, are părul şaten moale.

— Aţi fost minunaţi, îi zic.

Ridică mirat ochii — sunt atât de negri, că nici nu i se disting pupilele.

— *Şie-şie*, zice, sau cel puţin aşa se aude. Mulţumesc.

— Eşti din China? îl întreb.

— Hong Kong, răspunde el.

— A...

Se uită curios la mine. Îmi place postura în care stă, parcă e gata să ia taurul de coarne.

— Ai fost vreodată la Hong Kong? mă întreabă.

— Eu? Nee.

Ce întrebare! Eu la Hong Kong! Mă-nroşesc toată.

— Hong Kong foarte frumos, spune el. Foarte... mare. Ar trebui mergi acolo.

— Ăă, OK.

Îmi zâmbeşte politicos şi-mi dau seama că am epuizat subiectul. Numai că nu sunt pregătită să zic *sayonara*. Sau poate... habar n-am.

Mă gândesc la Mel şi Marco. Mă gândesc la Vicks şi Brady. Mă gândesc că habar n-am la *ce* mă gândesc de fapt.

Îmi pun mâna pe umărul chinezului şi îl văd că ridică imediat din sprâncene. Inima îmi bate nebuneşte în piept şi m-a cam luat ameţeala, însă, fir-ar să fie, ce mai contează? Oricum o să murim toţi într-o zi. Mă ridic pe vârfuri şi-l sărut. Se trage în spate şi mă dau mai în faţă, să ajung la buzele lui. Apoi direcţia se schimbă şi buzele i se deschid, lipite de ale mele — sunt moi, calde şi sărate. Din senin, mă gândesc la trenuri.

— *Ninmen!* ţipă şefa, înşirând o rafală de silabe în chineză, care ne lovesc ca o ploaie de pietre, încât ne despărţim ca arşi.

— *Ni bie! Dongşen!*

Şefa vine furtunos spre noi şi înţeleg chiar dacă nu vorbesc chineza că îi spune s-o lase în pace pe americanca aia ţăcănită, sau vede el ce păţeşte.

Chinezul meu se uită repede spre ea, apoi îmi strânge mâna şi mi-o scutură bine.

— *Sai jian*, îmi spune serios.

Umerii mi se prăbuşesc.

— Nu înţeleg.

— La revedere, zice. Înseamnă la revedere.

Şefa a ajuns lângă noi şi îl bruftuluieşte mai departe, nu mai termină. Îl trage pe băiat şi-i trage la palme în braţe, pe spinare şi cap. Parcă s-au luat la palme, numai că el nu ripostează deloc. S-a făcut mic, cu o mutră încântată, iar amicii lui stau şi se hlizesc.

Aşa deci. Lumea cască gura, iar eu m-am făcut roşie ca racul. Mă îndepărtez în grabă, întrebându-mă ce Doamne iartă-mă am vrut de m-am dat aşa în spectacol.

Când am pus vreo douăzeci de metri distanţă între mine şi pavilion îndrăznesc să mă uit pe furiş peste umăr. Pagoda e la locul ei, însă dansatorii chinezi au fost mânaţi la căminul lor. Sper să nu-l biciuiască pe tipul meu sau ceva.

Pagoda se oglindeşte tremurătoare în iaz, ca o vedenie din altă lume.

— *Sai jian*, şoptesc eu.

25. VICKS

E aşa de frumos aici, că parcă scârţâie ceva. Până şi pe cea mai frumoasă plajă din Florida, când mergeam la bunică-mea Shelly cu maşina în Hollywood, tot mai era câte un gunoi uitat în nisip, vreo două bude ecologice care astupau peisajul, ceva care să-ţi aducă aminte că, da, e frumos şi tot, însă eşti în lumea reală.

În Epcot n-ai aşa ceva. Nu se văd cabluri telefonice, pe jos nu sunt gunoaie, nu urlă niciun aparat de radio, nu vezi niciun pescăruş mort. Aici totul e perfect, încât doar când te uiţi la oameni îţi aminteşti că se poate să existe lucruri urâte sau triste pe lume. De exemplu, o femeie urlă la fiu-su, care şi-a scăpat croasantul pe jos chiar după ce i l-a dat ea. Şi mai e un tip fără picioare într-un cărucior. Şi un bărbat aşa de masiv, că pare să se chinuie când merge. Şi o fetiţă care plânge de oboseală, în timp ce taică-său îi zice că e prea smiorcăită ca s-o ia în braţe.

Pe jos sunt băltoace de la furtună, iar în aerul înserării pluteşte minunata mireasmă de după ploaie. Însă între coaste parcă am un bulgăre de gheaţă.

Sunt în Franța, adică la vreo două minute de China, unde Jesse urmăreşte o trupă de tipi în costume elastice sărind coarda. Eu n-am chef deloc să mă uit la aşa ceva. Nu prea-mi arde de nimic, pentru că ştiu că în viața mea n-o să mai am niciun iubit şi se prea poate să mă ucidă gheața asta, o să mi se întindă în jos pe brațe, până în degete, care o să mi se albăstrească şi o să-mi paralizeze. Apoi picioarele o să mi se facă sloiuri şi o să-mi cadă şi, într-un final, o să-mi dau ultima suflare chiar aici, la Epcot, de-o să mă ducă în căruț prin subterane, ca prin veliştea trupului meu albăstrui şi înțepenit să nu strice plăcerea turiştilor care admiră focurile de artificii.

De fapt mi-ar plăcea să apuc şi eu să văd artificiile. Încă mai țin minte spectacolul de lumini din Împărăția Vrăjită la care ne-a dus bunica Shelly pe mine şi pe Penn când aveam vreo şase ani.

Însă s-ar putea să nu mai trăiesc până atunci, din cauza frigului care mi se întinde în corp. Frigul s-a instalat în lipsa lui Brady, ştiu. Îl simt în piept de când ne-am despărțit, însă cu toată nebunia de la petrecere şi povestea cu Marco, cu toate certurile cu Jesse şi Mel, cu furtuna şi tot, n-am apucat să-l simt ca lumea. Acum, că am ajuns într-un loc unde ar trebui să fiu fericită, unde tot răul din lume e spălat sau măcar camuflat de tufişurile decorative ingenios plasate, nimic nu-mi mai poate distrage atenția. Nici nervii lui Jesse, nici efortul de a conduce prin ploaie, nici un aparat de taxat, nici o altă dramă personală. Aşa că resimt frigul din piept mai rău decât oricând şi tot observ chestii din astea, gen bunicuța aia obosită, care cară două pungi imense de cumpărături, ținându-se după două gemene de doişpe ani care se plâng că la Epcot nu se distrează la fel de bine ca în Împărăția Vrăjită.

În Franța e o cramă, o cramă de fițe, nu ca la Publix, unde nu vezi decât nişte rafturi de supermarket încărcate cu sticle de vin, ci o cramă micuță, pentru cunoscători, ca desprinsă de pe o stradă din adevăratul Paris, în care nu-ncap mai mult de şase oameni. Sticlele de vin par scumpe, de un verde viu, închis, cu etichete de epocă. Lângă cramă e un bistrou, Les Chefs de Paris, şi arunc o privire în meniu.

În Niceville nu se găseşte mâncare franțuzească, poate cu excepția brutăriei Au Bon Pain şi a unei patiserii unde au nişte prăjituri destul de bune pe care le-au trecut sub numele de *gateaux*. Ai mei mai mănâncă pe la restaurante italieneşti, mexicane sau la P.F. Chang, însă trebuie să mergi o oră cu maşina ca să dai de un bistrou franțuzesc adevărat, din ăla ca în revistele culinare. Şi iată-mă într-unul. Bine, ştiu că nu-i autentic şi poate că nici fiorul slab de fericire care mă cuprinde citind meniul n-o fi autentic, însă în clipa asta sunt gata să m-agăț de orice mi se oferă. Până la urmă, mâncarea e adevărată, nu? O fi bistroul doar o imitație de la poalele unui turn Eiffel fals, însă friptura *au poivre* e friptură *au poivre* şi gata.

Nu-mi permit să mănânc aici, însă intru oricum şi când îi rog să mă lase la toaletă mă lasă. Cât sunt acolo îmi zic în sinea mea: *Je suis une mademoiselle* hopa *jeune fille française* şi *je* mă dau cu balsam de buze în *le mirroir de la toilette* hopa *le WC* şi *après le* balsam de buze *je* o să merg la întâlnire cu un *amour français* sexy care o să mă plimbe pe *le* motocicletă *et donne-moi beaucoup de fleurs* pentru că *je suis une jeune fille très glamoreuze*. De parc-aş avea o altă viață. De parc-aş fi genul de fată care mănâncă la bistrou şi se întoarce acasă pe străzile Parisului.

Lângă restaurant e un magazin de suveniruri. Când intru dau de previzibilele statuete cu turnul Eiffel în miniatură şi cu Mickey Mouse cu beretă pe cap, însă şi de nişte cărţi de bucate. O groază, cu poze minunate din Franţa sau cu mâncăruri franţuzeşti, cum ar fi *escargot* sau scoici de mare. Mai e şi o carte mai mică şi mai simpluţă, de Patricia Wells, cu titlul *Să gătim ca la bistrou*. Pe copertă scrie: „Reţete inspirate de micuţele restaurante de familie din Franţa, sărbătorind întoarcerea la mâncărurile generoase, pline de savoare. Bistroul înseamnă căldură, bistroul înseamnă familie".

Vreau s-o cumpăr. De fapt, vreau două exemplare, unul pentru mine şi unul pentru Penn, s-o aibă când o să meargă la şcoala de bucătari. Ar fi drăguţ să-i fac un cadou de despărţire, chiar dacă şcoala la care o să înveţe e la doar trei localităţi de noi. Oricum, n-am în buzunar decât trei dolari şi cartea costă 10.99. Imposibil.

Deschid clapeta şi apăs pe tasta trei, de apelare rapidă. Telefonul sună de două ori şi Penn răspunde.

— Eu sunt. N-o să mă crezi dacă-ţi spun unde sunt.

— Unde?

— Ghici.

— Zi-mi că nu eşti în vreo secţie de poliţie.

— Nu-s într-o secţie de poliţie. Deşi ieri ne-am abătut pe la cea mai mică secţie de poliţie din lume, zic râzând. Aia din *Fantastica Floridă*, mai ţii minte cartea?

— Ai fost acolo?

— Şi m-am dus să-l văd pe Joe Bătrânul Aligator.

— Te invidiez. Tu şi mai cine?

— Eu, Jesse şi Mel, o colegă de la Waffle.

— Jesse, tipa blondă cu părul lung?

— Penn, de ce te prefaci de fiecare dată că nu ți-o aminteşti pe Jesse? Acuma ghici de unde te sun.

— N-am timp de aşa ceva, se plânge Penn şi adaugă: Eşti la plajă?

— Nu, însă şi aici e apă, un fluviu.

— Eşti cumva...

— Sunt la Paris! La Epcot. Te-am sunat pentru că vreau să-ți iau un cadou, numai că nu-mi ajung banii, aşa că mai bine doar te sun să-ți zic. Un cadou de la Paris.

— Eşti la Disney World?

— Ne-a plătit Mel intrarea. Nu eşti curios ce cadou vreau să-ți iau?

— Unde dormiți? Sau vă întoarceți la noapte? mă ia Penn la întrebări şi dintr-odată nu mai pare complicele meu etern, celălalt mezin Simonoff, ci un tip care stă singur, se duce la muncă şi-şi face griji pentru sora lui mai mică şi prostuță.

— M-am despărțit de Brady, i-o trântesc din senin.

— Aoleu.

— N-o să-l mai văd în viața mea şi s-ar putea să mor cât de curând, numai că acum m-am oprit în prăvălioara asta şi ți-am găsit un cadou. Aşa că şi când trag să mor, tot mă gândesc la tine, fratele meu preferat. Chiar nu te interesează ce cadou ți-am luat? Sau ți-aş fi luat dacă nu eram lefteră?

— Uite ce e, Vicks, spune Penn. Îmi pare rău că te-ai despărțit de Brady, numai că sunt la Chang şi tre' să pregătesc un morman de păstăi de fasole înainte să se aglomereze aici. Nici n-am voie să răspund la apeluri.

— Ce?

— Sunt la muncă. Te sun mai târziu dacă pot, spune Penn şi închide.

Pentru că are propriile probleme pe cap. Pentru că ştie ce vrea să facă în viaţă şi nici nu prea e curios să afle ce cadou vreau să-i dau. Pentru că n-are nevoie de mine, aşa cum am eu nevoie de el.

Ne întâlnim toţi în Maroc la opt şi ne fotografiem pe telefonul lui Mel cu nişte personaje minore din *Pinocchio*, cred. (Mel zice că toate personajele importante, cum ar fi Ursuleţul Pooh, locuiesc în Împărăţia Vrăjită.) Trecem fluviul cu barca şi toată lumea se duce să se dea într-un simulator auto, în afară de mine, care mi-am făcut deja prea multe griji la volan în uraganul de azi, aşa că nu, mersi. Iar apoi Mel ne duce la un restaurant plin de acvarii imense cu peşti tropicali, încât parc-am fi sub apă. Comand somon cu sos picant de papaya, cum n-am mai mâncat niciodată, salată de sfeclă şi o tartă de lămâie verde.

E plăcut să evadezi din lumea reală. Să stai într-un loc curat, să mănânci somon cu papaya şi să te prefaci că nimic nu te poate atinge. Ajută să uiţi.

După cină ne uităm la spectacolul de artificii şi lasere de pe apă, iar eu şi Jesse îi lăsăm pe Marco şi Mel singuri.

Îmi tot amintesc cum a fost de 4 Iulie, când Brady a luat artificii şi le-am aprins împreună în curte la ai lui, într-un grup de prieteni de la şcoală. Lui Brady îi vin de fiecare dată idei mişto, numai lui îi trece prin cap să ia, pe lângă artificii, şi chipsuri, precum şi o prăjitură cu cremă un pic greţoasă de la Publix, cu glazură în culorile drapelului american, şi tot el îi cheamă pe toţi prietenii lui la el. Chiar a pregătit un sos cu supă la plic, smântână şi ceapă. Şi a sunat-o chiar el pe Jesse ca s-o invite.

Şi mi-a luat beţe de artificii.

Parcă nici nu l-am recunoscut la telefon azi-noapte, când vorbea de eseul la engleză plin de corecturi cu roşu şi-şi făcea griji pentru lucrarea de control la antropologie. De obicei Brady e ăla stăpân pe situaţie. Nu c-ar fi cine ştie ce elev cu zece pe linie, numai că reuşeşte să facă faţă. Reuşeşte să ţină legătura cu oamenii. De data asta părea cam dărâmat.

Chiar mă bucur că mă uit cu Jesse la focul de artificii. Dacă aş fi singură, n-aş mai suporta frigul din piept.

— Nu vreau să mă întorc acasă, îi zic lui Jesse. Nu pot să merg la Miami şi nu vreau deloc să mă întorc acasă.

N-o zic cu voce tare, însă nu vreau să mă întorc la casa pustie şi nu vreau să-l văd pe Penn după discuţia de la telefon. Nici nu pot să dau ochii cu prietenele de la şcoală după ce m-am despărţit de Brady. O să fie prea înţelegătoare, prea o să le pară rău de mine, în timp ce ai mei, din contră, n-o să se arate prea înţelegători, doar oricum nu erau de acord cu relaţia noastră la distanţă. Plus că Niceville e prea pustiu fără Brady. N-o să am parte decât de zile în şir fără să-l văd după muncă, fără să mă pipăie el în glumă pe fund când stau la coadă la supermarket, fără niciun pulover de-ale lui Brady pe jos la mine-n cameră, fără niciun Brady punct.

Nu ştiu ce-mi trebuie acuma, însă clar n-o să găsesc aşa ceva acasă.

— Te-nţeleg, spune Jesse. Nici mie nu mi se umple inima de fericire când mă gândesc la casa mea, se strâmbă ea. Însă cred că ştiai deja.

— Bănuiam.

— Nu mă simt *deloc* obosită! strigă ea încercând să schimbe atmosfera.

Se saltă în mâini pe parapetul de pe malul apei.

— Hai să mergem undeva. Nu acasă, nu la hotel, în altă parte. Nu cred c-o să pot să adorm prea curând.

— Nici eu.

— Atunci unde să mergem? se gândeşte ea cu glas tare. Am fost în China, în Franţa şi în Maroc. O fi vreun loc mai tare decât astea în Florida? Nu prea cred. Mai mişto de-atât nu se poate.

— Ştiu eu un loc, zic după ce mă gândesc o clipă.

— Ce loc?

— Castelul de Coral.

Jesse se strâmbă, încercând să-şi amintească.

— Clădirea aia construită de tipul ăla terminat de cap după ce i-a dat prietena papucii? De care ne-ai citit în maşină?

Încuviinţez din cap.

— Nimeni nu ştie cum a reuşit. Adică, nu l-a ajutat nimeni. Absolut nimeni. A cărat blocuri de coral de cinci sute de kile în toiul nopţii singur-singurel.

— Uau!

— E ca şi cum a fost în stare de un asemenea miracol doar pentru că i-a frânt cineva inima, îi zic. Nu crezi că ar trebui să mergem? Eu cred că ar trebui.

Jesse mă cuprinde cu braţul pe după umeri. De parcă mă-nţelege perfect.

26. MEL

— Aşa deci, îi zic lui Marco — nu-mi vine deloc să mă despart de el.

E târziu, e înăbuşitor de cald şi stăm în parcarea hotelului. Vicks şi Jesse s-au dus în cameră să facă bagajele — mergem să vedem castelul tipului nefericit în dragoste. Sau o fi castelul dragostei? Sau amândouă.

— Aşa deci, spune şi Marco.

Se desprinde de mine, îmi ia mâna şi se reazemă de portiera din stânga a Hondei Civic bleumarin a lui Robbie.

— M-am simţit minunat.

— Nu Excepţional?

— Nu, a fost Bine, ceea ce bate Excepţional.[1]

Mă dor obrajii de la cât am zâmbit. Am zâmbit şi am ţipat în simulatoare, am zâmbit când ne-am ţinut de mână. Am zâmbit când ne-am sărutat.

După cină i-am făcut un tur special al Canadei. Chiar i-am cântat imnul naţional.

---

[1] Joc de cuvinte Fine — „bine" (engl.) (*N. t.*).

— Da, sigur, a zis. Ştii să cânţi şi să joci în filme. Însă oare ştii să dansezi?

M-am gândit dacă să-i arăt cum dansam pe vremuri ca Britney, însă am lăsat-o pe altă dată. În loc de asta, am găsit un loc de unde să ne uităm la jocul de artificii şi Marco s-a dus să ia nişte vată de zahăr.

Când am simţit un braţ pe umăr, m-am gândit că el e, numai că de fapt era o mascotă de doi metri şi ceva albastru cu portocaliu a lui Goofy. S-a bătut peste inimă cu gigantica lui mănuşă albă şi s-a prefăcut că leşină.

Am izbucnit în râs.

— Ce se-ntâmplă aici? a zis Marco venind lângă noi cu ditamai vata de zahăr roz în mână. Goofy, încerci cumva să-mi furi prietena?

Goofy a încuviinţat cu entuziasm.

Marco s-a bătut în piept.

— Atunci ţin să te anunţ că am centura portocalie la taekwondo.

Am râs rupând un fuior din vata de zahăr.

— Ăă, nu e centura începătorilor?

— Ba nu e deloc, a pufnit el. E centura de după nivelul începătorilor.

Am râs şi ne-am uitat cum explodează artificiile pe cer, în jerbe de stele şi triunghiuri.

Când m-a luat de mână i-am zis că am degetele lipicioase.

— Foarte bine, a spus. Aşa sigur n-o să-mi mai dai drumul.

Iar acum ne luăm la revedere. Nu de tot, doar până data viitoare.

— Vorbim... cât de curând, îi zic nesigură.

Îmi trec degetul mare pe mâna lui — e moale.

— Da, cât de curând, zice el şi mă cuprinde la pieptul lui.

Trag adânc aer în piept, încercând să-mi imprim în memorie mirosul lui mentolat.

— Chiar trebuie să plecaţi în seara asta? mă întreabă. De ce nu dormiţi la hotelul piraţilor şi plecaţi mâine-dimineaţă?

— Castelul e la patru ore cu maşina spre sud, iar mâine facem nouă ore pe drum până acasă, îi răspund dând din umeri. Ce pot să zic? Am pornit la drum şi ne simţim în vervă. Tre' s-o luăm din loc.

— Bine. O să conduci?

— Eu? Nu. Urăsc să conduc. Însă nu tre' să-ţi faci griji pentru noi. Sincer. Nu păţim nimic. Am dormit după-masă. Şi Jesse conduce bine.

— Nu-mi fac griji că sunteţi cu maşina. Îmi fac griji c-o să nimereşti la vreo altă petrecere.

— Ha-ha.

— Să nu cumva să luaţi vreun autostopist în maşină, îmi zice bâţâind din deget.

— Am auzit că sunt dubioşi rău, zic râzând. Sigur nu vrei să rămâi în camera noastră? îl întreb. Am achitat-o deja. Poţi să tragi peste noapte şi să pleci mâine.

— Mersi, numai că dacă nu-i duc maşina în seara asta, mă ia Robbie la şuturi.

— Pun pariu că poţi să-l baţi, doar ai centura portocalie.

Îşi ia o postură de karateka.

— Te sun când sunt la Robbie. Îţi las numărul meu pentru orice eventualitate.

Îmi zice numărul, iar eu îl trec în agendă.

— Marco... Excepţional?

— Stone, râde el.

— Ăsta nu-i nume, e substantiv, zâmbesc butonând la telefon. Vrei să-ți dau numărul, domnule Substantiv?

— Îl am deja, domnişoară Adjectiv. M-am sunat de pe telefonul tău ca să-mi apară la apeluri.

Ooo!

— Pe bune?

— A trebuit, de unde ştiu că n-o să dispari iar ca Houdini?

Îl sărut apăsat pe buze şi e rândul lui să se facă nevăzut.

Suntem de o oră pe drum când ne dăm seama că ni se termină benzina. Jesse vede un indicator cu „loc pentru popas" şi iese de pe autostradă, luând-o tot înainte pe coclauri. Pe bune, nu-i nicio casă în zonă. Nici felinare. Suntem în plină mlaştină. Mă minunez când trage la o veche benzinărie Exxon, cu un singur bec de şaizeci de waţi care pâlpâie deasupra firmei. Plătesc cu cardul, Jesse bagă benzină şi Vicks şterge parbrizul. Mă duc la toaletă — o încăpere împuţită, unde nu poţi să te încui pe dinăuntru. Până la urmă reuşesc să mă cocârjez deasupra budei, ţinându-mă cu o mână de nas şi cu cealaltă de uşă.

Când mă întorc, Jesse e la volan, Vicks e lângă ea, iar eu trec în spate. Ne-am sincronizat la perfecţie. Mă întind după iPod şi derulez lista de cântece până găsesc ce caut, apăs pe *select* şi în Opel răsună *Spirit in the Sky*.

Jesse se uită la mine în oglinda retrovizoare şi-mi zâmbeşte larg — ştie că e pentru ea. Îi zâmbesc şi eu.

— Sper că ştii cum se-ajunge iar pe drumul I-95, zic când o luăm în viteză pe şoseaua întunecată. Pentru că eu habar n-am.

— Ce-ar fi să nu-i mai zici aşa? îmi spune Jesse. Fără *drumul*. I-95, atâta. Sau mai bine zi-i nouăşicinci şi gata.

— Nu mă pot abține, râd eu. De la Canada mi s-o trage?

— De la Canada ți se trage, *ei*?

Îmi dau jos șlapii, îmi potrivesc perna și încep să visez la Marco. Adorabilul, dulcele de Marco. Marco cel sexy.

— Cred c-ai luat-o greșit, zice Vicks.

— Nu-ți face griji, spune Jesse. Știu unde merg.

Vicks se uită pe geam.

— Cred că mai bine întorci.

— Cred că mai bine stai flexată. Acuma cine are un băț în dos?

— În *dos*? Asta-mi zici acuma, că am un băț în dos?

Mi se fâlfâie de indicatoare și dosuri. Bine, poate doar de dosul ăla ferm al lui Marco am chef — hihi. Ce mai contează încotro o luăm dacă Marco mă place?

Vicks se apleacă într-o parte pe scaun și se așază la loc cu harta în mâini.

— Băi, chiar cred că am luat-o spre vest în loc s-o luăm spre sud. De-acuma trebuia să dăm de indicatorul cu autostrada.

— Hai să mai mergem câteva minute.

Îmi deschid telefonul să văd dacă nu cumva m-a sunat și n-am auzit.

— Cred că mai bine întorci, spune Vicks.

Jesse își lungește gâtul spre mine.

— Mel, tu cum votezi?

Nu m-a sunat. Nu că m-aș fi așteptat să mă sune așa repede. Oricum, o să mă sune diseară. Cred. Oare când o să-l mai văd? În weekend? E prea devreme? Nu vreau să pară că n-am nimic mai bun de făcut. Oare o să vină cu mașina să mă vadă weekendul următor?

— Mel? mă strigă Vicks.

— Da, băț în dos? revin eu la realitate.

— Ha-ha, zice Vicks. Nu ți se pare că ne-am rătăcit?

— Ăă... nu?

— Ei poftim, să mori, să-nnebuneşti!

— Crezi că ştie? spune Vicks. Visează cu ochii deschişi acuma.

— Mel şi Marco s-au pu-paat, cântă Jesse prostindu-se. Mel şi Marco s-au combinat.

— Dați-mi iPodul, mormăie Vicks.

Când i-l dau opreşte *Spirit in the Sky* şi pune *Bad Day*.

— Mamă, ce botoasă eşti, zice Jesse şi oftează adânc. Oricum, Marco şi Mel sunt un cuplu adorabil.

Da! Aşa e. Marco şi Mel. M&M.

— Pe bune?

— A, absolut, spune Jesse. Şi acuma ce urmează? V-ați combinat şi gata?

Cu o mână desenează ghilimele în aer când spune *combinat*, iar pe cealaltă o ține pe volan.

— Nu face ghilimele cu mâna, îi zice Vicks. E de prost gust.

— E de *prost gust* să zici că ceva e de *prost gust*, i-o întoarce Jesse.

Numai că de data asta îşi ia amândouă mâinile de pe volan ca să marcheze ghilimelele în aer, apoi le aşază la loc.

— Aşa, ia zi, Mel, o să fiți împreună?

— Presupun că da, zic. Bine, n-am discutat, dar da.

Aşa cred.

Vicks întoarce capul spre mine.

— O să fii într-o relație la distanță?

— Cred că da.

— De ce-ai vrea să treci prin aşa ceva când de-abia v-ați cunoscut?

Jesse plesneşte volanul.

— Vicks!

— Da?

— Cum poţi să zici aşa ceva? E îndrăgostită! Cum poţi să-i spulberi toată plăcerea?

— Nu încerc să-i spulber nimic, se răţoieşte întorcându-se spre şosea şi vânzolindu-şi mâinile în aer. Doar că tre' să fie realistă. Ce-o să se-ntâmple când n-o s-o sune joi seara? O fi la bibliotecă? O face sex cu altcineva? Asta o să-i treacă prin minte. Şi atunci o să-i vină să-l sune. Când n-o să-i răspundă, o să-i vină să-l mai sune o dată. Şi încă o dată. Şi aşa ajunge disperata care vrea să ştie ce face el tot timpul. Asta vrea? se întoarce spre mine. Asta vrei?

Mă fac mică pe banchetă.

— Ăă...

— Astea-s problemele tale, nu i le pune lui Mel în cârcă, spune Jesse.

— Tre' să fii dură ca să rezişti la aşa ceva, spune Vicks. Iar tu, Mel, eşti dulce şi tot, numai că dură nu eşti. O să te mestece şi-o să te scuipe ca pe gumă.

Are dreptate. Inima începe să-mi bată mai tare şi îmi fac de lucru cu telefonul. Nu sunt o dură. Nu sunt destul de dură. Deja mi-am verificat de trei ori telefonul de când m-am urcat în maşină, să văd dacă nu m-a sunat. Aşa o să fac toată ziua, o să-mi tot verific telefonul. O să dorm cu el lângă mine. O să-l iau cu mine la budă. Dacă nici măcar Vicks n-a suportat să fie într-o relaţie de lungă durată — Vicks care e dură şi super-sigură pe ea — eu ce şanse am?

— Mel, n-o băga în seamă, îmi spune Jesse. O să vă fie foarte bine. Pun pariu că vine să te vadă în weekend.

— Poate, zic, însă parcă mi s-a strepezit gura.

Poate se răzgândeşte. Poate o să întâlnească pe altcineva care-i place mai mult.

— Să vezi când o să dea cu ochii de căsoiul tău, fluieră Jesse.

Căsoiul meu? Încerc să-mi înfig bine tălpile în podeaua maşinii. Da, îmi închipui că la un moment dat o să trebuiască să-mi vadă casa. Să-i cunoască pe-ai mei. Minunat.

— Să vezi când o să dea cu ochii de soră-mea. Pe loc o să-i pice cu tronc, încerc eu să glumesc.

— De ce zici aşa ceva? clatină Jesse din cap.

— Vezi? face Vicks. E prea nesigură pe ea.

— Era o glumă, zic.

— Nu prea cred, îmi spune Jesse.

Aşa e, cred că n-a fost o glumă pe bune. Însă nu mai zic nimic. Deschid telefonul să văd dacă mi-a dat vreun SMS.

— Mel, eşti mult mai frumoasă decât soră-ta, îmi zice Jesse.

— Mi se rupe.

— Pe bune eşti. Mai ales dacă te dai cu un pic de gloss cum ţi-am arătat.

— Uite ce e, zic şi inima îmi bate nebuneşte. Dacă nu merge cu Marco, nu merge şi gata. Nu contează.

Simt că mă închid, că mă închistez. Îmi duc genunchii la piept şi închid telefonul.

— Nu zice aşa ceva! face Jesse. Dacă nu dai o şansă relaţiei, n-o să iasă nimic. Trebuie să-ţi păstrezi o atitudine optimistă. Trebuie. *Trebuie.*

— Nu poţi să mergi tot înainte orbeşte, Jesse, clatină Vicks din cap. Fii realistă. Relaţiile tot se termină până la

urmă. Oamenii pleacă de lângă tine, vrei sau nu vrei. Şi n-ai cum să-i opreşti, orice-ai face.

Jesse strânge şi mai bine volanul.

— Nu-i adevărat. Nu-i deloc adevărat.

— Ba da, este, continuă Vicks.

Nu-şi dă seama că o supără pe Jesse?

— Uneori ajungi la capăt şi până-aici ţi-a fost, n-o să te-ajute dacă rămâi optimistă. Nimic nu ajută. Nici tu nu poţi să faci nimic. Nici eu nu pot. Nici măcar *Dumnezeu* — şi face ghilimelele în aer — nu poate. Acum întoarce, *te rog*. Ne-am rătăcit.

Jesse trage de volan la dreapta, mai că ţip când maşina virează spre marginea şoselei. Însă nu ţip. Nimeni nu mai zice nimic când frânează şi maşina înţepeneşte locului. Mă aştept să întoarcă, însă ea trage frâna de mână.

— Ce naiba? face Vicks.

Jesse îşi desface centura, deschide portiera şi o ia pe jos prin beznă.

Presupun că armistiţiul s-a încheiat.

27. JESSE

— Dumnezeule, o aud pe Vicks spunând. Nu se poate să fii serioasă.

Vocea ajunge prin geamul coborât până la mine, la trei metri de maşină, într-un petic golaş de lume. La stânga e şoseaua, întunecată şi total pustie, iar la dreapta e o mică râpă urmată de o mlaştină mlăştinoasă, mişunând de creaturile ei de mlaştină. Dacă Vicks ar sta la marginea ei, aş împinge-o în ea, jur. M-am săturat până peste cap de fata asta! M-am săturat să mă chinui atâta să-i fac pe plac, m-am săturat să-mi tot muşc limba, ce mai, m-am săturat şi gata!

— Nu lua numele Domnului în deşert! urlu în pustiu, plesnind un ţânţar care mi s-a aşezat pe picior.

— Doamne, Doamne, *Doamne*! îmi urlă Vicks.

— Dacă-I zici numele înseamnă că crezi în El! îi ripostez.

Poate nu prea are noimă, însă aşa m-a învăţat buna să zic când cineva înjură cu *Dumnezeule* sau *Iisuse*.

Credeam că eu şi Vicks suntem iar prietene. Am crezut că ne-am rezolvat neînţelegerile. Numai că eu şi Vicks nu ne mai înţelegem şi până *aici* ne-a fost.

— Vorbeşte cu ea, spune Mel. E supărată.

— Ei, pe bune? face Vicks pe un ton din care înțeleg că nu i-a luat mult să renunțe la orice bunăvoință față de mine. De când am plecat e supărată, ce naiba. De când am plecat a fost ca o bubă în cur, zice ea şi ridică vocea: O bubă în curul lui *Dumnezeu*! Şi al Mariei! Şi în curul ăla mişto şi alb al lui Iisus!

Aaaah, ce mă mai calcă pe nervi. Mă afund şi mai mult în noapte, dorindu-mi să pot să dispar pur şi simplu — *puf*! Şi să reapar undeva în Canada, şi să mănânc chestia aia cu sos de carne şi caş de care zicea Mel, şi să fie şi maică-mea cu mine şi totul să fie bine. Foarte bine. Curat, pur şi nou-nouț, ca un copil proaspăt botezat, cu apa revărsându-se peste hăinuțele albe şi drăgălaşe.

Din gâtlej mi se înalță un geamăt înăbuşit. Nu vreau, însă nu pot să-l controlez.

— *Du-te*, o aud pe Mel zicându-i lui Vicks.

— Nici nu mă gândesc, răspunde Vicks. De la tine a învățat faza asta cu coborâtul din maşină când te apucă pandaliile. Du-te tu.

— Pandaliile? Nu m-a apucat nicio pandalie!

— Poftim? face Vicks şi continuă pe un ton subțirel şi ascuțit: *Lasă-mă să cobor acuma, în clipa asta. Opreşte maşina, altfel o să... o să... arunc cu un mango în tine! Pe bune!!*

Se poartă aşa de urât. Se poartă aşa de urât cu toată lumea. Nu mă mir că Brady n-a luptat pentru ea.

— Nu mă mir că Brady n-a luptat pentru tine, zic tare.

Mel scoate un icnet — îl aud de la doi metri. Şi mai aud încă un sunet venind din mlaştină, un pleoscăit urmat de un măcănit.

— Ai auzit? spune Mel.

— Crezi că n-am auzit? spune Vicks enervată.

— Nu, vorbeam de...

— Dă-o-n pizda mă-sii, face Vicks.

Portiera se deschide, apoi se trânteşte. Nu întorc capul. Dinspre mlaştină se mai aude un măcănit, de data asta suna mai degrabă ca un cârâit care amuţeşte dintr-odată, de parcă fiinţa aia ar fi fost redusă la tăcere.

Ceva viu e acolo, o simt fix în noadă.

— Eşti ca o bubă în cur, îmi spune Vicks când vine lângă mine. În curul *meu*. Însă bine, am venit. Vrei să-mi zici ce ţi-am făcut de data asta?

Mă bufneşte plânsul.

— Jesse... face Vicks pe un ton dintr-odată nesigur.

Scot nişte sunete hidoase, un urlet care îmi tot irumpe din gâtlej.

— Of, Jesse, Jesse...

Vicks dă din mâini neştiind ce să facă, ceea ce o sperie şi mă sperie şi pe mine.

— Jesse?

— Maică-mea a ieşit pe primul loc la un concurs de tricouri ude.

Mă cutremur din tot corpul.

— A tras pe ea cel mai strâmt tricou de-ale ei, şi-a umflat pieptul şi s-a lăsat udată cu furtunul de nişte idioţi de ţărănoi beţi!

— Ce tot zici acolo?

Se mai aude ceva din mlaştină — ceva care se rupe — şi Mel ne strigă:

— Fetelor? Aud tot felul de sunete înfiorătoare, aş vrea tare mult să vă întoarceţi la maşină. Tare mult!

— I-am zis că e o curvă, spun. Ce fel de fiică sunt? Şi dacă Dumnezeu... dacă...

— Asta te-a speriat în halul ăsta? mă-ntreabă Vicks. Un concurs de tricouri ude?

— Dacă *pe mine* vrea să mă pedepsească Dumnezeu şi nu pe ea?

Vicks mă ia în braţe şi mă strânge bine, ca la Epcot, nu pricepe nimic, tot nu se prinde, însă mă las legănată în braţele ei.

— Jesse, eşti aşa o figură, îmi spune ea. Cum te pedepseşte? Te pune să stai cu o scorpie ca mine?

— I-a dat cancer, spun cu glas frânt.

Ah, ce bine e să zic cuvântul cu voce tare. E bine, e groaznic, e splendid, e aiurea. Când o simt pe Vicks că se încordează, mă lipesc mai bine de ea.

— Maică-ta are cancer? mă întreabă ea.

Încuviinţez din cap la pieptul ei.

— Maică-ta are *cancer*?

Încuviinţez iar.

— A*ha*, face ea pe un ton aproape furios. Şi noi, care ne-am tot bătut capul cu băieţi, cu piscine şi piraţi ospătari turnători...

Îmi trag mucii.

— Of, scumpa mea, zice ea şi îmi dau seama că nu pe mine e furioasă, dacă e furioasă. Nu mă mir că ai tot umblat cu băţul ăla în dos.

Izbucnesc într-un hohot de râs, apoi de plâns, după care încep să dau la boboci fără să mă mai opresc — sigur că fix asta mi-a lipsit, să-i zic lui Vicks, cea mai bună prietenă a mea, că maică-mea e foarte bolnavă. E absurd ce uşurată mă simt, chiar dacă maică-mea e tot bolnavă de cancer.

Nu prea ştiu când s-a întâmplat, însă Mel a venit şi ea lângă noi şi, ghemuită în Vicks, o aud lămurind-o ce se întâmplă. *Mamă. Cancer.*

— E în stadiul întâi? întreabă Mel. Stadiul doi? Pentru că se pot lua o groază de măsuri. A început chimioterapia?

Nu aud decât un firicel de voce.

— Şşşş, mă linişteşte Vicks mângâindu-mă pe cap. Şşşş.

Vocea ei mă cuprinde ca un râu — sunt un prunc în braţele ei.

În aer răsună un alt cârâit dinspre mlaştină, mai aproape de data asta. Mult mai aproape.

— Vai, fir-ar să fie, face Mel ca de obicei, de parcă e gata să se scape în pantaloni.

Vicks înţepeneşte. Îi simt spaima în corp, în muşchii rigizi.

— Jesse, nu te uita.

Mă răsucesc în braţele ei şi mă întorc. O pasăre – nu, o raţă, un boboc de raţă — vine repede pe mal, iar în urma ei, la nici zece metri, e un aligator. Un aligator imens, viu, nu împăiat, şi clar de trei metri lungime, se târşâie spre noi în lumina farurilor maşinii.

— Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie, face Mel.

— Luaţi-o din loc, ne ordonă Vicks. Nu fugiţi. Trebuie doar să ne întoarcem la maşină.

Bobocul de raţă îşi flutură cioturile de aripi — îl privesc peste umăr cât mă-mpinge Vicks din urmă — şi mă întreb în sinea mea: *Unde-o fi mama lui? Unde-o fi mama lui?*

— *Mişcă* odată, Jesse, îmi spune Vicks.

— Tre' să-l salvăm!

— Ai înnebunit? face ea leoarcă de sudoare şi duhnind a frică.

Aligatorul a ajuns pe mal şi bobocul cârâie şi ţopăie în zigzag. Mel aproape a ajuns la maşină, o ia la fugă şi

deschide portiera. Aligatorul își întoarce căpățâna cât toate zilele.

— Pizda mă-sii de treabă, şopteşte Vicks.

— Grăbiți-vă! scânceşte Mel.

Vicks mă trage de braț, însă mă smulg din strânsoare şi o iau repede spre răţuşcă. Aligatorul dă din coadă. Îi văd pupilele înguste.

— Jesse! ţipă Vicks.

Aligatorii pot să alerge cu aproape cincizeci de kilometri pe oră. Sunt din Florida, aşa că ştiu. Când îl văd că se saltă pe picioruşe şi ia viteză, ştiu că aş face bine să înhaț bobocul acuma, cât mai repede, altfel pot să-mi iau adio de la el şi de la lume.

Nu vreau să văd bobocul de rață murind.

Şi clar nu vreau să mă vadă Vicks şi Mel murind.

Asemenea gânduri îmi trec ca vântul prin cap, iar inima îmi bate în aşa hal, că de-abia văd ce am în fața ochilor. Apoi mă reped în jos, poticnindu-mă şi izbindu-mă de pământ, însă tot dibui nişte puf cu mâna şi-l înşfac bine. În nări îmi năvăleşte duhoarea de putrefacție şi atunci fac greşeala să mă uit în spate. Fălcile, colții, gura cu umflături cât bobul de mazăre.

— Jesse, scoală-te de-acolo! urlă Mel.

Mă chinui să mă ridic în picioare şi dau cu cotul într-o piatră. Bobocul se zvârcoleşte în mâna mea, însă nu-i dau drumul. *Oho, nu-ți dau drumul orice-ar fi.*

Mă apucă o mână de braț.

— Eşti o *proastă*, gâfâie Vicks ridicându-mă de la pământ.

Aligatorul scoate sunete furioase, iar Vicks mă împinge în față, mă sileşte s-o iau la goană. Când ajungem la maşină, Vicks mă împinge pe bancheta din spate, peste

Mel, şi se lasă şi ea peste mine, trântind portiera, de nu se încâlcesc picioarele.

— Hai să plecăm! urlă Mel de sub noi.

Aligatorul se împinge în Opel.

— E din metal, cretinule! urlă Vicks la el. Las-o baltă!

Cu bobocul la piept, mă chinui să ajung la volan. Întorc cheia în contact şi Opelul face un salt în faţă şi moare. Mai încerc o dată, numai că acum ambalez motorul prea tare, aşa că huruie asurzitor, iar apoi amuţeşte. *Fir-ar să fie, fir-ar să fie, fir-ar să fie.*

Aligatorul se mai repede o dată la Opel, îşi ia avânt şi se aruncă în faţă, nu e nevoie să înţeleg limbajul aligatorilor ca să ştiu ce-i trece prin creierul ăla rece de reptilă: *Dacă nu-mi daţi înapoi gustărica o să vă smulg maţele.* Se izbeşte cu botul în geamul de lângă Mel şi se aude trosnetul înfiorător al colţilor în sticlă. Mel se pune pe ţipat. Aligatorul începe să se împingă zdravăn în prostia aia de portieră — de se cutremură maşina — şi Mel nu mai termină cu ţipatul.

Te rog, Doamne, te rog, mă rog în minte şi întorc cheia în contact a treia oară. Motorul porneşte şi o aud pe Vicks zicând cu glas pierit un „Mulţumesc, Doamne". Vicks zice asta! Vicks! Mel doar scânceşte. Pietrişul zboară sub roţi când o luăm din loc şi rătuşca bate din aripi ca să-şi găsească echilibrul.

— Ei, băga-mi-aş picioarele să-mi bag! face Vicks din spate.

— Poţi s-o mai zici o dată, spun.

Sunt ameţită şi parcă nici nu-mi simt corpul.

— S-a luat după noi? întreabă Mel. Să nu-mi ziceţi că s-a luat după noi, vă rog. S-a luat după noi?

Opelul nu prinde cine ştie ce viteză, însă bate nouăzeci de kilometri pe oră. Mă-nfig în pedală.

— Nu s-a luat după noi, zic. Şi-a luat adio de la noi, drăguțul de el.

Vicks respiră greu. Când mă uit în oglindă, văd că o ține strâns în brațe pe Mel, tot bătând-o pe spate, în timp ce Mel a înlemnit, albă la față ca varul.

— *Niciodată*, îmi zice Vicks, *niciodată* câte zile oi avea să nu mai faci o trăsnaie ca asta, ai înțeles?

Mă simt ruşinată când o aud. Puteam să murim toate din cauza mea... şi pentru ce? O rățuşcă amărâtă care îmi umple chiar acum piciorul gol de găinaț verzui?

— Da, bine, poate că n-a fost cea mai deşteaptă chestie pe care-am făcut-o în viața mea, zic. Însă clar am învățat o lecție prețioasă.

Îmi dau seama că vorbesc ca Faith Waters şi mă trezesc chicotind. *Eu, aligatorul şi fălcile morții*, aşa aş numi episodul ăsta super-palpitant.

— Nu vreți să ştiți ce am învățat? Ha?

— Ce? întreabă Mel cu glas stins — încă tremură ca varga.

— Păi... că nu trăieşti decât până mori.

— Asta-i prețioasa lecție pe care ai învățat-o? face Vicks. *Asta*-i prețioasa ta lecție? *Sigur* că trăieşti până mori, până când crezi că trăieşti?

— Păi, Vicks... dau să zic.

— Nuuuuu, mi-o taie ea. Lecția e: nu te da jos din maşină pe un drum pustiu de la marginea unei mlaştini, mai ales în anotimpul bobocilor, când mămicile de aligator caută înnebunite hrană pentru bebeluşii lor. Iar dacă e să alegi între viața ta şi a unei rațe, face ea şi se lasă în față ca să-mi tragă una după ceafă, lasă aligatorul să mănânce rața aia.

— Da, numai că eu n-am făcut aşa, zic, iar acuma rățuşca e în siguranță, nu e bine?

— E o femelă? întreabă Mel cu toate că evident încă se chinuie să vorbească.

O văd albă-pământie la față, în lumina lunii.

— De unde știi?

— Păi, nu e un rățoi sălbatic, așa că o fi rățușcă.

Vicks îmi mai trage una, și mai tare.

— Of, abține-te. Și-așa știi o laie când vine vorba de păsări.

— Au! fac eu și rățușca mea măcăne a protest.

— Și tu, ghem jalnic de puf, se ia Vicks și de ea. Ciocu' mic!

DUMINICĂ, 22 AUGUST

28. VICKS

— Hai să-i zicem Caca-Maca, zic, amuşinând aerul. De vreo oră am luat-o spre sud. E unu dimineaţa.

— Nu miroase, zice Jesse. E doar caca de bobocel de pasăre.

— Frumos nume! ţip eu. Caca. De la Caca de Bobocel de Pasăre. Alias CBP.

— Vicks!

— Aşa o să putem să-i zicem mai pe scurt CB sau doar BP, iar şi mai târziu doar P. sau P-Bebe. Putem să-i schimbăm numele non-stop. O să fie ca un megastar rap printre raţe.

— Nu.

— Sau putem să-i zicem Răhăţel.

— Tu n-auzi că nu? mă-ntreabă Jesse.

— Căcuţă? Parcă sună mai bine, nu mă las eu.

— Eşti bolnavă, ştiai? râde Jesse.

— Doar n-o iei la tine, nu? se interesează Mel.

— Sigur c-o iau! răspunde Jesse. Maică-mea e-nnebunită după animale. N-o s-o dea afară în ruptul capului.

— Hei, zic, vecinul ăla al tău mai ține porcușori de Gu ineea în cușcă afară?

— Aha, îmi răspunde Jesse.

Otis și Lola. Mel pare nedumerită, așa că Jesse adaugă

— Nu sunt garduri pe lângă rulota noastră, așa că ve dem ce face toată lumea.

— Crezi că poți să ții o rață în cușcă? întreabă Mel strâmbând din nas.

— Una din sârmă, cu un culcuș comod, spune Jesse. În spatele rulotei. Pun niște fân, rumeguș sau văd eu. Cel puțin până mai crește.

— Căcuță o să se simtă foarte bine, îi zic. O să-i placă în cușcă. O să-l rog pe Penn să te ajute cu sârma dacă vrei.

O zic pentru că știu că lui Jesse îi place de Penn chiar dacă se amăgește singură că e secret. Nu doar că-i dă tot timpul Cola moca, dar mai stă și o groază cu el când îi duce mâncarea la masă, iar o dată am prins-o pieptă nându-se în buda de la Waffle, într-o dimineață când Penn a venit să ia micul dejun și ea era de serviciu la tejghea. A îndrăznit să-și lase baltă postul și să se ducă să-și aranjeze părul, ceea ce Jesse n-ar face în ruptul capului, decât dacă nimic n-ar mai conta, doar să-i stea părul frumos fix în momentul ăla.

Jesse își duce la gură o șuviță din părul la care tocmai mă gândesc și-mi zic: *Aha, hai c-o citesc pe Jesse la perfecție.*

Apoi încuviințează din cap, ceea ce mă derutează de tot.

— Vrei să-l rog, de-asta dai din cap? o întreb.

— Ăă, ce-ar fi să-mi dai numărul lui și-l sun eu? spune ea.

— *Tu* vrei să-l suni?

Se înroșește, însă nu dă înapoi.

— Păi, da, poate.

— Bine, în regulă, zic. Aminteşte-mi dacă uit. Apoi mă-ntorc spre rățuşcă: Căcuță, să-mi aminteşti să-i dau lui Jesse numărul lui Penn.

— N-o cheamă Căcuță, spune Jesse.

— Norocel? propune Mel. Rățuşca Norocoasă?

— Speranța? face Jesse.

— Rața Speranța? Te rog, zic indignată. Putem să-i găsim un nume mai ca lumea. Uuu, ce-ar fi să-i zicem á l'Orange?

— Fetelor! țipă Jesse îngrozită.

— Dar Fripturică? îmi ține Mel isonul.

— Pekin?

— Marinata? Afumata?

— Fripturică sună bine, îi zic. E haios. Bună, Fripturică. Bună, Fripturică mică.

Jesse mormăie şi trece pe banda cealaltă. Îmi dau seama că s-a îngroşat gluma.

— Bine, ce ziceți de Gofră? propun. După Gofra Grețoasă.

— Îmi place, spune Mel hotărât. Eu votez pentru.

— I se potriveşte, nu? adaug. Chiar seamănă un pic.

— Ce faci, Gofră? testează Jesse numele. Îți place cum sună?

Bobocul nu zice nimic.

— Dacă nu-mi răspunzi, se preface Jesse enervată, de unde să ştiu ce crezi?

Rulăm iar pe autostradă, tot spre sud, spre Castelul de Coral. M-am întins pe bancheta din spate. Mel s-a mutat în față ca să mă lase să mă odihnesc un pic, n-am dormit aşa de bine ca ele la hotel. Eram prea în priză ca să intru în REM sau ceva.

Ei, iată că am supraviețuit, suntem toate aici.

Suntem nişte super-dure.

Avem un boboc de rață cu noi.

Ne-am lăsat în urmă familiile, cu boli, griji şi aşteptări cu tot. Ne-am lăsat în urmă prietenii de la şcoală şi de la muncă, slujbele şi viețile. Le-am lăsat baltă şi acum zburăm pe autostrada interstatală, cântând *Suddenly I See* în întuneric.

Aici nu ne mai batem capul cu ultimul an de liceu sau cu banii, cu viața de zi cu zi. Suntem doar noi trei şi o mică pasăre de apă.

Şi creierul meu, încă în priză. Şi bulgărele de gheață pe care încă-l simt în piept.

Am mai citit o dată *Fantastica Floridă*, la lumina unei lanterne pe care a luat-o Mel de la o benzinărie. Cred că, după ce aproape am văzut moartea cu ochii, o să ajungem la Homestead de-abia pe la cinci dimineața. Atunci putem să dăm pe la o Waffle House, să turnăm cafea în noi şi să basculăm nişte bacon proaspăt prăjit şi să aşteptăm să se deschidă Castelul de Coral.

Pe fata pe care o iubea Ed Leedskalnin — Ed e letonul care a construit castelul — o chema Agnes Scuffs. Pentru o femeie atât de adorată, are un nume tare caraghios.

Dacă m-ar chema pe mine Agnes Scuffs nu cred că m-ar iubi nimeni.

Ce mama naibii, nimeni nu mă iubeşte, chiar dacă mă cheamă Victoria Simonoff. Un nume foarte sexy, dacă stau să mă gândesc.

Agnes Scuffs nu l-a iubit pe Ed, aşa că a cărat singur vreo mie o sută de tone de coral, folosindu-şi super-puterile de care nici nu se crezuse capabil până nu i-a dat ea papucii. Nimeni nu l-a văzut vreodată construind vreo

casă. Nici nu l-a văzut să se atingă de vreo bucată de coral. Şi nimeni nu l-a ajutat vreodată. Tipul n-avea decât unu cincizeci. Când Agnes Scuffs i-a frânt inima, parcă l-a vrăjit.

Şi eu am inima frântă.

Chiar aşa.

Ştiu că eu m-am despărţit de Brady, însă mă simt de parcă *el* s-a despărţit de mine.

Pe vremuri nu mă credeam genul care să-i clădească un castel de coral dacă nu mă mai vrea. Credeam că o să ştiu să ripostez. Să-l fac să mă dorească iar.

Iar dacă nu ştiu, eram sigură că n-o să stau să jelesc, ci o să merg mai departe.

Acuma îmi doresc şi eu să fi prins puteri magice după ce mi-a frânt Brady inima. Ca să fiu în stare să construiesc ceva frumos, o ispravă eroică, pe care s-o vadă Brady şi să se întoarcă la mine.

Aş construi un castel de coral dac-aş putea.

29. MEL

— Ce face, doarme? mă întreabă Jesse.

Mă întorc să mă uit la Vicks, având grijă să nu trezesc rățușca ce s-a ghemuit în poala mea. Jesse mi-a încredințat-o cu greu pe Gofră după ce Gofră a alunecat de pe scaunul ei şi era s-o strivească sub pedala de accelerație.

— Doarme dusă, zic.

Într-adevăr, Vicks s-a lungit pe banchetă, cu capul îngropat în brațe, de parcă şi-l fereşte în cădere de ceva. Dau mai încet *I Try* de Macy Gray.

— Probabil a secătuit-o de energie să mă salveze din fălcile morții, spune Jesse.

Cu toată adrenalina de la incidentul cu aligatorul, de m-am spart de râsete şi glume, tot mă doare comentariul ei. Mă fac mică în scaun, cu ochii la bezna de afară. Da, îți trebuie energie ca să salvezi pe cineva din fălcile morții, însă ce ştiu eu? Nu eu am salvat-o. Eu doar am intrat în panică.

— Îmi pare rău că nu ți-am sărit în ajutor, zic.

— Nici nu era nevoie, m-a ajutat Vicks.

— Ştiu, zic cu voce tremurătoare, apoi trag aer în piept şi continui: Doar că îmi doresc să fiu genul în stare de aşa ceva.

— Mel, nu eşti un om rău dacă ţi-e frică de aligatori.

— Urăsc că sunt aşa papă-lapte, zic eu, întorcându-mă spre ea.

— Hei, unii se tem c-o să-i mănânce aligatorii, alţii — şi aici o arată pe Vicks cu degetul mare — se tem c-o să-i mănânce alţi oameni. Nu-i nimic.

Mă gândesc la noua mea şcoală. La fosta şcoală unde învăţam. La soră-mea. La toate situaţiile de care m-am temut. La oamenii cărora mi-a fost prea teamă să le ţin piept. La oamenii la care am renunţat.

— Bine, numai că mie mi-e teamă şi de aligatori, şi de oameni, spun.

Când îmi aud vocea plângăreaţă mă jenez, pentru că nu vreau să profit de situaţie ca să-mi plâng de milă.

— De mine nu ţi-e teamă, nu? mă întreabă Jesse.

Râd uitând să-mi mai plâng de milă. Jesse. Jesse care mă îngrozea pe vremuri. Jesse cea dulce şi generoasă. Jesse cea inimoasă.

— Nu, zic şi fac o pauză. Acum nu-mi mai e.

— Chiar m-am purtat oribil cu tine, spune ea, zâmbindu-mi spăsită. De ce-ai venit cu noi, pe bune acum?

Îmi trec degetele uşor pe căpşorul şi spinarea rătuştei.

— Nu ştiu. Tu şi Vicks păreaţi aşa de apropiate. Aveaţi încredere una în cealaltă. Voiam să fiţi aşa şi cu mine. Şi cred... cred că mă *săturasem* să mă mai tem de oameni.

Rămânem tăcute câteva minute, iar eu o mângâi pe Gofră şi ascult muzica. Mă întreb dacă se poate să te cunoşti şi totodată să nu te cunoşti pe tine însăţi. Mă-ntreb dacă nu cumva toată lumea se teme în taină de ceva.

Mă gândesc la Vicks, care se teme atât de tare să nu sufere mai încolo, încât a hotărât să-şi facă rău singură.

— A făcut o greşeală, nu?

Probabil şi Jesse se gândeşte la Vicks, pentru că încuviinţează şi scoate un „Aha".

— Mai bine o oprim.

— Cum? se încruntă Jesse.

— Mergem să-l căutăm pe Brady.

— Glumeşti, nu?

Îmi iau mâna de pe rătuşcă şi mă întind după hartă.

— De ce nu? Doar te-a salvat. Acuma o salvăm noi pe ea.

Jesse stă tot încruntată, sugându-şi buza de jos.

— Ăă, bine. Numai că eu şi Vicks facem eforturi să ne împăcăm, chiar aşa cred, şi... aşa ceva, totuşi...

Glasul i se stinge de tot.

— Nu vrei s-o dai în bară, îi duc eu ideea la capăt.

— Nu vreau s-o dau *iar* în bară, spune ea. Deja am dat-o în bară de vreo patruzeci de miliarde de ori. Bine, sigur că acum trebuie să-i spunem verde în faţă ce se întâmplă, însă...

— Nu-i nimic, îi spun.

— Chiar îmi pare rău, Mel.

Într-adevăr îi pare rău, se vede.

Pe loc îmi dau seama ce trebuie să fac.

— Hei, ai putea să tragi pe dreapta? Numai un pic.

— Poftim?

Mi-o fi mie teamă de aligatori, însă nu vreau să-mi fie teamă de Vicks.

— E rândul tău s-o ţii pe Gofră şi e rândul meu să trec la volan.

— Ăă... ştii să conduci?

— Sigur că ştiu să conduc. Şi dacă sunt eu la volan, pe mine o să-şi verse Vicks nervii.

Jesse bate darabana cu degetele în volan, însă îmi dau seama că o tentează.

— Eşti sigură? O să facă urât de tot.

— Ştiu.

O să-i ţin piept.

Jesse opreşte pe marginea şoselei şi trage frâna. Deschidem portierele şi o luăm repede pe lângă maşină. După ce i-o pasez pe Gofră ca pe un odor de preţ, mă aşez pe locul şoferului.

Aşa deci, iată-mă ajunsă la volanul maşinii. Observ că se crapă de ziuă când ajustez oglinzile. Îmi simt pulsul accelerat în palmă când îmi pun centura de siguranţă.

Hai că pot. Hai că *pot*. Îmi pun piciorul pe frână şi o iau din loc. Là drum. Simt că mi se urcă sângele la cap.

O să se supere Vicks pe mine, însă tot prietene o să fim. Pentru că asta e bine să facem acum, o să mă urască o vreme şi apoi o să-i treacă. Pentru că sunt o prietenă bună.

Bzz! Bzz!

— Mobilul tău, spune Jesse.

Se întinde spre bancheta din spate, unde l-am lăsat fără să-mi dau seama.

— Pun pariu că e prietenul tău.

Prietenul tău. Marco. Marco! Am uitat de Marco! Bine, n-am uitat de tot, însă nu m-am mai gândit obsesiv la el de când cu aligatorul.

Poate sunt mai dură decât credeam. Iau telefonul din mâna lui Jesse şi-l deschid.

— Salut, zic.

— Era să nu te sun, m-am gândit că e prea târziu, mă rog, prea devreme, însă după aia mi-am zis ce naiba. Oricum, ce mai faci?

Turuie de emoție! Ce drăguț e!

— Foarte bine. Sunt la volan!

— Credeam că nu-ți place deloc să conduci.

Simt sub picior pedala de accelerație cât mă gândesc dacă e adevărat sau nu.

— Nu, doar că sunt începătoare. Ghici ce? Era să mă mănânce un aligator!

— Ce?

— E o poveste lungă, râd eu. O să-ți povestesc mâine. Unde eşti?

— Acasă.

— Bun. Te culci?

— Îhî. Voiam doar să văd ce faci. Mă suni mâine?

— Sigur.

Vrea să ne auzim mâine. Pentru că mă place. Pentru că sunt o tipă simpatică. Pentru că o să fiu o prietenă minunată.

— Şi în weekend o să vin cu autobuzul să te văd. În regulă?

— Poate vin eu la tine, zic, îndreptându-mă de spate.

— Pe bune? Poți să faci rost de maşină?

— Am maşină.

Soră-mea n-are decât să accepte situația. În depărtare observ un indicator cu Miami.

— Marco, tre' să-nchid. Aproape am ajuns la Miami.

— Credeam că mergeți la castel.

— Acolo mergeam, numai că, nebunatica de mine, am schimbat din senin tot planul, râd eu.

— Bine, domnişoara Nebunatică. Distracție plăcută! Noapte bună. Adică bună dimineața.

— Şi ţie.

Adorabilul de Marco.

Închid telefonul şi i-l întind lui Jesse.

— O să viseze frumos la noapte, spune ea. Probabil acuma mulţumeşte cerului că te-a întâlnit.

Îmi vine să-i răspund *Nu prea cred*, însă mă abţin şi râd.

Ne luăm după indicatoare spre universitate.

— Nu ştii unde stă Brady, nu?

— Habar n-am, spune Jesse. Hai să căutăm căminele sau aşa ceva. După aia o trezim. Bine, tu o trezeşti.

O iau pe South Dixie Highway, până când un indicator îmi spune să virez pe Stanford Drive, iar atunci văd campusul. Chiar dacă e patru dimineaţa, pe iarbă se vântură studenţi, în grupuri-grupuri — probabil sunt beţi.

Opresc maşina după ce trecem de poartă.

E linişte.

— Te bagi sau nu? mă întreabă Jesse.

— Absolut, zic cu voce ascuţită. Însă să-mi ţii şi tu spatele, bine?

Îmi desfac centura şi mă duc pe banchetă. Îmi pun mâna pe umărul lui Vicks.

— Vicks, o strig foarte blând.

— Aoleu, frate, mormăie Vicks.

— Vicks, zic ceva mai tare.

Mă tem un pic să nu-mi tragă un pumn în faţă, însă n-am cum să dau înapoi. Doar nu-i aligator.

— Vicks, am ajuns.

Îşi ia braţele de pe cap şi se saltă ca o broască-ţestoasă care-şi lungeşte gâtul.

— Unde, la castelul nefericirii? mormăie ea.

— Nu chiar, dar pe-aproape, zic.

30. VICKS

— Nu-mi vine să cred că m-ați adus aici, gem eu.

Suntem într-o parcare din campusul Universității din Miami. E întuneric, doar vreo două felinare luminează în noapte.

— Nu vrei să-l vezi pe Brady? mă întreabă Mel.

— Nu, şi-o trage cu o majoretă la ora asta, protestez eu. Învață la antropologie fără mine. Îşi vede de viață.

— Vicks, spune Mel clătinând din cap. De unde ştii? Habar n-ai. *Tu* te-ai despărțit de el, spune, scuturându-mi genunchiul.

— De ce-mi faci una ca asta? o întreb. E, cât?, patru dimineața.

— Patru şi douăştrei, spune Jesse.

— Nu da telefoane la beție, Vicks, mă ceartă Mel. E o chestie de bază în viață.

— El mi-a dat mesaj!

— Nu-nseamnă că tre' să-l suni beată.

Mel se dă jos din maşină şi rămâne aplecată lângă portieră, cu ochii la mine.

— Pun pariu că nici nu mai ții minte ce-ați discutat când i-ai dat papucii.

— Ba țin minte! zic.

De fapt nu prea mai țin minte nimic de la prostia aia de bere.

— Am discutat despre antropologie şi despre majorete şi a fost foarte, foarte aiurea.

— Aşa că tre' să te duci să vorbeşti cu el, îmi zice. De-asta am plecat la drum, mai ştii?

— N-am de gând să mă milogesc de el după ce că nu m-a sunat două săptămâni, zic.

— Nu te milogeşti, mă contrazice Mel. Doar vă iubiți.

— Incorect, zic. Ne *iubeam*. S-a terminat.

— Nu prea cred, spune Mel.

Ce ştie ea? Nu l-a văzut pe Brady decât la Waffle. Habar n-are dacă mă iubeşte sau nu.

— Tu ai condus? schimb eu subiectul. Cum de nu e Jesse la volan? Jesse, Mel a condus?

Jesse ridică din umeri.

— Eu am fost la volan pentru că eu am condus, îmi zice Mel de parcă aiurez. Aici am hotărât eu, ca şofer, că trebuie să ajungem.

Şi bâțâie din umeri satisfăcută de sine, un soi de dans gen, „vai, ce bucurie că sunt la volan".

Pe bune, acuma şi-a găsit!?

— A trecut de punctul de taxare ca o campioană, spune Jesse, coborând din maşină şi bibilind-o pe Gofră, care e cocoțată tot pe scaunul din față.

— Da, bine, loveşte-mă şi tu acuma, gem eu. Scoate-mi ochii cu eşecurile mele.

Mel pufneşte.

— Nu-mi vine să cred că v-ați aliat împotriva mea, mă plâng eu. Nu voiam decât să văd Castelul de Coral.

Jesse se apleacă în mașină și trage de mine să cobor.

— Du-te să vorbești cu prietenul tău, îmi zice.

— Credeam că nu aprobi faptul că „vorbim", mormăi eu.

— Și ce? Doar îl iubești, nu?

Dau din cap.

— Și numai proastă să fii să nu vezi că și el te iubește.

— Eu...

— Suntem prietene, încerc să te ajut. Chiar dacă avem opinii diferite despre șaptezeci și cinci la sută din chestiile de pe lumea asta.

— Optzeci și cinci la sută, zic.

— Ei, de data asta am dreptate, spune și face o pauză. Bine, de fapt tot timpul am dreptate.

— Da, în afara dăților când nu ai dreptate.

Îmi zâmbește strâmb, ciudat și, cu toată agitația, observ că nu mă contrazice. Jesse a învățat să mai lase de la ea. *Jesse* a învățat să mai lase de la ea.

— Tre' să vorbești cu el, Vicks, îmi spune Mel.

Iar Mel dintr-odată parcă a luat lecții de autoexprimare. Minunat.

— Sunt răvășită de somn, zic. Am sos de papaya pe tricou.

— Ei, poftim, vezi? țipă Jesse. Chiar vrei să-l vezi, altfel nu te-ai sinchisi cum arăți.

— Schimbă tricoul, îmi spune Mel.

— Și mai și put, spun.

— Atunci dă-te cu deodorant, îmi spune iar Mel. Și dacă ai de gând să te plângi că-ți miroase gura, am niște bomboane mentolate în geantă.

Jesse deschide portbagajul şi se-apucă să-mi scotocească prin sac. Scoate un maiou verde-închis.

— Uite, pe-ăsta încă nu l-ai purtat şi ţi se văd mişto sânii prin el. Dacă vrei te machiez.

— E noapte, protestez eu.

— Mai bine-ţi pui ceilalţi pantaloni scurţi, îmi spune Jesse studiindu-mă. Ceilalţi îţi stau mai bine.

— Lui Brady îi plac ăştia, zic. Şi oricum n-o să mă duc să-l văd.

— Piaptănă-te, îmi ordonă Jesse, întinzându-mi o perie.

— Nu! Fetelor, nu vreau decât să mă culc la loc şi să mă trezesc la Castelul de Coral, le zic. Aşa ne-a fost planul. Nu putem să ne ţinem de plan şi gata?

— Bătrânul Joe n-ar fi deloc mulţumit de tine, îmi spune Jesse.

— Ce?

— Bătrânul Joe.

— Ce spui acolo? Bătrânul Joe mă iubeşte la nebunie.

— Ba nu. Dacă te-ar vedea acuma, ar face...

— Ar fi mândru de mine că l-am pus pe aligatorul ălălalt cu botul pe labe, asta ar face, zic. Şi că te-am salvat din fălcile morţii.

— Nu, spune Jesse. Bine, da, numai că eu zic că ar mai zice o chestie. Apoi continuă cu glas jos, încercând să imite un aligator: *Ia ascultă. Jesse v-a zis de maică-sa, nu? Ce curaj pe ea. Iar Mel s-a pus cu cineva de două ori cât ea, e de două ori mai curajoasă, unde mai pui că s-a ales cu un prieten sexos. Numai Vicks... Vicks fuge de viaţa ei ca o mâţă speriată.*

— Bine, numai că încă n-ai *sunat-o* pe maică-ta, nu-i aşa? îi zic.

— *Şi ştii ce fac eu cu mâţele speriate?* mă ignoră ea şi spune mai departe, făcând pe Joe, Bătrânul Aligator. *Le mănânc la micul dejun, cu garnitură de iepure.*

— Ha-ha.

Jesse îmi spune mai departe cu glasul ei obişnuit:

— Te porţi de parcă — bine, o să zic ceva urât, să nu crezi că o să-mi intre-n obicei — te porţi de parcă te-ar durea în cur de toată lumea, asta doar pentru că i-ai dat papucii lui Brady când ţi-a fost mai greu...

— Pentru că nu poate să se poarte aşa cu mine! ţip eu.

— Numai că nu e aşa. Se cheamă doar că dai bir cu fugiţii la greu şi gata.

— Ba nu.

— Înseamnă că nu poţi să fii cinstită. Nu-i zici lui Brady ce simţi de teamă că o să reacţioneze nasol. Nici mie nu-mi zici că nu mai eşti virgină de teamă că o să reacţionez nasol. Nu e un tipar aici? Mie aşa mi se pare. Cum te-aştepţi să te îndrăgosteşti sau să te împrieteneşti cu lumea dacă te temi că o să reacţioneze nasol când o să vadă cine eşti de fapt.

— Eu zic s-o suni pe maică-ta, îi spun.

— Suntem aici, Vicks, îmi spune Jesse. Suntem la universitate, am bătut atâta drum, e timpul să vorbeşti cu tipul ăsta al tău.

— Unde stă Brady? mă întreabă Mel studiind harta. Asta vreau să ştiu eu.

— Căminul Hecht, pe Dickenson, la numărul 1231, zic istovită.

— Vezi? Ştii doar că vrei să-l vezi, altfel nu mi-ai fi zis niciodată adresa, îmi spune Mel.

Sunt pe iarbă, în faţa căminului Hecht şi mă uit în sus, la ferestrele de la etajul doi, întrebându-mă care o fi

camera lui Brady. Opelul e într-o parcare, la două cvartale de mine.

E prima dată când încerc să fac ceva atât de greu.

S-ar putea să nu vrea deloc să-l sun.

Şi s-ar putea să nu mă vrea deloc prin zonă. M-a sunat de câteva ori, însă nu mi-a lăsat niciun mesaj.

E 4:42, duminică dimineaţa. Nu ştiu ce-o să mă fac dacă nu răspunde.

— De ce nu m-a sunat? îi zic lui Jesse.

— Nu ştiu, îmi răspunde ea. Însă dacă nu te duci să afli, o să te întrebi toată viaţa.

— Cum de te-ai făcut aşa de înţeleaptă dintr-odată?

— E o evoluţie mai nouă, râde ea.

— De la ce a pornit?

— De la faptul că-mi place să comand.

— Ha! râd eu.

— Nu mai trage de timp, îmi spune Mel.

— Acuma ai ajuns şi tu să-mi comanzi? o întreb.

— Sună şi gata, spune ea şi, când se ridică amândouă, o ia pe Jesse de braţ. Noi mergem la maşină să ne culcăm.

Şi pleacă amândouă, nu le mai văd.

Telefonul sună de două ori şi Brady răspunde.

— Vicks, zice el răguşit. Eşti bine?

— Mda, zic.

— Totul e bine?

— Bine, doar că...

— Speram să mă suni. Am dormit cu telefonul lângă pat.

— Îmi pare rău că te sun aşa târziu.

— Stai aşa, să nu-l trezesc pe colegul de cameră. Aşteaptă puţin, bine? Te rog să nu închizi.

— Bine.

— Zi-mi că n-o să închizi, bine?

— Nu închid.

Se aude un lipăit, apoi vocea lui Brady:

— OK, am ieşit să vorbesc de la baie, îmi pare rău.

— Brady, trebuie să te întreb ceva.

— Bine.

— De ce nu m-ai sunat?

— Ce? Ți-am dat SMS vineri şi tu m-ai sunat şi mi-ai dat papucii! intră el în defensivă.

— În primul rând, când dai SMS nu se cheamă că sun

— Bine, dar te-am sunat încontinuu de-atunci şi n-ai vrut să-mi răspunzi!

— Da, bine, voiam să zic de ce nu m-ai sunat deloc după ce-ai plecat? Ți-am trimis cinci sute de SMS-uri şi ți-am lăsat mesaje vocale, iar tu m-ai lăsat cu buza umflată. O dată nu m-ai sunat.

— Te-am sunat pe fix, spune el. Nu ți-a zis Tully?

— Nu.

— Am vorbit cu el la telefon pe fixul alor tăi miercuri, cred.

— Nu mi-a zis nimic.

— Da, s-a dus să se uite la meci cu taică-tu, cred, ştii? Tu erai la film.

Tully. Cel mai naşpa frate dintre toți.

— Şi n-ai mai sunat, îi zic lui Brady. Nu mi-ai răspuns la SMS-uri când ți-am scris. Nu m-ai sunat deloc după câte mesaje ți-am lăsat. Ştii că am dreptate.

— Ştiu, mormăie Brady.

— De ce nu m-ai sunat măcar să-mi laşi un mesaj vocal? Orice. Pentru că mi-a fost aşa dor de tine, spun simțind că mă lasă vocea. Din oră-n oră mă uitam la telefon să văd dacă nu cumva m-ai sunat, cum mă trezeam dimineața

mă uitam, şi tu tot nu mă sunaseşi, îl lăsam noaptea lângă pat, poate mă suni, şi nu m-ai sunat!

Acum m-a apucat furia.

— Nu m-ai sunat o dată, aşa că m-am simţit din ce în ce mai groaznic, până n-am mai suportat. Pe bune, aşa te porţi cu prietena pe care cică o iubeşti?

— Chiar te iubesc.

— Ei bine, o arăţi într-un mod foarte aiurea şi rece, îi zic.

— Bine, Vicks, însă păreai mereu aşa de fericită când îmi lăsai mesaj, protestează Brady. Ziceai „Hei, suntem la Waffle, tipu' ăla iar a comandat paişpe chiftele". Sau „Hei, n-o să-ţi vină să crezi ce mi-a zis T-Bone adineauri, sună-mă".

— Da, *sună-mă*, zic. Ce nu ţi-e clar la mesajul ăsta?

— Ştiu, oftează Brady. Numai că... nu voiam să-ţi zic cum e aici. Nu voiam să te sun şi să-ţi plâng pe umăr la telefon.

— Ce?

— Nu ştiu pe nimeni aici, Vicks. Colegul meu de cameră mă crede dobitoc, ce să zic, e prea bun pentru mine. E un surfer din ăsta cu mărgele la gât care-şi dă ochii peste cap cum pun muzică în cameră. Tipii din echipă sunt toţi cât China. Pe bune, au zece, cinşpe kile mai mult decât mine şi n-am cum să fac faţă. Sunt total depăşit de situaţie.

— A...

— Am luat notă proastă la primul eseu la engleză, nu pricep nici jumătate din ce se predă la cursuri şi se pare că habar n-am să spăl rufe, toate tricourile mele s-au făcut roz.

Mă pufneşte râsul.

— Voiam să mă crezi... nu ştiu, oftează Brady. Nici nu pot să-ţi zic ce. Un om mai bun decât sunt.

A.

Era nefericit.

I-a fost ruşine.

Nici nu mi-a trecut prin cap, însă acum că a zis toate astea, îl înţeleg. La liceu Brady era mereu în centrul atenţiei. Cel mai tare din parcare. Tipul care dădea chef de 4 Iulie. Tipul în jurul căruia se strângea toată lumea. Nu vrea să împovăreze pe nimeni cu chestiile lui nasoale. Nu vrea să sufoce pe nimeni.

Aşa e şi Jesse. Aşa sunt şi eu.

— Trebuie să mă suni, îi zic. N-am cum să rezist dacă nu mă suni.

— Îmi pare rău.

— Aşa şi trebuie.

— Chiar îmi pare rău, Vicks. Îmi pare foarte, foarte rău.

Bun.

— Îmi pare rău că ţi-ai colorat tricourile în roz, îi zic.

— Şi mie îmi pare foarte, foarte rău că s-a întâmplat aşa, spune Brady părând gata să râdă.

— Pun pariu.

— Nu mă părăseşti pentru vreun tip de la petrecerea aia la care ai fost, nu?

— Nee.

— Doamne, Vicks, ce n-aş da să fii cu mine acuma!

— Pe bune?

— Foarte pe bune. Mi-aş dori mult să fii cu mine.

— Uită-te afară pe fereastră.

— Ce?

— Uită-te pe fereastră.

Sunt pe peluza din faţa căminului. La etajul doi se văd câteva lumini aprinse şi mă uit lung la ele, cu inima bătându-mi tare, sperând să zăresc silueta întunecată a lui Brady prin geam.

— Nu-i nicio fereastră aici, sunt la baie, zice el. Şi cum nu suntem decât boboci la etajul ăsta, înseamnă că ţi se întoarce stomacul pe dos înăuntru, dacă te întrebai cumva cum e. Apoi, după o pauză: Ce fereastră?

S-a ales praful de marea surpriză romantică.

— Sunt jos.

— Ba nu.

— Ba da.

— Nu.

— Da. Jesse şi Mel m-au adus până aici. Sunt ceva mai încolo, la maşină.

— Eşti în faţa căminului?

— Ce-ţi ziceam adineauri?

— Am luat-o pe scări, spune el. Cobor imediat.

— De fapt, practic m-au luat pe sus şi m-au silit să vin. Nu miros aşa bine.

— Am luat-o pe hol, spre intrare.

— Miros cam rău pentru că era să ne mănânce un aligator, nu glumesc.

— Sunt sigur că eşti în stare să dai de pământ cu orice aligator, spune Brady nepărând să mă creadă.

— Îţi dai seama, ce naiba!

— Şi nu miroşi niciodată nasol.

— Ţi se pare.

— Bine, o dată s-a întâmplat să miroşi nasol, după ce am jucat fotbal. Ah, şi când s-a stricat maşina şi erau o sută de grade afară. Însă în rest foarte rar miroşi nasol.

— Ai ajuns în holul de la intrare sau ce? îl întreb. Unde eşti?

În loc să-mi răspundă, închide şi-l văd în lumina de la uşile căminului, iese şi vine în fugă spre mine. O clipă mă aştept să mă ia pe sus şi să se rotească cu mine, însă

el mă împinge în jos, mă ia în braţe şi ne tăvălim prin iarbă — e tare bine să-l iau în braţe după atâta timp. E în pantaloni de trening şi un tricou oribil, roz.

Când suntem iar la verticală, mă atinge pe faţă şi ne sărutăm — suntem iar cei care am fost un an de zile. Un an întreg în care nimic nu s-a schimbat între noi.

Ne iubim, ştiu.

Încă nu s-a spulberat plăcerea iubirii.

31. JESSE

Cât timp e Vicks plecată, eu şi Mel ne apucăm să-i clădim o căsuţă lui Gofră. Rupem capacul cutiei de gogoşi, iar Mel îmi dă tricoul ei alb pufos pe care l-a purtat în prima zi, să căptuşesc cutia cu el. Când îl ating îmi amintesc de seara în care am pătruns în muzeu, cum a săltat-o Vicks pe Mel, iar eu am ţinut-o bine, ca să poată descuia uşa prin ferestruica deschisă.

Seara în care l-am cunoscut pe Bătrânul Joe. Şi pe Marco. Şi, dacă e să pun totul cap la cap, tot atunci i-a dat Vicks papucii lui Brady. Chiar s-a întâmplat totul alaltăieri?

— Eşti sigură? îi zic lui Mel, pipăind tricoul. E cam prea elegant pentru o rață.

— E moale, spune Mel. O să-i placă lui Gofră.

— Bine, dar erai cu tricoul ăsta când...

Pare perplexă.

— Când ai întâlnit pe cineva cu totul special? îi aduc eu aminte. Ştii tu, are ochii căprui, are obiceiul aiurea să spioneze lumea şi un nume care rimează cu Sparko?

— Sparko, repetă ea chicotind.

E adorabil cât de tare se bucură chiar și atunci când repetă un nume inventat.

— Putem să folosim tricoul pătat de sos al lui Vicks, zic. N-o să se supere şi tricoul tău o să rămână neîntinat.

— *Neîntinat*? face Mel. E doar un *tricou*, Jesse. Un tricou moale de bumbac unde s-o culcuşim pe Gofră la căldură, ca să nu-ți mai faci atâtea griji şi să poți să închizi ochii.

— Bine, dar...

Mel ridică arătătorul clătinând din cap.

— Ce e aia *neîntinat* până la urmă?

Rămâne cu arătătorul în aer, însă nu mai scoate nicio vorbă.

— Aştept.

— Ăă, de fapt nu mai am nimic de adăugat, spune lă sându-şi mâna în poală cu un chicotit. Atâta doar: haide, ce contează un pic de găinaț de rață între prietene?

Aşa că primesc tricoul. Îl aranjez frumos în cutie, o aşez pe Gofră înăuntru şi las culcuşul improvizat pe podeaua maşinii. Mă întind lângă ea pe cele două scaune şi încerc să adorm. Însă Gofră măcăne şi se vânzoleşte sub mine şi îşi ciuguleşte păturica moale şi albă de parcă ar vrea să spună că, sigur, e plăcută la atingere, însă nici nu se compară cu trupul cald al maică-sii.

Când mă ridic, Mel scoate un geamăt şi-mi zice de pe bancheta din spate:

— Jesse, ce-ar fi să-ți acoperi capul cu mâinile şi să *laşi rățuşca aia în pace*?

— Ei, mai taci, îi zic, ridicând-o pe Gofră din cutie şi ducând-o la piept. Parc-ai fi poliţistul ăla mititel.

Însă Mel nu tace şi nici eu. Poate pentru că suntem într-o parcare necunoscută din centrul unui oraş

necunoscut? Poate pentru că ne facem griji pentru Vicks, care la ora asta fie îşi declară dragostea, fie îşi ia rămas-bun? Sau poate pentru că am trecut de la extenuarea cea mai crâncenă la luciditatea plină de concentrare care nu te lasă nici să pui geană pe geană.

Oricare ar fi explicaţia, nu ne fură somnul şi pace.

Aşa că o întreb pe Mel dacă crede în Rai. Nu ştiu cum se poate să nu crezi în Rai, însă există şi oameni ca Vicks pe lumea asta.

Mel şovăie, apoi răspunde:

— Te gândeşti la mama ta?

O mângâi pe Gofră pe penele moi. Acum a tăcut şi s-a liniştit.

— Da.

— Jesse, spune Mel încet, doar n-o să moară.

— De unde ştii?

— Ştiu pentru că... bine, nu ştiu, doar mi-a venit să zic asta.

— Chiar se întâmplă chestii rele pe lume, cum zicea şi Vicks.

— Ştiu. Dar se mai întâmplă şi chestii bune.

— Ha, fac eu cu ochii în tavanul crăpat al Opelului. E chestie a voastră, a evreilor, să vă concentraţi pe chestiile bune?

— Poate, răspunde Mel râzând un pic.

— De ce râzi?

— Nu ştiu, aşa mi-a venit. Bine, Jesse, dar...

— Ce?

— Mi se pare grozav că poţi să crezi atât de tare în Dumnezeu, numai că am impresia că uneori îţi faci griji pentru ce nu trebuie, gen ce e pur şi ce nu e, cine e virgin şi cine nu, ce reguli au creştinii şi ce reguli au evreii sau

ce-o mai fi. Bancheta scârțâie când se întoarce pe-o parte. Nu se poate ca Dumnezeu să fie mai presus de asemenea lucruri?

Nu, îmi zic. Dumnezeu e Dumnezeu și gata.

Însă apoi parcă se întâmplă ceva în mintea mea și parcă întrezăresc... ceva. Fără să vreau, se întâmplă pur și simplu. Nu zic *da*, însă îmi vine să zic *poate*. Poate există un Dumnezeu mai mare, care se întinde peste tot, ca să ajungă cum poate la oameni. Ca soarele, care s-a ridicat bine deasupra orizontului acum.

— Cred că ai putea să fii gazdă de talk-show, îi zic. *Dimineața cu Mel*. Ce zici?

— Ha, face ea, sucindu-se în spatele meu. Zic că tre' s-o suni neapărat pe mama ta.

— Clar, spun eu.

Știu și eu că tre' s-o sun pe maică-mea. De ce-mi zice toată lumea s-o sun pe maică-mea?

— Numai că e cinci dimineața. Nici nu-mi trece prin cap s-o sun pe maică-mea la cinci dimineața, mi-ar trage o scatoalcă pe cocoașă!

— Tre' s-o suni neapărat pe mama ta, îmi repetă ea pe un ton trist.

Rămâne tăcută mult și bine, încât mă gândesc c-a furat-o somnul. Gofră respiră lângă mine, culcușită pe brațul meu. Căpșorul îi e dosit sub aripioară, iar trupușorul gălbui i se umflă și dezumflă de câte ori trage în piept câte un pic de aer.

— Jesse? face Mel.

— Da?

— Tu te rogi, nu? La Dumnezeu?

— Sigur.

— Și Îi ceri ajutorul sau așa?

— Cred că da. Ce-i cu asta?

— Şi nouă poţi să ne ceri ajutorul, ştii. Prietenelor tale. Lui Vicks şi... mie.

— Ştiu, mă apăr eu.

Cât de idioată poţi să fii ca să nu ştii să le ceri ajutorul oamenilor?

Mă rog, cam ca mine de idioată.

Însă apoi îmi dau seama că ştiu. Poate nu ştiam mai înainte, însă acuma ştiu.

— Nu eşti singură, îmi zice Mel cu un glas somnoros. Eu şi Vicks suntem lângă tine.

Când mă trezesc, e dimineaţă, soarele străluceşte, îmi simt gâtul înţepenit şi maneta de viteze mă împunge în stomac. Oricât aş vrea să nu fac zgomot, nu pot să rămân la infinit în poziţia asta chinuită. Gofră se trezeşte şi ea odată cu mine, îşi scoate capul de sub aripă şi îşi scutură trupuşorul cât un smoc de vată. Îmi ciuguleşte un pistrui de pe braţ şi atunci îmi pun în minte să găsesc un magazin pentru animale de companie în Miami înainte s-o luăm spre Niceville. Gofră tre' să mănânce ceva, şi când zic ceva nu mă refer la praf de chipsuri. O să-i iau şi un vas pentru apă şi o jucărie. Oare au aşa ceva la magazin? Cu ce se joacă răţuştele?

Mel şi Vicks nu sunt nicăieri — bancheta din spate e goală — şi o clipă sunt nedumerită. Apoi îmi amintesc: Vicks. Brady. Căminul nu prea înalt de cărămidă din apropiere.

E de bine că nu s-a întors încă Vicks, cred. Sau cel puţin aşa sper. Sper că stau ca doi căţeluşi culcuşiţi în pat la el în cameră şi cu toate că mi se iveşte o clipă în minte cuvântul *păcat*, îl suflu afară şi-l las să se evapore în aer — ceea ce probabil e un semn că m-am schimbat.

Dumnezeu e mai presus de asemenea lucruri. Într-adevăr, se poate să fie aşa.

Mă salt de pe scaune şi îmi mijesc ochii, uitându-mă prin parbriz. Mel e cu spatele la mine în parcarea pe jumătate plină şi face Pilates sau cum se zice în lumea fetelor bogate când îţi dezmorţeşti corpul. Fundul slăbănog i se bombează într-o parte, apoi în cealaltă, şi atunci îmi simt inima plină de iubire pentru caraghioasa asta mică. Mă bucur mult că am cunoscut-o, de fapt, nici nu-mi pot închipui cum ar fi să nu ne cunoaştem, şi mă întreb dacă nu cumva am destul loc în suflet pentru două prietene apropiate.

Pe bord e telefonul lui Mel, iar sub el e un bilet mâzgălit pe un şervețel. „Sun-o", scrie pe el, subliniat de trei ori şi cu o puzderie de semne de exclamare împrăştiate în jur pentru efectul dramatic.

Răsuflu lent. Acum, dacă am prins drag de ea, nu înseamnă că poate să mă calce pe nervi când are chef.

O iau pe Gofră în palmă şi o pun cu binişorul în cutie. Mă dau jos din maşină, atentă să deschid portiera fără nici cel mai mic zgomot, ca să nu mă audă Mel. Când îmi întind brațele deasupra capului mă simt tare bine. Vai de coloana mea. Vai de gâtul meu sucit. E altfel să dormi în Opel după ce ai dormit la Perla Neagră, clar.

Mă întind prin geamul deschis şi iau telefonul lui Mel de pe bord. Îl deschid, apoi îl închid. Mă duc în fața Opelului şi-mi las fundul pe capotă. Dac-o sun pe maică-mea — nu, *când* o s-o sun pe maică-mea — ce-o să-i zic?

Mi se strânge stomacul, însă rabd. O să zic ce am de zis şi gata.

O să-i zic că o iubesc, că o să merg cu ea la spital când o s-o opereze.

Că o să rămân lângă ea şi că să facă şi ea bine să rămână lângă mine. Pentru totdeauna.

Că e aiurea să iei parte la concursuri de tricouri ude şi că mi se pare umilitor, ar putea să nu mai facă niciodată aşa ceva dacă o rog frumos?

O să-i zic că-mi pare rău că am fugit, că îmi pare rău că i-am furat maşina, că-mi pare rău de multe chestii. Însă rățuşca rămâne cu mine. O cheamă Gofră. Şi că, a, da, era să mă mănânce un aligator.

Îmi muşc buza când îmi închipui cum o să reacționeze maică-mea când o să audă.

Mai bine nu pomenesc de chestia asta... şi să sperăm că n-o să zică nimic de zgârieturile de pe portieră.

La capătul parcării apar două siluete, îmi tresare inima-n piept când îi văd pe Vicks şi pe Brady. Se țin de mână! Ura! Îi zăreşte şi Mel şi renunță la poziția de Pilates. Se apucă să chiuie şi să bată din palme, iar Vicks clatină din cap de parcă Mel face de ruşine parcarea şi întreaga planetă. Însă are pe față un ditamai zâmbetul.

Vicks îl strânge pe Brady în brațe, apoi se duce la Mel. Îşi zic nişte chestii pe care nu le aud, Mel o îmbrățişează fericită pe Vicks şi se întorc spre Opel. Când observă telefonul din mâna mea, Mel face ochii mari şi Vicks dă din cap şi îmi face un gest de felicitare.

Eu clatin din cap, încă n-am format niciun număr. Cred că am nevoie să-mi dea micuța Mel câteva lecții de curaj. Probabil că mi se citeşte pe față ceva ce nici măcar nu am vrut să transmit, căci amândouă vin la mine cu moace îngrijorate.

— Ce se întâmplă? îmi strigă Vicks când e aproape.

— A, nu, face Mel, s-a întâmplat ceva nasol?

— Nu, nu, nu s-a întâmplat nimic nasol, zic.

Când mă aud, mă trezesc chicotind ascuțit, pentru că, dă-o-ncolo de treabă, în ultimele două zile s-au întâmplat atâtea chestii nasoale, că le-am pierdut șirul.

Însă am scos-o la capăt, nu?

Și cine știe, poate Vicks a avut dreptate cu ritualul ăla de la muzeu în cinstea lui Joe Bătrânul și a celor ca el, pe care-i doare-n fund de ce zice lumea. Poate că uneori trebuie să fii rea ca să-ți dai seama cum poți să fii bună.

Formez numărul, până nu-mi pierd curajul. Duc telefonul la ureche și îl aud cum sună.

Mersi, Bătrâne Joe, mă rog în sinea mea. *Fie să rămâi de-a pururi un super-șmecher.*

Mulțumim!

Suntem recunoscătoare super-echipei de agenți care s-a format ca să ne reprezinte în proiectul nostru comun: Laura Dail, Barry Goldblatt şi Elizabeth Kaplan. Le mulțumim şi celorlalți editori ai noştri, care ne-au sprijinit când a trebuit dintr-odată să ne-apucăm să scriem după un orar absolut nebunesc. Multe, multe mulțumiri lui Farrin Jacobs, care a făcut muncă de redactor cu noi, ne-a apărat cauza, ne-a servit cu mâncare indiană, a citit catralioanele de e-mailuri pe care i le-am scris şi, în mare, a aflat marele adevăr că trei autori la pachet sunt mult mai nevrotici decât unul singur. Le mulțumim celorlalți oameni din echipa de la HarperCollins: Elise Howard, Cristina Gilbert, Colleen O'Connell, Dina Sherman, Sandee Roston, Melissa Dittmar, Jackie Greenberg, Kari Sutherland, Naomi Rothwell, Melinda Weigel, Crystal Velasquez, Anne Heausler, Dave Caplan, Sasha Illingworth şi Jen Heuer. Le mulțumim, de asemenea, şi lui Tamar Ellman şi prietenilor noştri de peste hotare.

Romanciera Kristin Harmel ne-a dus la Epcot, ne-a filmat aventurile de la piscină şi ne-a primit în Orlando cu stilul şi eleganţa caracteristice — şi cu brioşe. Amber Draus ne-a fost ghid de excepţie la Epcot. Angajaţii săritori de la Gatorland, în Florida, ne-au răspuns la întrebări şi ne-au lăsat să facem cercetări pe teren fără să plătim intrare. Le suntem recunoscătoare celor care deţin site-ul Roadside America şi care au publicat cartea cu acelaşi nume, din care ne-am inspirat. Informaţiile despre Castelul de Coral şi cea mai mică secţie de poliţie din lume sunt, din câte ştim noi, adevărate, la fel şi descrierile celorlalte locuri pomenite în ghidul fictiv al lui Vicks, *Fantastica Floridă* — doar Xanadu s-a închis acum. E adevărat că l-am mutat pe Joe, Bătrânul Aligator, şi l-am lungit cu un metru douăzeci pentru efect. De fapt, se află în holul hotelului Wakulla Springs, unde mai poartă din când în când câte un coif de petrecere, în cinstea Anului Nou. A, hotelul piraţilor e o invenţie a noastră.

Ne-am găsit inspiraţia în *Nick&Norah's Infinite Playlist*, minunata carte scrisă de David Levithan şi Rachel Cohn, precum şi în cartea *Sorcery and Cecelia* de Patricia Wrede şi Caroline Stevermer, cu fascinantele sale însemnări despre procesul de creaţie.

John Green, Maureen Johnson şi Scott Westerfeld i-au ţinut companie lui Emily în timpul scrierii cărţii, şi John a răspuns la tot felul de întrebări pe tema echipelor universitare de fotbal. Leslie Margolis, Bennett Madison şi Alison Pace au stat şi au scris alături de Sarah. Amber Kelley şi Julia Meier au avut grijă de copiii lui Lauren — câtă generozitate! (din partea lor, nu a copiilor), iar angajaţii din tura de dimineaţă de la Starbucks au aprovizionat-o constant cu cafeină şi zahăr.

Mulțumim lui PLZ (Prietenele lui Zoe: Terry, Samantha, Maia, Lucy, Jeanmarie, Rachel, Katherine și Roni) că ne-au ajutat cu titlul. Și, bineînțeles, lui Zoe Jenkin pentru că a ținut situația sub control.

Ca întotdeauna, le mulțumim prietenilor și familiilor noastre: Elissa și Robert Ambrose, Larry Mlynowski, Louisa Weiss, Aviva Mlynowski, John și Vickie Swidler, Robin Glube, Shobie Farb, Jess Davidman, Bonnie Altro, Johanna Jenkins, Len și Ramona Jenkin, Sarah Burnett, Jackie Owens, Laura Pritchett, Don și Sarah Lee Myracle, Eden Myracle, Mary Ellen Evangelista, Tim White, Jim White, Eric Myracle, Susan White, Ruth și Tim White și, bineînțeles, Ivy, Al, Jamie și Mirabelle.

Mulțumiri speciale Elissei Ambrose și lui Ruth White, care ne-au citit prima dată cartea și au fost super-dure; și lui Chani Sanchez, Jess Braun, Leslie Margolis și Lyndei Curnyn pentru minunatele idei.

O mie de mulțumiri soților care ne-au super-sprijinit și ne-au iubit întotdeauna: Daniel Aukin, Jack Martin și Todd Swidler. Sunteți super-tari.

Texte suplimentare

Cum să fii o fată rea
Cum a început totul
Chestionarul fetei rele
Cântece de pe minunata
coloană sonoră a cărții

Cum a început totul

Dacă doriți să știți cum au ajuns trei oameni care abia dacă se cunoșteau să scrie un roman împreună, citiți mai departe.

Da, toate trei scriem literatură pentru adolescenți, însă altceva nu prea mai avem în comun. Să ne prezentăm:

Lauren: Zvârlugă de Colorado. Veselă şi vioaie, cu un accent sudist adorabil dintr-o viață anterioară. Cel mai des poartă blugi şi un tricou roz.

Emily: Locatară din Brooklyn. Nu se teme de ridicol. Îi place să se îmbrace în rochii petrecute, cu cordon, şi să-şi dea unghiile de la picioare cu ojă albastră.

Sarah: Canadiană care trăieşte în Manhattan. Ambițioasă. Fată de gaşcă. Poate să-şi îndrepte părul cu placa şi să meargă o groază pe jos în cizme cu toc.

Iată cum am ajuns să lucrăm împreună:

Sarah a pus bazele unui grup de discuții pe tema literatură pentru adolescenți pe MySpace. (Azi, grupul are

mai bine de 15 000 de membri, însă în februarie 2006 avea vreo opt, cam toți autori publicați. Pentru mai multe informații, accesați http://groups.myspace.com/teenlit.) Cineva a adăugat o postare despre romanul lui Rachel Cohn şi David Levithan, *Nick&Norah's Infinite Playlist*, iar Lauren a comentat că întotdeauna şi-a dorit să scrie şi ea o asemenea carte, colaborând cu un alt scriitor, fiecare cu capitolele lui.

„Oricând cu plăcere, iubire", a scris şi Emily. O întâlnise o singură dată pe Lauren, la o seară de lectură, aşa că nu se aştepta să iasă ceva. Însă, după câteva minute, Sarah a sărit şi ea cu un e-mail pe ideea „Mă bag şi eu! Şi eu!", care a dus la următorul schimb:

De la: E. Lockhart
Subiect: Carte fete
Data: 28 februarie 2006
Pentru: Lauren Myracle
Cc: Sarah Mlynowski

Bună, Lauren,

Eu şi Sarah Mlynowski am tot făcut schimb de e-mailuri de când cu postarea ta de pe Teen Lit, că ți-ar plăcea mult să scrii o carte împreună cu altcineva. Am dori noi să scriem cu tine!

Şi ne-am bucura mult dacă ai vrea să colaborăm!

Deocamdată suntem de-abia la început, dar ideea ar fi: trei (poate patru) autoare de young fiction care scriu o carte pe trei (poate patru) voci care se intersectează...

Bun, ştiu că încă n-avem POVESTEA, nimic-nimic, însă cred că ar putea fi o aventură super-distractivă...

De la: Lauren
Subiect: RE: Carte fete
Pentru: E. Lockhart, Sarah Mlynowski

Oooooooo! Cum să nu????!!! He, he, he. Ar fi foarte mişto să scriem.

Aţi citit minunata carte *Sorcery and Cecelia* de Patricia Wrede şi Caroline Stevermer? Mi-a plăcut foarte mult şi de când am citit-o (şi continuarea) mă tot gândesc că mi-ar plăcea şi mie să scriu aşa ceva.

Să ne crească mare ideea cărţii!

În aceeaşi zi, după ce am schimbat e-mailuri în prostie, toate trei ne-am decis: o să scriem un roman împreună.

Parcă ne hotărâserăm să ne căsătorim toate trei fără să stabilim nici măcar o întâlnire romantică mai întâi.

Din fericire, ne-am potrivit. După ce a trebuit să sărim fiecare cu o groază de idei într-un document comun, până la urmă ne-am hotărât să ne axăm pe o călătorie cu maşina: trei fete, trei voci, trei probleme. Un tip de roman clasic pe care ne simţeam în stare să-l împrospătăm şi să-l reanimăm. Apoi am căzut de acord asupra locului acţiunii.

De la: E

Bună, femei fantastice!

Am apucat să stau liniştită (în sfârşit) vreun sfert de oră şi mi-a venit o idee unde anume am putea să fixăm LOCUL ACŢIUNII.

Cele trei fete lucrează într-un Waffle House dintr-un orăşel din interiorul Floridei...

Dacă n-ați auzit de Waffle House, e un restaurant cu chirie mică și care se găsește peste tot. Servesc mâncarea obișnuită, cu gofre ca specialitate principală. Apar când nici nu te aștepți pe autostradă și nu dau deloc bine în rând cu marile firme gen Arby sau Chili. Mie îmi place mult acolo.

În fine, cred că ar putea să lucreze acolo din mai multe motive:

1) Pot să se împrietenească în afara liceului. Ceea ce înseamnă că au apucat să se apropie mult lucrând toată vara împreună, însă fără să știe prea multe despre trecutul și familia celorlalte, iar așa pot să aibă secrete. Și pot să provină din medii diferite.

2) Așa pot și eu să-mi mai lărgesc sfera în afara copiilor din clasa de mijloc/relativ privilegiați despre care am tot scris până acum, însă totodată pot să rămân ancorată într-un loc pe care-l cunosc și de care mă simt foarte legată (Florida).

3) În Florida există atracții turistice trăsnite cum nu găsești în altă parte.

Cum vi se pare Florida? Am crescut acolo, în vacanță la bunici, și am mers singură cu mașina prin zonă destul de mult. O iubesc, e o nebunie. E SUPER-CALD, te simți în plină sălbăticie acolo, e minunat de verde, miroase bine, e plină pe de-o parte de bătrâni la pensie, și pe de alta de bogătani extravaganți. E un loc ridicol, nou-nouț, cumva trist. Cunoașteți regiunea destul de bine ca să scrieți despre ea sau simțiți că vă puteți orienta prin ea? Atât deocamdată. E doar o idee, desigur! Puteți să veniți cu obiecții dacă simțiți nevoia.

De la: Lauren

Dac-am auzit de Waffle House? Dac-am auzit de Waffle House??? Oho, dulceață, acolo am crescut. Ador Waffle House. Am un CD cu muzică de la Waffle House. (Da, pe bune.) Sunt ABSOLUT DE ACORD CU WAFFLE HOUSE.

Şi îmi convine Florida. Am tot fost la plajă în diverse locuri pe-acolo şi pun pariu că pot să scriu credibil despre peisaje. Florida e tare. +bravo+

De la: Sarah

N-am nicio obiecție la Waffle House. N-am mâncat niciodată acolo, însă pare să semene mult cu un local din Miami unde au nişte clătitele după care e înneeeeeebunit socrul meu. Şi seamănă cu restaurantul la care am lucrat la 17 ani ca debarasatoare de mese. Şi vă zic eu că nimic nu e mai oribil pe lumea asta decât să cureți sirop pe arțar de pe mese la ora 7 dimineața. La ora opt deja ți se lipesc pantofii de podea. Lipa-lipa.

M-am mai gândit şi că personajele nu trebuie să fie neapărat „prietene" înainte să plece la drum împreună. Pot să fie cunoştințe vagi care lucrează împreună, se trezesc prinse în diverse aventuri şi aşa se împrietenesc. (Ca noi în timp ce scriem la cartea noastră!)

De la: Lauren

Ura! Am pus la punct planul cărții!

Iată cum am scris fiecare:

Am căzut de acord asupra unui „Set de conduită total negociabil", pe care l-a redactat Lauren, și care conținea următoarele reguli:

¤ Tot ce scriem se consideră parte din procesul de creație și orice critică trebuie amânată până când avem prima variantă completă a cărții.

¤ Nimeni nu trebuie să considere munca alteia drept ridicolă, prostească sau răuvoitoare, lucru pe care îl știm foarte bine, așa că nu trebuie să ne simțim paranoice.

¤ Romanul trece de la o persoană la alta și fiecare adaugă câte un capitol care duce povestea mai departe. Și tot așa până când terminăm romanul.

¤ Fiecare e liberă să-și scrie personajul cum îi dictează propria muză, inclusiv dialogul. Facem tot ce putem ca să nu ne abatem și știm că la sfârșit fiecare scriitoare poate să-și șlefuiască alter egoul-personaj.

Primele nouăzeci de pagini le-am turnat fiecare fără nicio schiță de intrigă și nicio planificare, doar am încercat să ne surprindem reciproc. Apoi toate trei ne-am dat ÎNTÂLNIRE PENTRU MAREA CĂLĂTORIE în Orlando și am mers să vedem Gatorland, am rămas blocate la Epcot, ne-am pozat prostindu-ne, am trecut printr-o adevărată traumă la un punct de taxare auto și am pus la punct planul pentru restul cărții. Apoi ne-am dus acasă și ne-am pus pe scris.

Iar acum ne-am ales cu un roman! Și mai bine, acum voi v-ați ales cu romanul nostru. Sperăm că v-a plăcut să-l citiți la fel de mult cât ne-a plăcut nouă să-l scriem.

XO

Emily, Sarah & Lauren

P.S. Dacă vă întrebați ce personaj e opera cărei autoare, vă invităm să ghiciți, apoi deschideți la ultima pagină a textelor suplimentare ca să vedeți dacă ați avut dreptate!

Chestionarul fetei rele

Cu care dintre cele trei fete rele semeni mai mult? Completează chestionarul şi vei afla!

1. Inima îți bate nebunește. Simți furnicături pe piele. Ți-au transpirat palmele. Alertă: ți s-au aprins călcâiele după cineva! Băiatul care ți-a sucit capul e...

a. O superbitate cu ochi în care ai putea să te pierzi la infinit... iar şi iar, şi iar...

b. Glumeț, dezgheţat, n-ai cum să-l eclipsezi cu personalitatea ta super-puternică.

c. Bun şi atent, chiar te înțelege. Bine, nu strică deloc că are un zâmbet de milioane...

2. Maşina ta de vis e:

a. Un BMW spațios, în care să-ți încapă toți prietenii.

b. Plină de abțibilduri, de nici nu mai ştii ce culoare are.

c. Perfect funcțională! Dacă te duce unde vrei să ajungi, n-ai de ce să strâmbi din nas.

3. Ții la prietena ta cea mai bună ca la o soră... cum de v-ați apropiat atâta?

a. E mereu lângă tine, chiar şi când spui sau faci ce nu trebuie. Cu alte cuvinte, prietenia voastră nu se bazează deloc pe faptul că purtați același model de cojoc de iarnă. (Nu că ai putea să... ăăă... cazi vreodată într-o asemenea capcană.)

b. E deschisă la orice aventură, ca tine. Şi deja vă distrați de minune împreună!

c. Îți respectă opiniile, chiar dacă nu e neapărat de acord cu ele.

4. E vineri seara şi băiatul după care ți s-au aprins călcâiele îți dă un SMS, invitându-te la o petrecere ad-hoc. Ce faci?

a. Îți convingi cea mai bună prietenă să vină şi ea, e mai uşor să apari la petrecere cu prietena lângă tine.

b. Sari în maşină, cum altfel?

c. Pui în balanță argumentele pro şi contra şi iei o decizie.

5. Cât de rea eşti de fapt?

a. Haide, recunoaşte, ai şi tu momentele tale proaste...

b. Eşti clar o super-dură, unică, genul care suceşte capetele oamenilor oriunde merge; cu alte cuvinte, eşti rea până-n vârful degetelor.

c. Rea?? Eşti bună ca pâinea caldă!

6. Ce fel de muzică îți urlă de obicei din iPod?

a. Rock, pop, muzică clasică... nu faci nazuri!

b. Indie rock până la moarte, iubire.

c. Muzică country — numai bună să cânți și tu odată cu ea.

7. Care dintre următoarele fraze îți sunt caracteristice?

a. „Poutine... Cartofi prăjiți cu sos de carne și caș deasupra. Nu, e super-gustos, ascultă la mine. Îngrașă rău de tot, însă își merită toate caloriile."

b. „Nu-mi pasă, n-am de gând să fiu prietena smiorcăită care se sperie dacă iubitul ei nu se interesează de viața ei de două ori pe zi, dimineața și seara."

c. „Paișpe dolari. Of, fir-ar să fie, ce lume!"

8. Gândește-te la blugii tăi preferați. Știi care, doar i-ai purtat de-atâtea ori, că-ți stau ca turnați. De unde ți i-ai luat?

a. De la magazinul preferat... Numai bun să mergi cu prietena la o ședință terapeutică de cumpărături.

b. De la o prăvălioară excentrică din oraș, unde vând numai blugi brodați, fiecare cu modelul lui.

c. De la hipermarketul din zonă, ce rost are să dai o groază de bani pe blugi?

9. Bunul tău cel mai de preț e:

a. Ții mult la salteaua ta matlasată. E atât de liniștitor să te culcușești pe ea după o zi lungă.

b. Ghidul *Fantastica Floridă*. E doldora de locuri ciudate unde ar fi super-tare să mergi într-o zi, cum ar fi clădirea în formă de portocală, cea mai mică secție de poliție din lume sau Joe, Bătrânul Aligator, o reptilă împăiată de vreo trei secole. Cine *n-ar* vrea să vadă așa ceva?

c. Clar televizorul, nimic nu se compară cu o seară de tolănit pe canapea uitându-te la filmele de pe Lifetime...

10. Ai pornit la drum cu prietenele şi una-două se tot ceartă. Ce faci?

a. Încerci să nu te trezeşti prinsă la mijloc, mai bine le faci pe plac decât să te certi cu ele.

b. Le urli pe cel mai drăguţ ton de care eşti capabilă să SE CALMEZE!

c. Încerci să le explici care dintre ele are dreptate şi de ce.

11. Îmbrăcămintea ta preferată e:

a. O pereche tare de blugi, un tricou super-moale şi ţintele cu diamant din urechi.

b. Nu prea contează ce pui pe tine; părul e accesoriul tău de bază — vopsit negru-tăciune, cu şuviţe albe. Eşti o super-rebelă, aşa-i?

c. Blugi tăiaţi şi un maiou, cele trei calităţi esenţiale care încep cu C: casual, *cute* şi comod!

Toate avem puţină „răutate" îngropată adânc în noi. Dintre cele trei fete rele, cel mai probabil eşti:

Dacă ai răspuns mai mult a.

Mel! Ţii să impresionezi cu vestimentaţia ta şi dai pe-afară de bune intenţii — tot timpul vrei să te placă lumea. Întotdeauna o să-i sari în ajutor prietenei tale împrumutându-i bani şi încurajând-o — aşa că eşti o prietenă clasa-ntâi. Însă nu uita: e doar una dintre numeroasele tale calităţi. Uneori trebuie să mai faci şi ce-ţi place ţie! Aşa că trage-ţi pe tine blugii ăia eleganţi şi nu uita că eşti super-şmecheră şi fără prietenele tale lângă tine!

Dacă ai răspuns mai mult b.

Vicks! Spirit liber ce eşti, faci cum te taie pe tine capul şi ştii ce? Te prinde de minune! Emani o energie numai

a ta, ce atrage lumea din toate sferele sociale. Excentrică, glumeață, cool şi unică — toate acestea sunt atribute valabile, însă mai presus de orice, eşti puternică şi loială şi de-asta prietenele tale îți rămân alături la bine şi la rău.

Dacă ai răspuns mai mult c.

Jesse! Eşti o fată bună până în adâncul inimii, cu idei şi convingeri ferme, aşa că uneori te supără când cei din jur nu te înțeleg. Însă cum eşti tot timpul plină de idei (haideți la drum, fetelor!), prietenele te adoră. Poate că nu faci față chiar lejer greutăților vieții, însă ştii ce e de făcut şi reuşeşti să te şi distrezi un pic. Exact: la urma urmelor, şi ție îți place să râzi cu poftă la glume!

Cântece de pe minunata coloană sonoră a cărții

Salutări de la Sarah, E. şi Lauren!

O călătorie cu maşina necesită neapărat muzică pe fundal şi ne-a plăcut tare mult să punem la punct o listă cu cântecele pe care le-au ascultat Jesse, Vicks şi Mel în timp ce mergeau prin Florida. Partea distractivă a însemnat şi să ne punem una alteia cântece în premieră. De câte ori mai adăuga vreuna dintre noi o melodie, ne asiguram că toată lumea a mai ascultat-o. Iar dacă nu? Intră pe iTunes, iubire! Ne-a plăcut la nebunie să primim mesaje neaşteptate cu „Ați primit cadou o melodie de pe iTunes!".

Acum şi tu te poți bucura de melodiile pe care le-au ascultat fetele în maşină. Zbânțuie-te puțin!

These Boots Are Made for Walkin' de Nancy Sinatra

Singura melodie pe care a prins-o Jesse la radioul ei stricat e un imn clasic al fetelor rele, deloc pe gustul lui

Vicks. Chestia tare e însă că reflectă perfect situația lui Vicks. E în misiune: fetele au plecat la drum prin Florida pentru ca Vicks să-i zică în față prietenului ei, Brady, că nu s-a purtat frumos cu ea.

Drive de Incubus

Sarah l-a ales şi toate am zis: „Sigur, se poate?". E un cântec despre ce înseamnă să-ți iei viața în mâini, ceea ce fiecare dintre noi ar trebui să facă la un moment dat.

Oops!... I Did It Again de Britney Spears

He, he, he... cântecul ăsta tre' s-o zgândărească pe Jesse, care strâmbă din nas la Mel, de-asta l-am ales în mod deosebit. Însă adevărul e că ne place. Te prinde! Nu te mai saturi să-l asculți. E BRITNEY! Însă se leagă şi de întrebările care le chinuie pe Mel şi Vicks: oare se joacă cu inima mea? E totul doar un joc?

Wheat Kings de The Tragically Hip

Superb, superb, superb. Plin de o melancolie care te bântuie. Canadiana Mel a ales o trupă canadiană!

Red River Valley de Arlo Guthrie

Cântec de tabără! Îți creşte inima când îl asculți! E siropos rău. E tot despre o fată părăsită de băiatul pe care-l iubeşte, aşa că se leagă de Vicks şi Brady. Când fetele se simt emoționate de prezența unui aligator împăiat, cântă acest cântec împreună.

Drops of Jupiter de Train

E unul dintre cântecele pe care Lauren nu le ştia până să-i zică Sarah de ele. (E. nu prea auzise de aproape niciun

cântec din listă, aşa că se-nţelege că şi pentru ea a fost o premieră. Îi plac piesele de musical, nu se jenează să recunoască.) Acum şi l-a încărcat pe iPod şi-l ascultă tot timpul, pentru că e despre speranţă, dragoste şi tristeţe, toate laolaltă. Jesse, Vicks şi Mel înţeleg perfect combinaţia asta.

London Bridge de Fergie

Ha. Cum să nu-ţi placă melodia asta şi versurile absurde şi sexy? (Până la urmă, ce vrea să însemne?) Însă Jesse e foarte ofensată, în calitate de creştină practicantă, iar Vicks îşi dă ochii peste cap când îi vede reacţia.

Where Is the Love de Elvis Costello

Nu, nu cântecul celor de la Black Eyed Peas. Nu, nu, nu. E o baladă superbă şi tristă care o duce pe Jesse cu gândul la Penn, fratele lui Vicks, care îi place mult. Toate cele trei fete tânjesc după iubire, aşa că înţeleg drama prin care trece Vicks.

Let's Get It On de Marvin Gaye

Încă o melodie sexy, ca să se jeneze Jesse. Mel pune din greşeală cântecul ăsta după ce Jesse îi ordonă să nu mai pună chestii „porcoase" ca *London Bridge*. Jesse se enervează, Mel e îngrozită şi Vicks se amuză pe cinste.

So Sorry de Feist

Aţi auzit de Feist? Dacă nu, trebuie neapărat s-o ascultaţi. E tot din Canada... ca Mel! Şi Sarah! Şi are o voce super-interesantă, un pic aspră — ceea ce e bine.

Miami de Will Smith

Fetele merg la Miami!!!! Tre' să pună *Miami*!!!! Iar Will Smith are un zâmbet atât de frumos şi plin de viaţă. Aaah...

Girls Just Want to Have Fun de Cyndi Lauper

Un cântec caraghios, care te face să dansezi în scaun. E un clasic, din vremurile când Lauren şi E. erau adolescente.

Walking on Sunshine de Katrina and the Waves

Mel îl pune ca să le scoată pe Vicks şi Jesse din toane rele la un moment dat, când sunt supărate una pe cealaltă. Ce-şi spune ea: „Nu se poate să nu se înveselească dacă ascultă melodia asta". Spre enervarea ei, fetele rezistă cu brio la asaltul acestei melodii pline de veselie.

Who Did Swallow Jojo? de The Veggie Tales

Ascultaţi la mine (spune Lauren). Legumele care cântă în serialul *Poveşti cu legume* sunt super-tari, iar E. şi Sarah nu pot decât să-i dea dreptate. Caz clasat şi cu asta-basta. Mâncaţi toate legumele din farfurie. Ascultaţi de legume, fetelor!!! ☺

Spirit in the Sky de Norman Greenbaum

Mai ţineţi minte când şi-a dat Vicks ochii peste cap că Jesse nu se înnebuneşte după *London Bridge*? Ei bine, şi Jesse îşi dă ochii peste cap că Vicks nu se omoară deloc după *Spirit in the Sky*, un cântec inspirat de un imn bisericesc pe care Mel îl pune special pentru Jesse. *Nota*

bene: *Amândouă* cântecele sunt foarte mişto şi n-are nimic dacă vă plac.

Bad Day de Daniel Powter
Îl ştiţi şi vă place la nebunie. Tuturor ne place!

Suddenly I See de KT Tunstall
Dac-ar fi să aleagă Lauren melodia care i se potriveşte cel mai bine în viaţă, pe asta ar alege-o. (Cel puţin la ora asta.) Ritmată, optimistă şi cu un strop de parfum de „Iată răspunsul la toate marile întrebări ale vieţii", e fix pe gustul celor trei fete.

I Try de Macy Gray
Dacă-l asculţi o dată, nu mai poţi să te opreşti. Ascultaţi numai refrenul şi-o să vedeţi că ne daţi dreptate. Vă provocăm! L-am ales pentru cartea noastră pentru că e despre durerea de a părăsi o persoană iubită — aşa cum încearcă Vicks să-l părăsească pe Brady, şi Jesse, pe mama ei. Numai că nu-i aşa uşor...

Am lăsat la urmă mai multe cântece care n-au fost menţionate până la urmă în carte — toate absolut excelente, pe teme care le leagă de *Cum să fii o fată rea*, aşa că ar fi cazul să le ascultaţi pe toate cât mai curând cu putinţă:
Soak up the Sun de Countdown Singers
Small Town de John Mellencamp
When I Come Around de Green Day
I Fought the Law de Hank Williams Jr.
Shut Up and Drive de Rihanna

Umbrella tot de Rihanna
Is She Really Going Out with Him? de Joe Jackson
Big Girls Don't Cry de Fergie

Dați cântecele mai departe, cu toată dragostea voastră!
Prieteni + muzică = foarte, foarte bine

☺ S, E & L

Cine ce personaj a scris?

Lauren a scris capitolele lui Jesse, Emily le-a scris pe ale lui Vicks şi Sarah pe ale lui Mel.

Însă, de fapt, le-am scris împreună pe toate. ☺